αυτοοργανωμένο μαθητικό περιοδικό

σκαπούλα

δεκέμβρης 2012 / διανέμεται με ελεύθερη συνεισφορά

5

σ' αυτό το τεύχος:

about

Το περιοδικό Σκαπούλα είναι ένα αυτοοργανωμένο μαθητικό εγχείρημα για την προώθηση των ελευθεριακών ιδεών. Εκδίδεται από συνέλευση όπου όλες οι αποφάσεις λαμβάνονται από κοινού χωρίς οποιαδήποτε μορφή ιεραρχίας. Ο αντί-ιεραρχικός μας χαρακτήρας αντικατοπτρίζει την αντίσταση προς οποιαδήποτε μορφή εξουσίας προωθώντας πρακτικές αυτοοργάνωσης και συλλογικότητας. Τασσόμαστε ενάντια σε κάθε είδους διακρίσεις, και βρισκόμαστε σε κάθετη ρήξη με τον κομματικό θεσμό και τους «καθοδηγητές» και «σωτήρες» της κοινωνίας. Ότι κάνουμε είναι σύμφωνα με τις δικές μας ικανότητες και αρνούμαστε κάθε είδους καλοθελητές και σπόνσορες.

site: skapoula.espivblogs.net
επικοινωνία/συμμετοχή/ ανώνυμες απειλές: skapoula@espiv.net

Αν γουστάρεις τα όσα διαβάζεις εδώ μέσα, τότε μην τα περιμένεις όλα από μας. Αυτό το περιοδικό σίγουρα δεν μπορεί να χωρέσει τις απόψεις και τις σκέψεις όλων μας, και δεν είμαστε κόμμα να ψάχνουμε για οπαδούς/ακόλουθους. Οπότε αγαπητέ αναγνώστη σε παροτρύνουμε: άμα θες, βοήθα ενεργά με τη σκαπούλα (συμμετοχή, άρθρα, διανομή) ή ακόμα καλύτερα ξεκινά ένα δικό σου εγχείρημα, μαζί με την παρέα σου, τον γείτονα σου τον αντιφά ή την ξαδέρφη σου την πάνκισσα. Δε χρειάζεται να είσαι ειδικός για να γράψεις ένα κειμενάκι (ή να το κάνεις copy-paste), να ζωγραφίσεις ένα κόμιξ και να στήσεις ένα δικό σου περιοδικό να μοιράσεις στη γειτονιά, στο σχολείο και στους φίλους σου. Ίσα ίσα αυτά τα πράματα μαθαίνονται καλύτερα στην πράξη - και από μας θα έχεις κάθε βοήθεια δυνατή. Σαν αντιεξουσιαστές προσπαθούμε να δρούμε αποκεντρωμένα (ως ίσοι ανάμεσα σε ίσους), οπότε προσπαθούμε να προτείνουμε στην πράξη τις ιδέες της αυτοοργάνωσης και της συλλογικότητας. Εμείς θέλουμε να αλλάξουμε τον κόσμο - προφανώς δεν μπορούμε να το κάνουμε μόνοι μας...

Τα λέμε στους δρόμους!

8349 άποροι μαθητές – σωτήρας ο Σιακόλας;

8349 μαθητές στην Κύπρο χρήζουν οικονομικής βοήθειας, σύμφωνα με την Κοινοβουλευτική Επιτροπή Παιδείας (συνεδρία 04.12.2012). Ένα 8% περίπου των συμμαθητών μας δυσκολεύεται να τα βγάλει πέρα με τα βασικά. Εδώ συναντάμε 2 σημαντικές ειδήσεις: η πρώτη είναι ότι το κονδύλι της μαθητικής πρόνοιας για το 2013 έχει αυξηθεί από 60.000 ευρώ στις 370.000 και θα προσφέρεται δωρεάν πρόγευμα σε όλους τους μαθητές οι οικογένειες των οποίων αντιμετωπίζουν οικονομικά προβλήματα (από ποιον όμως? Κι από που ήρθαν τα λεφτά?). Η δεύτερη είναι, σύμφωνα με την εφημερίδα Αλήθεια ότι «με την επανέναρξη των μαθημάτων στα δημοτικά σχολεία μετά τις διακοπές των γιορτών των Χριστουγέννων και της Πρωτοχρονιάς θα αρχίσει η προσφορά της οικογένειας Σιακόλα και του Ομίλου Εταιρειών για «σίτιση των άπορων μαθητών». Η κίνηση αυτή χαιρετίστηκε μάλιστα από την Παγκύπρια Συνομοσπονδία Συνδέσμου Γονέων Σχολείων Δημοτικής Εκπαίδευσης.

Εμείς ως μαθητές που όσο απεχθανόμαστε τη φτώχεια, άλλο τόσο απεχθανόμαστε την υποκρισία θέτουμε τα εξής ερωτήματα:

Γιατί υπάρχουν άποροι μαθητές; Μήπως επειδή κάποιοι άνθρωποι όπως ο Σιακόλας πλουτίζουν εις βάρος άλλων; Κάθε άνθρωπος με τα μάτια του ανοιχτά ξέρει ότι δεν υπάρχει πλούτος δίχως φτώχεια, δεν υπάρχουν άνθρωπου που γίνονται εκατομμυριούχοι χωρίς να εκμεταλλεύονται άλλους, άρα την ίδια ώρα άλλοι γίνονται φτωχότεροι.

Γιατί προβαίνει σε αυτή την κίνηση ο κύριος Σιακόλας; Να' ναι μήπως απ' την καλή του τη ψυχή; Μήπως είναι μια κίνηση που θα του αποφέρει τεράστιο κέρδος σε θέμα «ονόματος» στην αγορά; Η μια κίνηση «ξέπλυμα» του ονόματός του ως μεγαλο-αφεντικού?

Ο υπερπλούσιος λοιπόν Κύπριος την είδε Captain America και μας παρουσιάζεται σωτήρας των φτωχών. Στην χυδαία θρασύτητα του κροίσου απαντούμε: Έξω οι ιδιώτες από τα σχολεία, δωρεάν φαγητό για όλους τους μαθητές, αλληλοβοήθεια των από κάτω, κανένας μόνος του ποτέ και πουθενά! (Και χεσμένη την υποκρισία της «φιλανθρωπίας των αφεντικών»)

τα μαργαριτάρια της ντόπιας αριστεράς

"Με την απόφασή μας να στηρίξουμε το τραπεζικό σύστημα, στηρίζουμε την οικονομία του τόπου μας. Αλλιώς, η κατάσταση θα ήταν πολύ χειρότερη απ' ό,τι είναι σήμερα και οι απλοί άνθρωποι θα υπέφεραν πολύ περισσότερο."
- Δημήτρης Χριστόφιας, μιλώντας για την συμφωνία με την τρόικα

Όταν οργανώθηκαν οι πρόσφυγες...

«(...) Παρ' όλα αυτά υπάρχουν σήμερα μέρη στον κόσμο όπου οι κυρίαρχοι της πολιτικής και της οικονομίας έχουν δημιουργήσει ακραίες συνθήκες ανισότητας, απανθρωπιάς και αδικίας για την επίτευξη των πολιτικών και μιλιταριστικών τους συμφερόντων, αγνοώντας τα βασικά δικαιώματα και ανάγκες του πληθυσμού.

Υπάρχουν όμως κάποιοι που αντιστέκονται στις κυρίαρχες ελιτ και πολεμούν για μια καλύτερη ζωή.

Αυτοί που βρίσκονται στην εξουσία σε μη-δημοκρατικές χώρες χρησιμοποιούν τη θρησκεία και κάποιες ιδεολογίες για να καταστείλουν την αντίδραση με ακραία μέσα όπως δολοφονίες, βασανισμοί, λιθοβολισμοί και φυλακίσεις.

Οι κυνηγημένοι αντιστεκόμενοι σε τέτοια καθεστώτα και υπό επιδείνωσες συνθήκες για τον αγώνα ελευθερίας δεν έχουν συχνά άλλη επιλογή από το να φύγουν από τη χώρα.

Οδηγούμενοι από την ευχή ότι η χώρα τους θα είναι κάποτε ελεύθερη, αναζητούν καταφύγιο σε άλλα μέρη του κόσμου όπου η ζωή τους δεν είναι σε κίνδυνο.»

κείμενο των προσφύγων: «Why we are protesting»

Σε ένα κίνημα που λαμβάνει τεράστιες διαστάσεις στη χώρα εξελίσσεται το κύμα διαμαρτυριών των προσφύγων-αιτητών ασύλου στη Γερμανία. Εννιά μήνες πριν, οι απεργοί πρόσφυγες ξεκίνησαν μια συντονισμένη δράση, πρώτο στάδιο της οποίας ήταν η πεζοπορία από τη βόρεια Γερμανία μέχρι το Βερολίνο. Μερικά από τα βασικά αιτήματα των προσφύγων είναι: - κατάργηση όλων των στρατοπέδων προσφύγων στη Γερμανία - η απέλαση είναι ένας απάνθρωπος νόμος, ο οποίος το μόνο που εξυπηρετεί είναι τα πολιτικά και οικονομικά συμφέροντα αυτών που βρίσκονται στην εξουσία και ο νόμος αυτός πρέπει να καταργηθεί - κατάργηση του νόμου περί περιορισμένης ελεύθερης μετακίνησης των προσφύγων

Καταλήγοντας στο Βερολίνο, οι πρόσφυγες κατέλαβαν μια κεντρική πλατεία της πόλης, ενώ κάποιοι από αυτούς ξεκίνησαν απεργία πείνας στην Πύλη του Βρανδεμβούργου. Το αξιοθαύμαστο με το κίνημα των προσφύγων είναι η μεγάλη αλληλεγγύη που τους δένει, παρόλο που έρχονται από πολλές διαφορετικές χώρες. Το δυναμικό κίνημα συνάντησε από την αρχή μεγάλο κύμα αλληλεγγύης από πολλούς κατοίκους και δεν εννοούμε μόνο τις εισφορές. Για παράδειγμα έξω από την κατάληψη των μεταναστών στην πλατεία του Βερολίνου γίνονται βάρδιες για την προστασία του χώρου, πολλές από τις οποίες αναλαμβάνουν οι αντιφασίστες σύντροφοι.

«ΔΕΝ θα σεβαστούμε τους νόμους που δεν μας σέβονται.»

Το κύμα διαμαρτυρίας των μεταναστών που δικαίως μπορεί να χαρακτηριστεί ως κίνημα, έχει μέχρι τώρα καταφέρει να συσπειρώσει τους πρόσφυγες-αιτητές ασύλου από όλη τη χώρα και να δεχθεί υποσχέσεις από πολιτικούς ότι οι άθλιοι νόμοι που ισχύουν σήμερα θα αλλάξουν. Έχει καταφέρει να διατηρήσει μια κεντρική πλατεία στην πόλη όπου κατασκηνώνουν ακόμα πολλοί πρόσφυγες, έχει διοργανώσει πορεία με συμμετοχή πάνω από 6000 ατόμων και έχει πολύ πρόσφατα (αρχές Δεκεμβρίου) καταλάβει ένα άδειο σχολικό κτήριο κάτι το οποίο οι αρχές αναγκάστηκαν να δεχθούν μέχρι τουλάχιστον το τέλος του Μάρτη. Κάπως έτσι ο αγώνας των καταπιεσμένων, των χωρίς χαρτιά, των κατατρεγμένων συνανθρώπων μας για τα αυτονόητα συνεχίζεται...

για την ε.ε. & τον ρόλο της

αποσπάσματα από την εισήγηση της πρώτης μέρας του σκαπούλα φεστ #2 (14/9)

Από το δημοτικό σχολείο οι δασκάλοι ξεκινούν να διαφημίζουν την Ευρωπαϊκή Ένωση στους μαθητές. Παρουσιάζεται στα παιδιά η ΕΕ με απλοϊκό τρόπο και καταφέρνουν να περάσουν στους μικρούς μαθητές πως είναι η καλύτερη λύση για όλα τα προβλήματα στη χώρα μας. Στο γυμνάσιο και στο λύκειο διδασκόματε κάποιες περιόδους για την ΕΕ ενω υπάρχουν διάφορα προγράμματα που μπορείς να λάβεις μέρος. Επίσης, στο λύκειο κάποιοι μαθητές έχουν τη δυνατότητα να ταξιδέψουν δωρεάν στο Στρασβούργο, την έδρα του ευρωκοινοβουλίου. Όλα αυτά με σκοπό να εντυπωσιάσουν την νεολαία.
Τί είναι η ΕΕ λοιπόν;
Η «ΕΕ των λαών» λοιπόν δεν ήταν τίποτα παραπάνω από ένα προϊόν περίπλοκων συμμαχιών, διεθνών στρατιωτικών, οικονομικών, πολιτικών, και κοινωνικών συσχετισμών που εξελίσσονται, συνεχώς μεταβάλλεται και διαδραματίζεται μέσα σε έναν νέο-αποικιακό παγκόσμιο καπιταλιστικό σύστημα.
Η ΕΕ έχει πράγματι βοηθήσει το κεφάλαιο να επεκταθεί και να αναπτυχθεί σε όλα τα κράτη – μέλη και τις υποψήφιες για ένταξη χώρες. Βοήθησε στην αύξηση των κερδών. Στην Ελλάδα, για παράδειγμα το ελληνικό κεφάλαιο βρήκε ευνοϊκές συνθήκες για να εξαπλώσει τις δραστηριότητές του στα Βαλκάνια και την περιοχή της Μαύρης Θάλασσας. Το ευρωπαϊκό κεφάλαιο συνολικά αύξησε τη διαπραγματευτική του δύναμη μέσα από τον Παγκόσμιο Οργανισμό Εμπορίου και απέκτησε ευκολότερη πρόσβαση στις παγκόσμιες αγορές. Εντούτοις δεν έχει εξασφαλίσει την οικονομική ανάπτυξη, έχοντας τη μία κρίση να ακολουθεί την άλλη, κάτι που φυσικά δεν αποτελεί έκπληξη, αφού ο καπιταλισμός βρίσκεται σε βαθιά, γενική κρίση.
Τι αποκόμισαν οι εργαζόμενοι από την ΕΕ; Περισσότερη ανεργία, αποτέλεσμα της αναδιάρθρωσης των επιχειρήσεων που οδηγεί σε απολύσεις. Αποκόμισαν, επίσης, τη μερική απασχόληση και την ελαστικότητα της εργασίας στη θέση του οκτάωρου και του πενθήμερου. Απώλεσαν κοινωνικά δικαιώματα, συνταξιοδότησης, υγειονομική περίθαλψη και πολλα αλλα. Με λίγα λόγια, ό,τι κέρδισε η εργατική τάξη μέσα από σκληρή πάλη κατά τα τελευταία 150 χρόνια δέχεται επίθεση. Ταυτόχρονα οι μικροί αγρότες αναγκάζονται να εγκαταλείψουν τη γη, εξαιτίας της αγροτικής πολιτικής της ΕΕ, ενώ μικρές επιχειρήσεις εξαφανίζονται, όντας ανίκανες να αντέξουν τον ανταγωνισμό των πολυεθνικών και την πίεση από την «ελεύθερη διακίνηση των αγαθών», πράγματα που μονάχα το πρόβλημα της ανεργίας αυξάνουν.
Σαν να μην ήταν αρκετά όλα αυτά, όλος ο λαός υποφέρει από τις συνέπειες της ιδιωτικοποίησης των δημόσιων επιχειρήσεων, καθώς και την ιδιωτικοποίηση και εμπορευματοποίηση της εκπαίδευσης, της υγείας, του πολιτισμού, ολόκληρου του κοινωνικού τομέα.
Οι πρόσφυγες και οι μετανάστες, το πιο αδύναμο κομμάτι της κοινωνίας, στοχοποιούνται ως ο «νέος εχθρός» για την Ευρώπη.
Η κατάργηση των δικαιωμάτων τους και η εξαθλίωσή τους ανοίγει το δρόμο για την κατάργηση των δικαιωμάτων όλων μας και την εξαθλίωση όλης της κοινωνίας, προς το συμφέρον των «μετόχων» της πολιτικής και οικονομικής εξουσίας.
Η μετατροπή τους σε εξιλαστήρια θύματα από τους ρατσιστές και τους φασίστες, αθωώνει όλους τους πραγματικούς υπεύθυνους για την υποβάθμιση των ζωών μας.
Τα κλειστά σύνορα και η δράση της Frontex μετατρέπουν τα σύνορα και τις φυλακές σε χωματερές ανθρώπων και δικαιωμάτων.
Τώρα, εν καιρό κρίσης, βρισκόμαστε σε κομβικό σημείο αφού η ΕΕ αναλαμβάνει το ρόλο προστασίας των συμφερόντων της και του κεφαλαίου. Συνεργάζεται με το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο και προωθά σκληρά μέτρα εναντίον των εργαζομένων σε ευρωπαικές χώρες όπως έγινε και στην Ελλάδα. Αυτή τη στιγμή το κυπριακό κράτος δέχεται πιέσεις από την ΕΕ για τη συνεργασία του με το ΔΝΤ.
Τέλος, η δημιουργία ενος «πραγματικού» ευρωπαϊκού στρατου όπως τον αποκαλούν είναι ένα μεγάλο κεφάλαιο. Θα λειτουργεί πάνω κάτω όπως και το ΝΑΤΟ όπως καταλαβαίνουμε με «ειρηνευτικές» διαδικασίες. Είναι σημαντικό και για την Κύπρο αυτός ο στρατός αφού μέχρι τώρα δεν συμμετέχει στο ΝΑΤΟ και θα πρέπει ούτως ή αλλιώς στον ευρωπαϊκό.

ιστορία της εκπαίδευσης

Το ακόλουθο κείμενο ήταν η εισήγηση της συζήτησης την δεύτερη μέρα του σκαπούλα φεστ #2 (15/9)

Αυτό που ονομάζουμε εκπαίδευση δεν είναι κάτι που γεννήθηκε αυθόρμητα σε ένα μακρινό παρελθόν. Η προέλευση της εκπαίδευσης έχει υλικά αίτια που μπορούν να αναγνωστούν με τον εξής απλό τρόπο: το κράτος επενδύει στην «εκπαίδευση» των νέων ώστε να εξασφαλίσει την αυριανή πειθάρχηση της εργατικής δύναμης. Το εκπαιδευτικό σύστημα είναι αναπόσπαστο κομμάτι της οργάνωσης της εργασίας: και ως τέτοιο πρέπει να αντιμετωπιστεί. Όσοι βγάζουν συμπεράσματα πάνω στο θέμα της εκπαίδευσης αντιμετωπίζοντας την σαν ανεξάρτητο/απομονωμένο κομμάτι του καπιταλισμού (και δεν είναι λίγοι) είναι καταδικασμένοι να πέφτουν σε κοντόφθαλμες παρατηρήσεις.

Η εκπαίδευση όπως είπαμε δε γεννήθηκε τυχαία - έχει μια ιστορία που κινείται παράλληλα με αυτή της οργάνωσης του καπιταλισμού. Οι αστικές τάξεις, από τη γέννηση τους, δεν ενδιαφέρονταν και πολύ για την εκπαίδευση άλλων πλην των μελών τους και όσων τους ήταν αναγκαίοι. Εξ' άλλου, ο κύριος πυλώνας της πειθάρχησης των «από κάτω» ήταν η ωμή βία της αστυνομίας ή του στρατού. Η εκπαίδευση για τους εργάτες ήταν υπόθεση μαθητείας μέσα στην εργασία, το να μαθαίνεις στην πράξη τι έπρεπε να κάνεις για τη δουλειά σου δηλαδή. Οι εργάτες είχαν ένα άτυπο πλην αποτελεσματικό τρόπο μάθησης και ανταλλαγής αυτής της γνώσης, βασισμένο πάνω σε μια βιωματική/εμπειρική μνήμη, που είχε ένα φοβερό ελάττωμα: δεν ήταν υπό τον έλεγχο των αφεντικών. Αυτό δε σημαίνει κάτι de facto ριζοσπαστικό, όμως οι εργάτες είχαν στα χέρια τους το μονοπώλιο των γνώσεων της παραγωγής, γνώσεις που χρησιμοποιούσαν προς όφελός τους όποτε ξέφευγαν από την όποια επιτήρηση. Αυτή η γνωσιολογική κυριαρχία θεωρήθηκε επικίνδυνη, και τα αφεντικά επέβαλαν ένα διαφορετικό μοντέλο διάδοσης της γνώσης, που ελέγχει κεντρικά την κίνηση και την κατανομή των πληροφοριών στη κοινωνία, ενώ παράλληλα επέτρεπε να παιχτεί αποτελεσματικότατα το παιχνίδι της κατασκευής συνειδήσεων.

Το υπάρχον εκπαιδευτικό σύστημα πάτησε πάνω στα προϋπάρχοντα «συστήματα» εκπαίδευσης (κοινωνικά/κοινοτικά), τα οποία η αστική τάξη παραμέρισε και επέβαλε το δικό της. Δεν ήταν μόνο το τι διδασκόταν αλλά και το πως. Δηλαδή, με απλά λόγια, τη βιωματική μνήμη, τη μνήμη και γνώση μέσα από εμπειρίες αντικατέστησε η μνήμη καταγραφής, η παπαγαλία. Στη Κύπρο οι απαρχές των σχολείων όπως τα γνωρίζουμε σήμερα βρίσκονται σε μορφές μάθησης που χρησιμοποιούσε η εκκλησία, το καιρό της τουρκοκρατίας. Τέτοια συστήματα μετάδοσης της γνώσης, αν και στην αρχή δεν είχαν κρατικό κι «επίσημο» χαρακτήρα, ακολούθησαν την παραμέριση της βιωματικής μνήμης για χάρη της μνήμης καταγραφής, και οι μαθητές αποκόμιζαν τις γνώσεις τους από τα «μαθηματάρια,» όπως ονομάζονταν τότε τα βιβλία.

Αυτές οι μορφές εκπαίδευσης ουσιαστικά απευθύνονται μόνο σε ένα κομμάτι του σώματος: τον εγκέφαλο. Κάθε άλλο ερέθισμα πλην εκείνων που αφορούσαν την αυστηρά ορισμένη διδακτέα ύλη θα μπορούσε να σταθεί εμπόδιο στην απομνημόνευση των πληροφοριών και συνεπώς απαγορεύτηκε. Η επιβολή και τα πρώτα βήματα του σήμερα γερασμένου εκπαιδευτικού συστήματος, λοιπόν, ήταν επιλογή των αφεντικών. Επιλογή στο να ξεκινήσει ένας τεμαχισμός της γνώσης για τις ανάγκες της παραγωγής, επιλογή να μάθουν οι μαθητές να πειθαρχούν τα σώματα και τις σκέψεις τους (ουσιαστικά και πάλι για τις ανάγκες της παραγωγής). Αυτή η διαδικασία, ως αντικατάσταση κοινωνικών σχέσεων ήταν εξαιρετικά βίαιη. Ας φανταστούμε κάποιο μικρό παιδί, 6 χρονών, που ξέρει το κήπο, το δάσος, τις αλάνες σαν τη παλάμη του χεριού του, από τη μια μέρα στην άλλη να πρέπει να μείνει ακίνητο με τις ώρες για να μάθει γεωγραφία. Δηλαδή για βουνά, ποτάμια και

θάλασσες που δεν έχει δει ποτέ του, που δεν έχει σκαρφαλώσει τα βράχια τους, που δεν έχει πλατσουρίσει στα νερά τους, για πατρίδες και χώματα που δεν έχουν καμία σχέση με τη καθημερινότητά του. *Το σχολείο είναι βία, το έχουμε ξαναπεί και θα συνεχίσουμε να το λέμε.* Είναι μια συνεχής επιβολή που αφορά τη πειθάρχηση του σώματος, των αισθήσεων, της σκέψης και της φαντασίας.

Το μοντέρνο εκπαιδευτικό σύστημα δε προέκυψε από το πουθενά. Στη Κύπρο τα κύρια συστατικά προήλθαν από τα εκπαιδευτικά μορφώματα της εκκλησίας, καθώς και τις μαθησιακές διαδικασίες που ακολουθούσαν τα παιδιά των αφεντάδων. Αυτό σε συνδυασμό με την ιδεολογία της αστικής τάξης και μπόλικο εθνικισμό γέννησε ένα σχολείο που λειτουργικά και αισθητικά έμοιαζε με φυλακή και ιδεολογικά με τον εκκλησιαστικό πουριτανισμό. Τα σχολεία για τους ελληνοκύπριους νέους, που ξεκίνησαν να γίνονται «επίσημα» στα τέλη του 19ου αιώνα, όταν είχε αναλάβει πλέον η Αγγλία τα ηνία του νησιού, (με πρώτο παράδειγμα το παγκύπριο γυμνάσιο, που ιδρύθηκε το 1812 ως «Ελληνική Σχολή» και αναγνωρίστηκε ως σχολείο ισότιμο των αντίστοιχων ελληνικών το 1893) είχαν ακόμα ένα πολύ σημαντικό ρόλο καθορισμένο από τις τοπικές συνθήκες. Συνέβαλαν καθοριστικά στη θεσμοποίηση των εθνικών διαχωρισμών και τη διασπορά της εθνικής συνείδησης – υποβοηθούμενα και από την αγγλική διοίκηση, και από την εκκλησία. Η σχέση εκκλησίας – σχολείου μάλιστα, είναι τόσο οφθαλμοφανής, που μπορεί να διακριθεί ακόμα και σε θέμα φυσικών προσώπων.

Στη Κύπρο η εκπαίδευση υιοθετεί, επίσημα, πολλά στοιχεία της αντίστοιχης ελληνικής. Σε έκθεσή του, το υπουργείο υγείας παραδέχεται: *"θα μπορούσαμε να πούμε ότι στην πρώτη δεκαετία της ανεξάρτητης Κυπριακής Δημοκρατίας η αποαποικιοποίηση της Κυπριακής παιδείας αντικαταστάθηκε από μια ολική «μετακένωση» της Ελληνικής παιδείας στο νεοσύστατο Κυπριακό έθνος–κράτος."* Τα κυπριακά σχολεία, πριν και μετά την ανεξαρτησία το '60 έχουν σημαντική θέση στις διεκδικήσεις του ελληνικού κράτους και των υποστηρικτών του στη Κύπρο, ιδιαίτερα κατά το ένοπλο της ΕΟΚΑ, η οποία αντλούσε υποστήριξη και ανθρώπινο δυναμικό κατευθίαν από τα γυμνάσια. Ο εθνικισμός παραμένει μέχρι σήμερα δομικό στοιχείο του εκπαιδευτικού συστήματος, με τις ιστορικές ρίζες αυτού του φαινομένου να πηγαίνουν πίσω στον επεκτατισμό κυρίως του ελληνικού κράτους και τις βλέψεις του στο νησί, καθώς και τα συμφέροντα των βρετανών αποικιοκρατών και των ντόπιων αφεντικών.

Σταδιακά διαμορφώθηκε ένα σύστημα εκπαίδευσης με κάποια διακριτά χαρακτηριστικά.
1) Ο κρατικός χαρακτήρας: το κράτος αναλαμβάνει τη μαζική εκπαίδευση για τις γνωσιολογικές και πειθαρχικές ανάγκες της παραγωγής, προσδίδοντας στη γνώση έναν αδιάλλακτο χαρακτήρα.
2) Ο τεμαχισμός των γνώσεων για τις ανάγκες της παραγωγής, η διαστρωμάτωση των θεμάτων σε επίπεδα δυσκολίας που σήμαιναν την επικράτηση των μεθόδων μάθησης που βασίζονται πάνω στην απομνημόνευση.
3) Η διάχυση της καπιταλιστικής ιδεολογίας: η επικύρωση της γνώσης από διαγωνίσματα/εξετάσεις που δημιουργεί τους «πετυχημένους» και «αποτυχημένους» μαθητές, όπου καλή μόρφωση = επιτυχία

σχολείο-φυλακή-σχολε

η αφίσα του σκαπούλα φεστ #2

= χρήμα. Τα όνειρα κοινωνικής ανόδου και καταξίωσης που προωθεί το σχολείο (και συνήθως και η οικογένεια) καλπάζουν παράλληλα με τη μικροαστικοποίηση της εργατικής τάξης, και την απουσία ταξικής συνείδησης. Ο ατομισμός, το «όλοι εναντίων όλων» μέσα από την ατομική πορεία που έχει ο καθένας και η καθεμιά στην εκπαίδευση, αλλά και ο εθνικισμός, η εργατικότητα και η πειθαρχία είναι καίρια συστατικά αυτής της σούπας.

Το εκπαιδευτικό σύστημα σήμερα παρακμάζει. Τα αφεντικά το αντιλαμβάνονται, και οι εξελίξεις και αναρδιαθρώσεις της εκπαίδευσης είναι αποτέλεσμα αυτής της «ανακάλυψης.» Το εκπαιδευτικό σύστημα παρακμάζει, όχι γιατί «δεν μαθαίνουμε σωστά/αποτελεσματικά την ύλη» (όπως θα διαμαρτύρονταν πολλοί γονείς-δασκάλοι και ακόμα και μαθητές) αλλά γιατί από τη μία δεν είναι 100% αποτελεσματικό στην ιδεολογική παραγωγή του, και από την άλλη επεκτείνεται σε γοργότερο ρυθμό από την ίδια την αγορά εργασίας που θρέφει, με αποτέλεσμα να υπάρχουν νέοι που έχουν περάσει γυμνάσιο - λύκειο - πανεπιστήμιο, έχουν υψηλά επίπεδα μόρφωσης και ωστόσο μένουν άνεργοι στο επάγγελμα για το οποίοι προετοιμάστηκαν με τόσο κόπο. Αυτό συμμαζεύεται κάπως από το γεγονός ότι όλο και περισσότεροι με πανεπιστημιακή μόρφωση μπορούν να βρουν κάποια θέση εργασίας στο ίδιο το εκπαιδευτικό σύστημα (και όχι κατ' ανάγκη στα «επίσημα» σχολεία) ανακυκλώνοντας έτσι τη κρίση του.

Πηγαίνοντας πίσω στο σημείο για την αποτελεσματικότητα της ιδεολογικής παραγωγής, πρέπει να αναφερθεί ότι αυτό στη Κύπρο δεν είναι και τόσο ορατό. Θα λέγαμε πως το εκπαιδευτικό σύστημα εδώ *δυνητικά* δεν είναι αποτελεσματικό στον έλεγχο της γνώσης και τη κατασκευή συνείδησης. Στη Κύπρο, τι οι ισχυρές δόσεις εθνικισμού, τι το κοινωνικό συμβόλαιο που υπογράφτηκε μετά την εισβολή (αντιμετώπιση του κυπριακού ως *εθνικού* προβλήματος που μπαίνει πάνω από όλα), η εκπαίδευση δεν έχει τα ίδια ρήγματα που παρατηρήθηκαν σε άλλες χώρες, και που προκλήθηκαν από τις αρνήσεις και τα κινήματα των δεκαετιών '60 και '70. Όμως, το κυπριακό εκπαιδευτικό σύστημα ακολουθεί τις αναρδιαθρώσεις που γίνονται σε διεθνές επίπεδο, που μπορούν να αναγνωστούν χοντρικά στα ακόλουθα σημεία:

1) Η πνευματική εργασία έρχεται στο προσκήνιο του ονείρου κοινωνικής ανόδου. Η ίδια η πνευματική εργασία και η εκμετάλλευσή της αλλάζουν μορφές, κάτι που διακρίνεται και στην εκπαίδευση, δηλαδή η σταδιακή στροφή προς τη ψηφιακή μνήμη/γνώση, και την εκπαίδευση όχι τόσο απομνημόνευσης πλέον, αλλά χρήσης της ψηφιακής μνήμης, χρήση των μηχανών δηλαδή.

2) Ως λογικό συνεπακόλουθο, η χειρωνακτική εργασία θεωρείται «κατώτερη» οποιουδήποτε «μορφωμένου» και έτσι υποτιμάται. Χαρακτηριστική είναι η μικροαστική αντίληψη πως η χειρωνακτική εργασία είναι για τους μετανάστες.

3) Τα μήντια ήρθαν στο προσκήνιο ως σημαντικό κομμάτι της κατασκευής της κοινής γνώμης και της διασποράς της καπιταλιστικής ιδεολογίας.

4) Τα αφεντικά έκαναν το λογικό συνειρμό: «γιατί να είναι δωρεάν κάτι για το οποίοι πολλοί είναι διατεθιμένοι να πληρώνουν?». Τα αποτελέσματα εμφανέστατα στην κυπριακή κοινωνία. Μπόλικα ιδιωτικά εκπαιδευτικά ιδρύματα μεγάλης κλίμακας (δημοτικά-

είο-φυλακή-σχολείο-φυλακή-σχολείο-φυλακή

γυμνάσια-λύκεια-πανεπιστήμια) και αμέτρητα μικρότερα (φροντιστήρια κτλ.) Εξ' άλλου το κυριότερο σημείο δυσανασχέτησης με την εκπαίδευση ήταν αυτό – πως δεν εξυπηρετεί ικανοποιητικά τις βλέψεις για το ατομικό βόλεμα. Η ιδιωτική εκπαίδευση το εγγυάται (ή προσπαθεί να το εγγυηθεί).

5) Και σύμφωνα με το πιο πάνω, η πιο αποτελεσματική βραχυπρόθεσμη στρατηγική στη διαχείριση αυτού του «προβλήματος» είναι η μεταφορά όσο του δυνατόν μεγαλύτερου κομματιού από το κόστος, από τις τσέπες του κράτους στις τσέπες των «πελατών» της εκπαίδευσης (ιδιωτικοποίηση).

Και τι να κάνουμε? Μια πρώτη απάντηση είναι η εναντίωση στα πολλά και διάφορα μορφώματα του εκπαιδευτικού συστήματος. Όμως δεν έχουμε έτοιμες λύσεις. Αντίθετα, αυτό που προτείνουμε είναι *πειραματισμός*. Όχι κάποιο δόγμα για να αντιμετωπίσει τα αντίστοιχα που έχει κατασκευάσει το κράτος, αλλά προσπάθεια κριτικής κατανόησης του εκπαιδευτικού συστήματος, της ιστορίας του, και του μέλλοντός του. Και αυτή η κατανόηση, όπως είπαμε και στην αρχή, πηγάζει για μας από το γεγονός ότι η εκπαίδευση αποτελεί αναπόσπαστο κομμάτι της οργάνωσης και της πειθάρχησης της εργασίας. Δηλαδή, ως μαθητές, αντιλαμβανόμαστε παράλληλα τον εαυτό μας ως μελλοντικοί εργάτες και εργάτριες.

Τώρα όσον αφορά το «τι κάνουμε», πέρα από την προσπάθεια θεωρητικής αντιπαράθεσης, βλέπουμε κάποιες αντιστάσεις που δηλώνουμε πως πρέπει να αλληλεπιδράσουν και να συναντηθούν. Από τη μια, η αυτομόρφωση και τα εγχειρήματα ελευθεριακής μόρφωσης: η αντίληψη πως η πληροφορία, η γνώση, όταν επεξεργάζεται συλλογικά μπορεί να αποτελέσει όπλο. Από την άλλη, η οργάνωση μέσα στα σχολεία, η συνεχής πολιτική δράση και παρουσία, σε μια προσπάθεια να προκληθούν ρήγματα στο εκπαιδευτικό σύστημα από τα κάτω, από εμάς τους ίδιους. Και τελικά, αφού πολλοί από μας θα είναι για πολλά χρόνια μέσα στα εκπαιδευτικά ιδρύματα, αυτά που αποκομίζουμε, είτε είναι εμπειρίες, συναισθήματα, σχέσεις, ή γνώσεις, τα επιστρέφουμε για συλλογική ερμηνεία και χρήση. Το σχολείο μας εφοδιάζει με ανία, ανικανοποίηση, οργή... Εμείς λέμε πως όσες προσπάθειες αναφέραμε πρέπει να ξεκινήσουν από την επικοινωνία αυτών των εμπειριών, τη δημιουργία σχέσεων που δεν είναι υπό τον έλεγχο και την επιτήρηση του εκπαιδευτικού συστήματος, και τη σύνθεση συλλογικών απόψεων, στάσεων και αντιστάσεων.

σκαπούλα φεστ #1 (2011)

ΤΟ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟ ΣΥΣΤΗΜΑ
ΕΙΝΑΙ Η ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ ΤΗΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣ
ΜΑΘΗΣΗ ΧΩΡΙΣ ΙΕΡΑΡΧΙΑ
ΦΑΝΤΑΣΙΑ-ΓΝΩΣΗ-ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ
ΣΚΑΠΟΥΛΑ

Ένας πλούσιος κι ένας φτωχός
στέκονταν και κοιτούσαν ο ένας τον άλλο.
Ο φτωχός χλωμός λέει στον πλούσιο:
δε θα ήμουν εγώ φτωχός, αν δεν ήσουν
εσύ πλούσιος.

(Μπέρτολτ Μπρεχτ)

* *Το κείμενο που ακολουθεί είναι μεταφρασμένο απόσπασμα από το πρώτο κεφάλαιο του βιβλίου «Σε εμάς ανήκει ο κόσμος!» (Uns gehört die Welt!) του Klaus Werner-Lobo, που μπορεί να βρεθεί μέχρι στιγμής μόνο στα γερμανικά.*

Σε ποιόν ανήκει ο κόσμος; Ανόητη ερώτηση, έτσι; Ο κόσμος ανήκει φυσικά σε... σε ποιόν πράγματι; Σε όλους μας, λένε μερικοί. Ή σε κανέναν. Στον αγαπητό Θεό, λένε όσοι πιστεύουν σε έναν. Αλλά σε ποιόν ανήκει στ' αλήθεια; Σε ποιον ανήκει πραγματικά, όταν λογαριάσουμε για παράδειγμα όλα τα αγαθά που προσφέρει η Γη, τα ιδιωτικά κτήματα και την ιδιωτική περιουσία;
Περί τούτων δεν υπάρχουν σαφώς ακριβή στοιχεία. Κανείς δεν μπορεί να μετρήσει όλο τον πλούτο και την ιδιοκτησία του κόσμου.

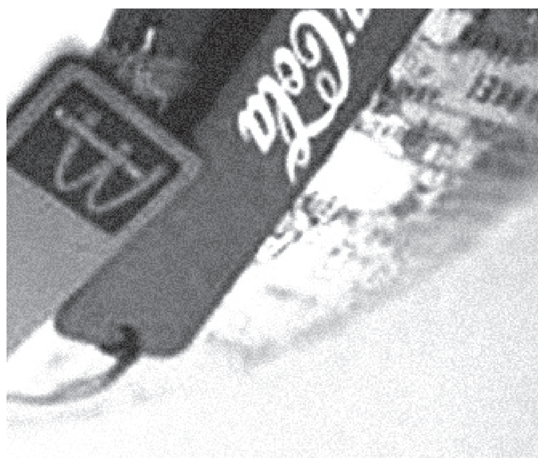
σε ποιον ανήκει ο κόσμος?

Παρ' όλα αυτά, επιστήμονες ενός ινστιτούτου των Ηνωμένων Εθνών (Η.Ε.), συγκεκριμένα του UNU-WIDER, το έχουν προσπαθήσει. Γι' αυτό υπολόγισαν μια σειρά στοιχείων, π.χ. τραπεζικούς λογαριασμούς, ακίνητα κτλ, όπως αυτά είναι καταγεγραμμένα σε διάφορες χώρες. Το αποτέλεσμα δεν είναι ακριβές, δείχνει όμως περίπου το πώς είναι μοιρασμένος ο πλούτος του κόσμου μας : Το πλουσιότερο 2% του πλικιωμένου πληθυσμού κατέχει περισσότερο από το 50% της ατομικής ιδιοκτησίας. Αυτό σημαίνει ότι κατέχουν περισσότερη από τη μισή ιδιοκτησία, η οποία είναι διαθέσιμη σε όλο τον πληθυσμό. Στο πλουσιότερο 1/10 ανήκει μάλιστα το 85% της παγκόσμιας ευημερίας. Αντίθετα, στο φτωχότερο μισό του πληθυσμού ανήκει 1/100 όλων των αγαθών της γης. Αυτό είναι σαν 50 άνθρωποι να μοιράζονται κάτι που κατ' ακρίβεια προορίζεται μόνο για έναν.
Αυτό σημαίνει περίπου πως: Ο κόσμος ανήκει στους πλουσίους. Ή σχεδόν ολόκληρος ο κόσμος. Και είναι σχετικά λίγοι αυτοί που μοιράζονται τον πλούτο τους. Μερικοί είναι τόσο πλούσιοι, που δεν μπορούμε καν να το φανταστούμε. Ο πλουσιότερος άντρας της γης είναι ο ιδρυτής της Microsoft, Bill Gates, κατέχει περίπου 56 δισεκατομμύρια δολάρια. Αυτό είναι περίπου τόσο, όσο κερδίζουν σε ένα χρόνο οι κάτοικοι των 50 φτωχότερων χωρών. Και είναι λιγότερο από το μισό ποσό που δίνεται κάθε χρόνο σε όλο τον κόσμο για βοήθεια ανάπτυξης κρατών.

Για τη φτωχή μειοψηφία δεν περισσεύει σχεδόν τίποτα

Σχεδόν ο μισός πληθυσμός της Γης πρέπει να τα βγάλει πέρα με λιγότερο από 2 δολάρια την ημέρα. Το 1/5 μάλιστα με λιγότερο από ένα δολάριο την ημέρα. Ένα δισεκατομμύριο άνθρωποι δεν έχουν στέγη πάνω απ' το κεφάλι τους και πρόσβαση σε καθαρό νερό. Οι περισσότεροι απ' αυτούς δεν έχουν καμιά φαρμακευτική περίθαλψη και δεν μπορούν να διαβάσουν ή να γράψουν γιατί τους είναι αδύνατο να πάνε σχολείο. Περισσότεροι από 850 εκατομμύρια άνθρωποι (εκ των οποίων

170 εκατομμύρια παιδιά) υποφέρουν από χρόνια πείνα. Η φτώχεια είναι η χειρότερη αρρώστια του κόσμου: Σύμφωνα με την έκθεση των Η.Ε., κάθε ώρα πεθαίνουν 1200 παιδεία από υποσιτισμό ή από θεραπεύσιμες αρρώστιες, επειδή δεν είναι σε θέση να προμηθευτούν φάρμακα. Κάθε 3 δευτερόλεπτα ένα παιδί – τώρα ένα νεκρό παιδί – τώρα ακόμα ένα νεκρό παιδί – τώρα ακόμα ένα και αυτό συνεχίζεται, δίχως τέλος.

Οι γυναίκες επηρεάζονται από τη φτώχεια πολύ περισσότερο απ' ότι οι άντρες. Συχνά τρέφουν την οικογένεια εντελώς μόνες, ταυτόχρονα παίρνουν χαμηλότερους μισθούς από τους άντρες. Το 70% των φτωχών του κόσμου είναι γυναίκες. Όλες οι γυναίκες μαζί λαμβάνουν ένα δέκατο όλου του εισοδήματος και κατέχουν ένα εκατοστό όλης της ιδιοκτησίας.

Ο Ο.Η.Ε. υπολογίζει, πως θα κόστιζε 300 δις δολάρια για να ανεβεί το εισόδημα του φτωχότερου δισεκατομμυρίου ανθρώπων πάνω από το όριο της φτώχειας. Αυτό θα ήταν λιγότερο από το 1/16 του εισοδήματος των δέκα πλουσιότερων ανθρώπων του κόσμου, ή αλλιώς, ότι κατέχουν οι οχτώ πλουσιότεροι άνθρωποι. Αν έδιναν λοιπόν οι υπερπλούσιοι μόνο ένα μικρό μέρος της ιδιοκτησίας τους, θα μπορούσε να λυθεί ένα μεγάλο μέρος του χειρότερου προβλήματος. Γιατί λοιπόν δεν το κάνουν;

Η τσιγγουνιά είναι καταπληκτική!

Ακριβά αυτοκίνητα, κότερα, ιδιωτικά αεροπλάνα αλλά και κοσμήματα και μέταλλα. Αυτά κατέχουν μεταξύ άλλων οι σχεδόν δέκα εκατομμύρια άνθρωποι με περιουσία μεγαλύτερη του ενός εκατομμυρίου δολαρίων. Μερικοί υπερπλούσιοι έχουν δικά τους νησιά ή ζουν σαν μοντέρνοι βασιλιάδες σε κάστρα και βίλες σε τεράστια κομμάτια γης με δεκάδες υπηρέτες. Μερικοί απ' αυτούς απασχολούν και μικρούς ιδιωτικούς στρατούς που προστατεύουν αυτούς και τις περιουσίες τους. Μεταξύ των πλουσίων υπάρχουν κι αυτοί οι οποίοι δωρίζουν. Η φιλανθρωπία των πλουσίων αγγίζει τα 285 δις, ποσό αρκετό για να καταπολεμήσει την ακραία φτώχεια. Παρ' όλα αυτά , πολλά από αυτά τα χρήματα δεν ωφελούν πραγματικά τους φτωχούς. Για παράδειγμα, ο Bill Gates έχει ιδρύσει το ίδρυμα Bill & Melinda Gates Foundation, με το οποίο θέλει να καταπολεμήσει αρρώστιες όπως το aids και η μαλάρια σε φτωχές χώρες. Το ίδρυμα κατέχει περισσότερα από 37,6 δις δολάρια. Ακούγεται καλό, έτσι; Στην πραγματικότητα, μέχρι στιγμής ένα μεγάλο κομμάτι αυτού του κεφαλαίου έχει χειροτερέψει αντί να βοηθήσει τους ανθρώπους. Καθώς το ίδρυμα έδινε περίπου 1,5 δις Ευρώ για την καταπολέμηση του Aids, κέρδισε σε αντάλλαγμα μια περιουσία από μετοχές φαρμακευτικών εταιριών όπως η Merck και η Pfizer. Αυτές πουλούν τα φάρμακα για το aids τόσο ακριβά, που είναι απρόσιτα για τους ασθενείς στην Αφρική και σε άλλες φτωχές περιοχές του κόσμου.

Ποιο είναι πραγματικά το πρόβλημα στο να είναι κάποιος πλούσιος; Αυτό εξαρτάται από το τι εννοούμε με τον όρο πλούσιος: Η ευημερία με την έννοια μιας καλής ζωής, που δεν γίνεται εις βάρος άλλων ή του περιβάλλοντος, θα ήταν πιθανών δυνατή για όλους στη Γη.

Η διαφορά όμως μεταξύ πλουσίων – φτωχών μεγαλώνει συνεχώς: Οι 946 δισεκατομμυριούχοι του κόσμου κατέχουν με 3.5 δις δολάρια ένα τρίτο περισσότερα απ' ότι τον προηγούμενο χρόνο (σ.σ. το βιβλίο γράφτηκε το 2008). Οι κάτοικοι των 20 πλουσιότερων χωρών κέρδιζαν το 1962 54 φορές περισσότερα απ' ότι αυτοί των 20 φτωχότερων, το 2002 τα κέρδη ήταν 121 φορές περισσότερα.

Φταίνε οι πλούσιοι γι' αυτό; Θα έπρεπε, μπορεί κάποιος να πει, να χαιρόμαστε που μερικοί τουλάχιστον ζουν σε ευημερία. Επίσης, λένε κάποιοι, κινούν την οικονομία, από την οποία όλοι επωφελούνται. Κι αυτό γιατί ένας δισεκατομμυριούχος ξοδεύει πολλά λεφτά, που στην τελική περνούν στις κατώτερες κοινωνικές τάξεις. Όταν ένας πλούσιος ιδρύει μια εταιρεία ή αγοράζει πολλά προϊόντα, τότε δημιουργεί θέσεις εργασίας και εξασφαλίζει το εισόδημα πολλών άλλων.

Αυτή η άποψη είναι ευρέως διαδεδομένη. Προέρχεται τον θεωρητικό Άνταμ Σμιθ που έζησε τον 18ο αιώνα και θεωρείται πρωτοπόρος της οικονομίας της ελεύθερης αγοράς. Το φαινόμενο ονομάζεται σήμερα «Trickle-down effect», δηλαδή διάχυση προς τα κάτω. Ο Σμιθ το παρομοίασε με ένα πλουσιοπάροχο γεύμα των ευπορούντων, που τους πέφτουν κάποια κομματάκια ψωμί στο έδαφος. Έτσι μπορούν να τραφούν και οι φτωχοί. Είμαστε όμως ευχαριστημένοι μ' αυτό;

Θα μπορούσε κάποιος να πει: «Είναι δικαίωμα των πλουσίων να είναι πλούσιοι. Κέρδισαν μόνοι τους την περιουσία τους και δεν έκλεψαν τίποτα από κανέναν. Όμως μπορεί πραγματικά κάποιος να κερδίσει με ειλικρινή μέσα τόσο πλούτο; Ο πλούτος προέρχεται συχνά από οικονομική κερδοσκοπία («Speculation») ή από κομμάτια πολυεθνικών που εξασφαλίζουν μέσω εκμετάλλευσης τεράστια κέρδη. (σ.σ. παραδείγματα τέτοιων εταιρειών δίνονται εκτεταμένα στη συνέχεια του βιβλίου).

Ένα άτομο μπορεί να κερδίσει εκατομμύρια μόνο όταν πολλοί εργάζονται γι' αυτόν, κερδίζοντας πολύ λίγα λεφτά. Ή θεωρεί φυσικούς πόρους οι οποίοι είναι αναγκαίοι για πολλούς ανθρώπους, ως ιδιοκτησία του. Η άλλη δυνατότητα είναι η συσσώρευση τόσο μεγάλου κεφαλαίου (ίσως από κληρονομιά ή από κόλπα) που αυξάνεται από μόνο του. Κάποιος μπορεί επίσης στην λεγόμενη οικονομία της αγοράς να κερδίσει λεφτά μέσω λεφτών, πχ μέσω μετοχών ή κερδοσκοπίας («speculation»).

Είναι αδύνατον να γίνουν όλοι πλούσιοι, όσο κι αν προσπαθήσουν. Έτσι όπως είναι μοιρασμένα τα αγαθά της Γης, ο ακραίος πλούτος είναι βασισμένος στη φτώχεια άλλων. Ο πλανήτης μας είναι ένα σύστημα με περιορισμένους πόρους. Μπορεί να προσφέρει ένα περιορισμένο αριθμό τροφίμων, ενέργειας και πρώτων υλών. Παρ' όλα αυτά υπάρχουν αρκετά για όλους: επιστήμονες έχουν υπολογίσει πως η Γη μας θα μπορούσε να ταΐσει 12 δισεκατομμύρια ανθρώπους. Τώρα είμαστε γύρω στα 7 δις, το 2050 ο πληθυσμός θα ανεβεί στα 9 δις και μετά θα ξαναπέσει, προβλέπει ο ΟΗΕ. Δεν είναι λοιπόν ο υπερπληθυσμός το μεγαλύτερο πρόβλημα, αλλά η περιφρονητική σχέση του ανθρώπου με τη φύση, και η άδικη μοιρασιά των πόρων της.

Πόσοι 10χρονοι δούλεψαν για την KitKat σου;

Nestle: Κύρια προϊόντα: Nescafe, Nesquik, Nespresso, Perrier, Vittel, KitKat, Lion, Smarties κ.α.

Κέρδη: 12 δις Ευρώ (2008), Υπάλληλοι: 283 000, Έδρα: Vevey (Ελβετία)

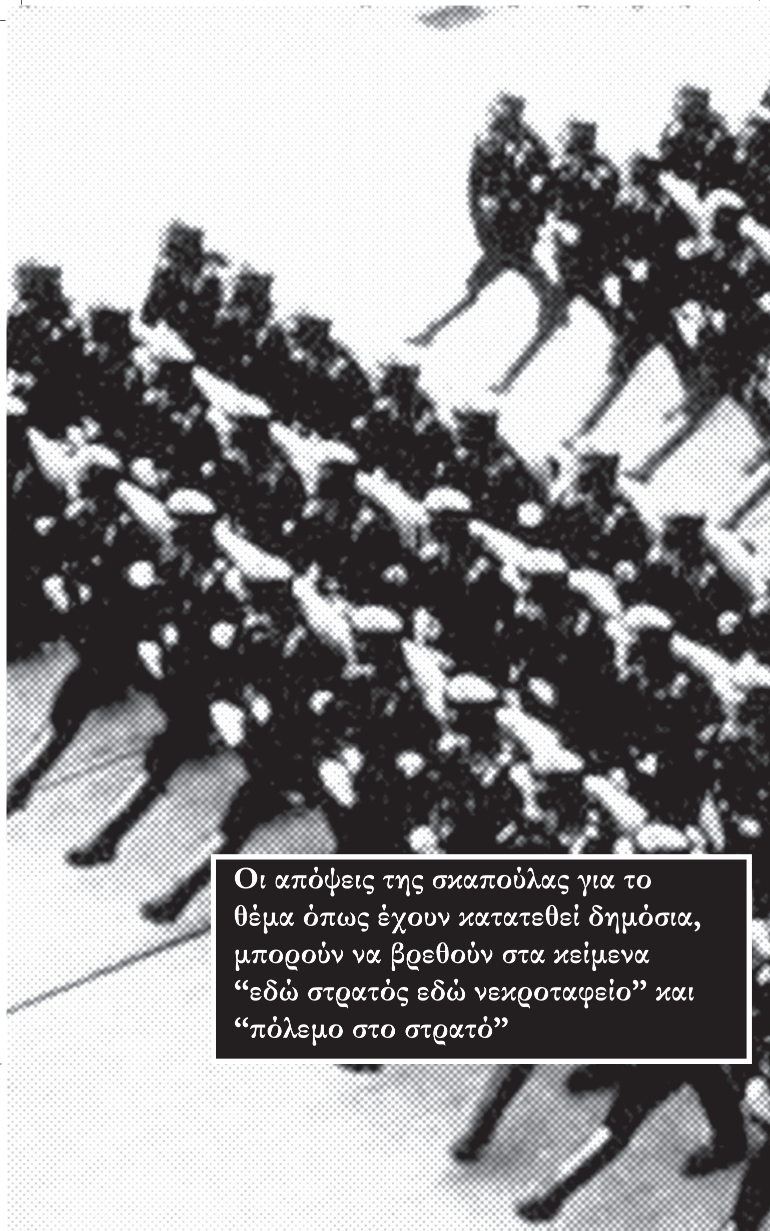
Η Nestle είναι η μεγαλύτερη εταιρία τροφίμων στον κόσμο. Η εταιρία παίρνει πολλές από τις πρώτες ύλες της από χώρες, οι αγροτικές οικονομίες των οποίων σπάνια διέπονται από τα ελάχιστα ατομικά δικαιώματα. Προπάντων στην εξόρυξη κακάο και καφέ υπάρχει εκμετάλλευση ανθρώπων. Στην Ακτή Ελεφαντοστού, όπου εξορύσσεται ένα μεγάλο μέρος της παγκόσμιας παραγωγής κακάο, δουλεύουν χιλιάδες παιδιά σαν σκλάβοι στης φυτείες. Η εταιρία καυχιέται ότι είναι μέλος της Rainforest Alliance, η οποία εγγυάται υποτίθεται δίκαιο εμπόριο. Στην πραγματικότητα όμως αυτός είναι ένας φιλικός προς της εταιρείες οργανισμός του οποίου οι κανονισμοί είναι ουσιωδώς λιγότερο αυστηροί απ' ότι των προϊόντων με τη μάρκα Fairtrade. Η Nestle έχει επίσης τεράστια επίδραση στις χαμηλότατες παγκόσμιες τιμές της αγοράς για το προϊόν αυτό, γι' αυτό είναι συνυπεύθυνη για τη μίζερη κατάσταση πολλών μικροκαλλιεργητών και αγροτών.

Δείτε το: The dark side of chocolate (απλά γράψτε το στο youtube) για να πληροφορηθείτε για την παιδική σκλαβιά στις φυτείες κακάο.

Η Nestle αντιμετωπίζει επίσης πολλές κατηγορίες όπως προσπάθειες για ιδιωτικοποίηση του νερού, δολοφονίες συνδικαλιστών στην Κολομβία και παράνομη προώθηση βρεφικών τροφίμων. Πληροφορίες μπορεί να βρει ο καθένας στο διαδύκτιο (το βιβλίο παραθέτει πολλές τέτοιες πηγές).

Εμείς τι κάνουμε;

Η Nestle δεν είναι η μόνη εταιρεία που εκμεταλλεύεται παιδιά ούτε η μόνη που μολύνει τη φύση ή απαγορεύει το συνδικαλισμό. Από την εξόρυξη κακάο επωφελούνται για παράδειγμα και εταιρείες όπως η Mars και η Cargill. Το πρώτο βήμα που πρέπει να κάνουμε είναι να αγοράζουμε λιγότερα προϊόντα από το εξωτερικό και περισσότερα ντόπια, οικολογικά προϊόντα. Προϊόντα όπως σοκολάτες και καφέ καλό θα ήταν να αγοράζονται με τη μάρκα fair-trade ή από κολεκτίβες, όπως πχ ο ζαπατίστικος καφές. Αυτά δεν θα αλλάξουν το άδικο σύστημα αλλά το μπουκοτάζ είναι ένας άμεσος και αυτονόητος τρόπος να δηλώσουμε την αντίδρασή μας. Τελικός σκοπός όμως πρέπει να είναι η ριζική αλλαγή του πολιτικοοικονομικού συστήματος που βάζει τα κέρδη πάνω από τους ανθρώπους.

Οι απόψεις της σκαπούλας για το θέμα όπως έχουν κατατεθεί δημόσια, μπορούν να βρεθούν στα κείμενα "εδώ στρατός εδώ νεκροταφείο" και "πόλεμο στο στρατό"

συνέντευξη με έναν αναστόλα & ένα φαντάρο

Ήσουν φαντάρος. Ποια εν η εικόνα που επήρες για το στρατό; Ποίες εν οι πιο δυνατές σκέψεις, τζαι πια τα πιο δυνατά συναισθήματα που σου επροκάλουσε άμα ήσουν ακόμα μέσα, τζαι ποια τωρά;

Ο στρατός ήταν η χειρότερη φάση της ζωής μου ως τωρά. Ξέρω ότι υπάρχουν πολλά σχειρόττερα πράματα στον κόσμο αλλά μιλώ που τη δική μου εμπειρία. Ήθελα που την πρώτη στιγμή να φύω, γιατί εζούσα στην πράξη τζείνο που εμισούσα παραπάνω, δηλαδή το να σε εξουσιάζουν τζαι να σου καταπατούν τα δικαιώματα τζαι την αξιοπρέπειά σου. Επίσης απδίασα μέσα για θέματα που εν είχα καν σκεφτεί πριν πάω, όπως το πόσο παράλογα πράματα πρέπει να κάμνει κάποιος, γενικά πρέπει να μεν χρησιμοποιείς κριτική σκέψη, μόνο να υπακούεις. Ε προφανώς εμίσησα το στρατό τζαι έσυρε με πολλά στη ψυχολογία μου, είτε όταν ήμουν μέσα είτε όταν έφκαιννα έξω. Τωρά έχω στο νου μου ακόμα την εικόνα ενός αποπνικτικού χώρου, ήταν μια περίοδος που είχα χάσει την όρεξη μου γενικώς για τη ζωή.

Γιατί επήρες την απόφαση να φύεις στο στρατό τζαι να μεν ολοκληρώσεις τη θητεία; Αμφιταλαντεύτηκες πολλά? Εμετάνιωσες το?

Εν αμφιταλαντεύτηκα σχεδόν καθόλου, ήδη πριν καταταγώ έν ήθελα να πάω, τζαι όταν εκατατάγηκα ήθελα να φύω που την πρώτη ημέρα. Ο λόγος που εν έφυα που την αρχή ήταν οι γονιοί μου. Αν εξαρτάτουν καθαρά τζαι μόνο που μένα, εννα έφευκα ακόμα πιο νωρίς απ' ότι έφυα. Εν το μετάνιωσα ποττέ που έφυα, ήταν η καλύτερη απόφαση που εμπορούσα να πάρω.

Τι προσφέρει ο στρατός σήμερα σε ένα 18χρονο;

Νομίζω ότι η πιο σημαντική προσφορά του στρατού ένει στην τελική ότι κάμνει σε να εκτιμάς τον χρόνο όταν εν είσαι μέσα. Κάμνει σε, όταν είσαι με άδεια για παράδειγμα, να εκτιμάς πράματα που είσχες δεδομένα, όπως το να έσχιεις ιδιωτικό χώρο, να μπορείς να λαλείς την άποψή σου, να γελάς όποτε θέλεις κτλ. Κατά τ' άλλα μαθαίνεις πώς να τα φκάλλεις πέρα με πολλά άτομα στον ίδιο χώρο, αλλά οι σχέσεις εξουσίας που υπάρχουν στο στρατό καταστρέφουν σχεδόν κάθε δυνατότητα πραγματικής επικοινωνίας. Προφανώς σε μια μικρή περίοδο της θητείας μαθαίνεις τζαι πώς να πολεμήσεις.

Προφανώς δεν πιστεύεις στην

αναγκαιότητα ύπαρξης του στρατού. Ποια είναι για σένα η ιδανική εναλλακτική λύση με την οποία ο στρατός θα ήταν πλέον αχρείαστος στο νησί;

Η ιδανική λύση εννά 'ταν η πλήρης αποστρατικοποίηση της Κύπρου που ούλλους τους στρατούς. Τούτο εν θα έρτει που μόνο του όμως, επιβάλλεται είτε η λύση του κυπριακού, είτε ένα μαζικό αντιμιλιταριστικό κίνημα τζαι που τες 2 πλευρές του νησιού. Δυστυχώς, παρ' όλο που είμαστε πολλοί εμείς που «αναστολάρουμε», τζαι ε/κύπριοι τζαι τ/κύπριοι που εν θέλουν να πολεμήσουν ο ένας τον άλλον για χάρη των απανταχού εθνικιστών, φοούμαστε να πούμε τον πραγματικό λόγο που θέλουμε να φύουμε, γιατί ένεν αρκετός για να απαλλαγούμε. Ένα μαζικό αντιμιλιταριστικό κίνημα εννα γεννηθεί όταν οι «αναστόλες» φκάλουν πολιτικό λόγο τζαι αποκαλύψουν τους πραγματικούς λόγους που τη «φακκούν». Μακάρι να γίνει κάτι τέθκοιο, όμως μέχρι τότε υπάρχουν τζαι άλλα πράματα που μπορούν τζαι πρέπει να γίνουν: μείωση της θητείας, εναλλακτική θητεία ίση με την κανονική τζαι όι μέσα στα στρατόπεδα, αναγνώριση του δικαιώματος στην Αντιρρησίας Συνείδησης κ.α.

Πώς αξιολογείς τη στάση της κοινωνίας προς τον στρατό? Πρέπει να αλλάξει? Αν ναι, πως προτείνεις να την αλλάξουμε?

Η πλειοψηφία του κόσμου πιστεύκει στην αναγκαιότητα της ύπαρξης του στρατού. Αν τζαι σχεδόν κάθε φαντάρος έσχιει τα παράπονά του, ελάχιστοι εν τζίνοι που εν πραγματικά καθολικά αρνητικοί έναντι στο στρατό. Προφανώς πιστεύκω πρέπει να αλλάξει τούτη η στάση, αλλά εν δύσκολο να πείσεις τον Κυπραίο ότι εν ασφαλές να ζήσει χωρίς στρατό τζαι όντως λείπουν μας τα επιχειρήματα δαμέ. Νομίζω ότι η μόνη θέση που απαντά στη συνήθη παρατήρηση ότι «εννα μας πιάν οι Τούρτζιοι», εν η πλήρης αποστρατικοποίηση του νησιού. Επειδή όμως κάτι τέθκοιο εν δύσκολο να γίνει, εμείς πρέπει να συνεχίσουμε να επηρεάζουμε την κοινωνία, εξηγώντας μέσα τζαι έξω που τα στρατόπεδα τους λόγους που εναντιωνόμαστε στο θεσμό του στρατού, χτίζοντας έτσι της βάσης για ένα μελλοντικό αντιμιλιταριστικό κίνημα.

Τι συμβουλή(ές) θα έδινες σε έναν τελειόφοιτο που καλείτε αυτό το Καλοκαίρι να καταταγεί;

Να αποφασίσει που μόνος του αν θέλει να κάμει τη θητεία ή όι, να μεν κάμει τζείνο που εννα του πουν οι γονιοί του ή τζείνο που εννα κάμουν οι παρέες του. Άμα αποφασίσει να φύει, τότε εννα βρει τρόπο, τζαι ακόμα τζαι αν διαφωνούν οι γονιοί του, εννα αναγκαστούν λογικά να τον καταλάβουν τζαι να τον βοηθήσουν. Αν αποφασίσει να μείνει, τότε να προσπαθήσει να αξιοποιήσει όσο παραπάνω το χρόνο του, με τρόπους που τζείνος εννα βρει, τζαι να μεν αφήννει να του γαμούν την αξιοπρέπεια.

σειρά παίρνει ο φαντάρος

Είσαι εδώ τζαι ανάμισι χρόνο φαντάρος. Ποια εν η εικόνα που επήρες ως τωρά για το στρατό; Ποίες εν οι πιο δυνατές σκέψεις, τζαι ποια τα πιο δυνατά συναισθήματα που σου προκαλεί;

Ο κυπριακός στρατός εν η πιο άχρηστη οντότητα-συστήμα που εγνώρισα στη ζωή μου. Εν καθαρά μια παράσταση τζιαι μια υποκρισία, αφού στους έξω παρουσιάζουν το στρατό σαν τους εκπαιδευμένους υπερασπιστές της πατρίδας ενώ στα αλήθκεια η κυριότερη εκπαίδευση που λαμβάνουν οι στρατιώτες στο να καθαρίζουν τζιαι να μάθουν να μεν τζιμούνται επειδή έχουν σκοπιά. Εν γεγονός πως οι μόνιμοι θεωρούν πιο σημαντική την εικόνα που την πραγματικότητα, τζιαι για αυτό οι δραστηριότητες των στρατιωτών επικεντρώνουνται στο να πογιατίζουν τοίχους, να γυαλίζουν τα άρβυλα τους τζιαι να μεν έσιει μάκκωμα το κρεβάτι τους, έτσι ώστε ούλλα να φένουνται ωραία άμα έρκεται επίσκεψη ο ταξίαρχος ή κανένας αρχιεπίσκοπος. Τζιαι αν μείνει τζιαι κανένας στρατιώτης για κανονική εκπαίδευση, καλώς, αλλά μάλλον ο λοχαγός εν να βαρκέται να του δείξει τίποτε, καρτερά τζιαι τζείνος να σχολάσει. Τούτη η κατάσταση προκαλεί μου αηδία τζιαι θυμό, ειδικά επειδή εν μπορώ να πω τίποτε, πρέπει να υποκρίνουμε τζιαι εγώ. Σκέφτουμε συνέχεια πόσο πολλή χρόνο χάννω. Όσο για τις αξίες που προωθά ο στρατός, ομοιομορφία, μίσος τζιαι κατάργηση της κριτικής σκέψης, βασικά κατάργηση ούλλων των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, επροκαλέσαν μου πολλή πόνο, ιδιαίτερα στην αρχή της θητείας μου, πριν τα συνηθίσω τζιαι αρχίσει να υπερισχύει ο θυμός τζιαι η βαρεμάρα. Το πιο δυνατό συναίσθημα που είχα ήταν απόγνωση για το ότι είμαι σε ένα τόπο που απεχθάνομαι αλλά εν μπορώ να φύω, ως πριν μπω μέσα ότι εν μου άρεσκε απέφευγα το, τωρά εκαταπιέζαν το είναι μου τζιαι γυρώ πσιε κάτζελα τζιαι εν εμπορούσα να φύω. Ασφυξιά.

Γιατί επήρες την απόφαση να μείνεις στο στρατό τζαι να ολοκληρώσεις τη θητεία; Επέρασε σου που το νου να φύγεις με κάποιο τρόπο; Αν ναι με ποίον, τζαι γιατί εν το έκαμες;

Τον πρώτο χρόνο της θητείας μου αμφιταλαντέφκουμουν συνέχεια αν θα φύω ή όι. Την πρώτη εβδομάδα ο μόνος λόγος που εν έφυα ένι επειδή εκυκλοφορούσε η φήμη πως έγινε πολλά δύσκολο να πιάσεις απαλλαγή για ψυχολογικά τζαι ήταν να σου βάλουν την τιμωρητική 'εναλλακτική' θητεία 32 μηνών σαν καθαριστής μες το στρατόπεδο. Μετά επέρασα δόκιμος τζαι ήταν να αρχίσω να φκαίνω 5 φορές την εβδομάδα μέσο όρο, πράγμα που κάμνει πιο υποφερτή την κατάσταση αφού ζω ένα μέρος της ζωής μου έξω, αν τζαι εσυνέχισα να είμαι σε δίλημμα.

Που τη στιγμή που εν αναγνωρίζουν το δικαίωμα της αντίρρησης συνείδησης σαν λόγο να φύεις τζαι βάλλουν σε φυλακή άμα δηλώσεις ολικός αρνητής στράτευσης, εν έσιει άλλο τρόπο να φύεις εκτός που ψυχολογικά. Προσωπικά τούτος ο τρόπος εν μου αρέσκει, νιώθω πως εν νίκη του στρατού το να δηλώσω πως έχω ψυχολογικά για λλόου τους, τζαι πιστέφκω πως άμα φκάλεις τα 2 χρόνια είσαι παραπάνω σε θέση να κρίνεις τον στρατό τζαι να μετρά η γνώμη σου επειδή επέρασες ότι επεράσαν ούλλοι. Επίσης ο στρατός προσφέρει σου χρήσιμες εμπειρίες που εν θα βρεις αλλού. Παραδέχουμαι όμως πως αν δεν ήμουν δόκιμος ήταν να φκω πελλός, όσο τζαι να με χαλά η ιδέα προτιμώ το που να τους δώκω 2 χρόνια, εν τους αξίζει.

Τι προσφέρει ο στρατός σήμερα σε ένα 18χρονο; Αξίζει κατά τη γνώμη σου να εκπληρώνει κάποιος τη θητεία του;

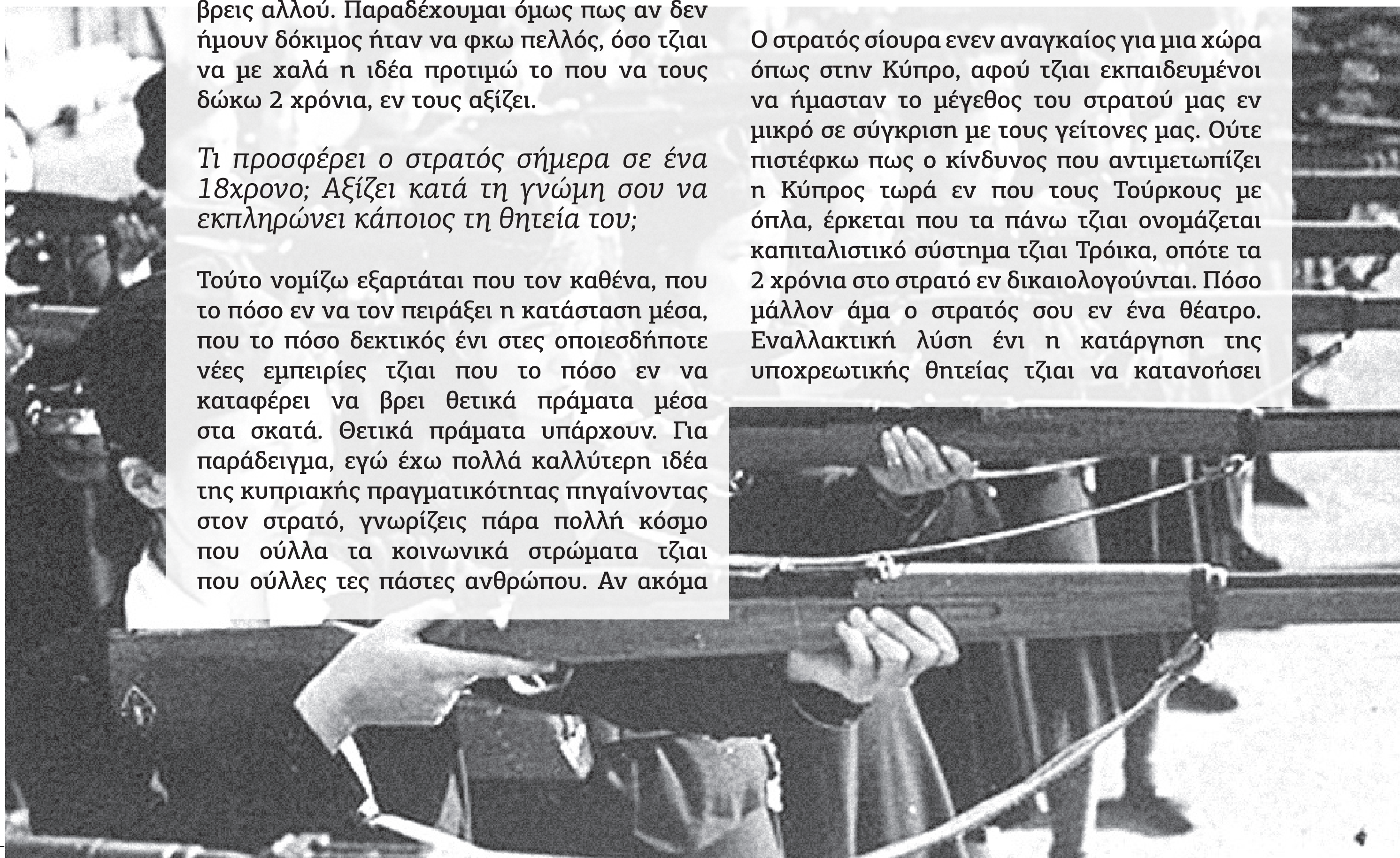
Τούτο νομίζω εξαρτάται που τον καθένα, που το πόσο εν να τον πειράξει η κατάσταση μέσα, που το πόσο δεκτικός ένι στες οποιεσδήποτε νέες εμπειρίες τζαι που το πόσο εν να καταφέρει να βρει θετικά πράματα μέσα στα σκατά. Θετικά πράματα υπάρχουν. Για παράδειγμα, εγώ έχω πολλά καλλύτερη ιδέα της κυπριακής πραγματικότητας πηγαίνοντας στον στρατό, γνωρίζεις πάρα πολλή κόσμο που ούλλα τα κοινωνικά στρώματα τζαι που ούλλες τες πάστες ανθρώπου. Αν ακόμα πάεις τζαι Ελλάδα σαν δόκιμος, οι ανθρώποι που γνωρίζεις τζιαμέ μπορεί να διευρύνουν πολλά τους πνευματικούς τζαι ιδεολογικούς ορίζοντες σου. Εκτιμάς την ποικιλία της κοινωνίας.

Εν γεγονός πως ο στρατός εν μια μικρογραφία της κοινωνίας, θωρείς πως ένι να είσαι τζαι να δουλέφκεις σαν μέρος ενός συνόλου, μαθαίνεις πως να συμπεριφέρεσαι τζαι να αντιμετωπίζεις διαφόρες καταστάσεις τζαι δυσκολίες που ίσως να μεν έβρισκες στο προστατευμένο περιβάλλον του σχολείου τζαι της οικογένειας σου. Αντιμετώπιζοντας την μοναξιά, την έλλειψη ύπνου, καλού φαγιού τζαι άσκησης, εκτιμάς παραπάνω τζείνο που στερήσαι, ενώ αναγκάζεσαι να δεις τα όρια, τες αντοχές σου τζαι να τα σπρώξεις όσο εν πάει, μαθαίνοντας ταυτόχρονα καλλύτερα τον εαυτό σου.

Παρόλα αυτά, εν είμαι σίουρος αν τούτα ούλλα αξίζουν τα 2 χρόνια καταπίεσης στις συνθήκες που επεριέγραψα πιο πάνω. Εν θα είμαι ποττέ σίουρος αν έκαμα καλά που έμεινα, το μόνο που εν σίουρο ένι πως για να κάμεις το στρατό πρέπει να βρεις ένα καλό λόγο για να τον υπομείνεις.

Πιστεύκεις στην αναγκαιότητα ύπαρξης του στρατού; Αν όχι, είσαι σε θέση να προτείνεις μια εναλλακτική λύση, όπου ο στρατός θα ήταν πλέον αχρείαστος στο νησί;

Ο στρατός σίουρα ενεν αναγκαίος για μια χώρα όπως στην Κύπρο, αφού τζαι εκπαιδευμένοι να ήμασταν το μέγεθος του στρατού μας εν μικρό σε σύγκριση με τους γείτονες μας. Ούτε πιστέφκω πως ο κίνδυνος που αντιμετωπίζει η Κύπρος τωρά εν που τους Τούρκους με όπλα, έρκεται που τα πάνω τζαι ονομάζεται καπιταλιστικό σύστημα τζαι Τρόικα, οπότε τα 2 χρόνια στο στρατό εν δικαιολογούνται. Πόσο μάλλον άμα ο στρατός σου εν ένα θέατρο. Εναλλακτική λύση ένι η κατάργηση της υποχρεωτικής θητείας τζαι να κατανοήσει

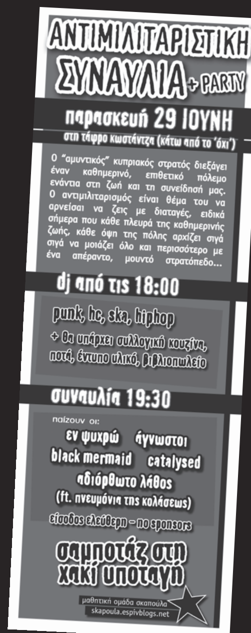
η κοινωνία πως ένεν με τα όπλα που εν να βοηθηθεί τούτος ο τόπος αλλά με παιδεία. Βέβαια πρακτικά τούτο εν δύσκολο χωρίς συνεννόηση με την άλλη πλευρά. Αρχικά πρέπει να αρχίσουμε εμείς που εβιώσαμε το στρατό να ασχολούμαστε με το θέμα τζιαι όι να παρετούμε επειδή ετελιώσαμεν τον, τζιαι να ληφθούν τα πιο εφικτά μέτρα όπως μείωση θητείας τζιαι βελτίωση συνθηκών διαβίωσης μέσα.

Πως βλέπουν το στρατό οι φαντάροι που εν μαζί σου; Υπάρχει γενικώς μια καθολική αποδοχή του θεσμού;

Πολλά λίοι πιστέφκουν πως πρέπει να καταργηθεί εντελώς ο θεσμός, αν τζιαι συμφωνούν πως εν πολλύς ο τζιαρός. Κανένας εν θέλει να εν μέσα, ούλλοι σχεδόν, που τον αρχαιότερο μόνιμο ως το τελευταίο βλότσι περιμένουν να φκουν, κάτι που αποδεικνύει πως κανένας εν πιστέφκει στα αλήθκεια σε τζίνο που κάμνει, αλλά άμα τους ρωτήσεις πιστέφκουν πως χρειάζεται λόγω Τουρκικής απειλής. Αν μεν εγίνετουν τούτη ούλλη η προπαγάνδα στα σχολεία για την εθνική απειλή εμπόρεν ναν διαφορετικά τα πράματα. Έτσι όπως ένι όμως, εν να υποστηρίξουν πως τούτο που χρειάζεται ένι να γίνει πιο επαγγελματικός τζιαι μάχιμος ο στρατός, όι να καταργηθεί.

Τι συμβουλή(ές) θα έδινες σε έναν τελειόφοιτο που καλείτε αυτό το Καλοκαίρι να καταταγεί;

Να πάει έστω για λίο τζιαρό να δει τι σημαίνει στρατός. Όσο ιδεολογικά αντιμέτωπος τζιαι να είσαι στο στρατό, αν μεν πάεις μέσα εν θα καταλάβεις ποττέ πως ένι στα αλήθκεια.

αφίσες από αντιμιλιταριστική συναυλία που έγινε στις 29 του ιούνη στην τάφρο κωστάντζα

Που τζιαμέ τζιαι μετά εξαρτάτε που το κάθε άτομο όπως είπα πριν, που το πόσο εν να τον πειράξει η κατάσταση μέσα, που το πόσο δεκτικός ένι στες οποιεσδήποτε νέες εμπειρίες τζιαι που το πόσο εν να καταφέρει να βρει θετικά πράματα μέσα στα σκατά. Άμα πάεις για δόκιμος τα πράματα εν κάπως πιο υποφερτά τζιαι πιστεφκώ η εμπειρία της Ελλάδας αξίζει τον κόπο, αν τζιαι μετά που έρκεσαι Κύπρο εν μαλακία. Το μόνο που λαλώ ανεπιφύλακτα ένι πως πρέπει να κάτσεις να σκεφτείς σοβαρά τους λόγους που έσιεις να μείνεις τζιαι τζίνους για να φύεις τζια μετά να αποφασίσεις, όι να κάμεις κάτι επειδή σου το είπαν άλλοι. Εν δύσκολη απόφαση να μείνεις, τζιαι κάποτε ακόμα πιο δύσκολη να φύεις.

τι είναι αυτός ο ρατσισμός?

"το σύνορο δεν είναι ανάμεσα στους λαούς, αλλά ανάμεσα στους από πάνω και τους από κάτω"
(κατάληψη KÖPI, Βερολίνο)

Όλοι έχουμε γράψει σε κάποια φάση της σχολικής μας καριέρας έκθεση για το ρατσισμό. Στο σχολείο μας λένε διάφορα. Ότι ο ρατσισμός είναι «φόβος του διαφορετικού», ότι είναι κάτι σαν πάθηση με άγνωστες αιτίες. Είναι βέβαια πάθηση αλλά δεν είναι και τόσο δύσκολο να δούμε από που προέρχεται και ποιους στοχεύει. Ας αναρωτηθούμε: αν ο ρατσισμός είναι απλά ο φόβος (ή μίσος/ απέχθεια/ άγνοια) προς τους ξένους, γιατί δεν εκφράζεται ενάντια σε σουηδούς/ άγγλους/ ρώσους τουρίστες (που δεν είναι και λίγοι)? Γιατί αντίθετα εκφράζεται ενάντια στους πόντιους, τους πακιστανούς, τους «μαύρους» που ζουν και δουλεύουν εδώ? Πέρα από το απλουστευτικό ότι οι πρώτοι «βαστούν» (που ωστόσο αγγίζει την ουσία) ο ρατσισμός όπως τον βιώνουν χιλιάδες εργατών κι εργατριών στην πόλη μας είναι ένα κατασκεύασμα των κυρίαρχων αφηγήσεων κεντρικό για την εκμετάλλευση (την τσέπη των αφεντικών) και την κοινωνική νομιμοποίησή της.

Να ξετυλίξουμε το νήμα απ' την αρχή: το να τους λέμε «μετανάστες» (κι όχι πρόσφυγες) κρύβει κάποια πράματα. Γιατί αυτοί οι άνθρωποι δεν σηκώθηκαν ένα πρωί κι αποφάσισαν να φύγουν απ' τις χώρες τους. Έφυγαν κυνηγημένοι, από βόμβες, στρατούς, πείνα. Δεν ήρθαν με κρουαζερόπλοια αλλά πλήρωσαν τα μαλλιοκέφαλά τους για να στριμωχτούν σε σάπιες βάρκες (κάποιοι πνίγηκαν κιόλας...). Δεν ήρθαν για τουρισμό αλλά για δουλειά, για δουλειές που πολλοί κύπριοι δε θα δέχονταν ποτέ, με μισθούς και συνθήκες που πολλοί κύπριοι δε θα δέχονταν

ποτέ. Και έρχονται λοιπόν, στοιβάζονται σε διαμερίσματα-τρύπες, κάποιοι έχουν χαρτιά, πολλοί δεν έχουν, και γι' αυτούς η κράτηση, η απέλαση, οι μπάτσοι είναι ένας φόβος με τον οποίο πρέπει να μάθουν να ζουν καθημερινά.

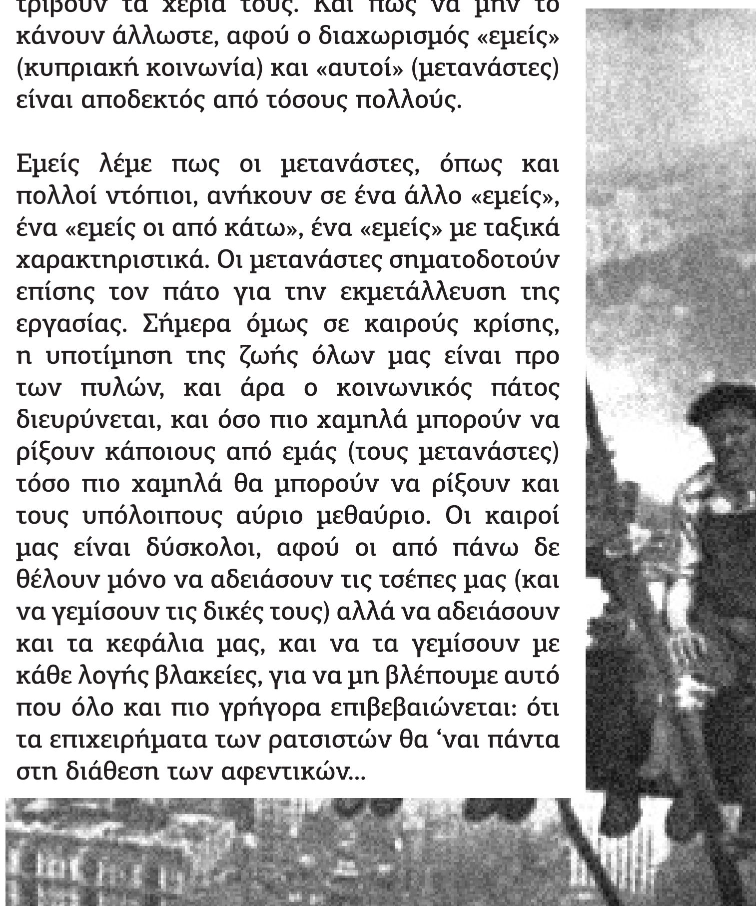
Οι μετανάστες ζούνε ένα σύγχρονο φασισμό. Ένα φασισμό που είναι κρατικά οργανωμένος, που δημιουργεί μια τεχνητή παρανομοποίησή τους. Δηλαδή, πολλοί από τους μετανάστες που ζούνε και (προπαντώς) δουλεύουν εδώ δεν είναι «νόμιμοι». Αυτό από τη μια σημαίνει ότι τα αφεντικά μπορούν να τους εκμεταλλευτούν με τον πιο άγριο τρόπο, με κλασικότερο και πιο ελεεινό παράδειγμα τις μετανάστριες που τις παραπλανούν με αγγελίες για μια σχετικά εντάξει δουλειά με εντάξει μισθό (π.χ. καθαρίστρια) και όταν φτάνει στο νησί την κλειδαμπαρώνουνε σε κάποιο διαμέρισμα και την παραδίδουν (συχνά ναρκωμένη) στους πορνοπελάτες να τη βιάσουν, να τη δείρουν και να την περιποιηθούν όπως μόνο αυτοί ξέρουν. Από την άλλη, αυτή η «παρανομία» των μεταναστών σημαίνει πως η μόνη τους επαφή με το κράτος (αφού δεν έχουν δικαιώματα) είναι οι τριβές με τον κατασταλτικό του βραχίονα, τους μπάτσους – και άρα καλά θα κάνουν να κάτσουν καλά, μην φωνάξει κανένας το "immigration".

Ο ρόλος της αστυνομίας σ' αυτή την ιστορία είναι να πειθαρχεί τους μετανάστες εργάτες, αν όχι άμεσα, τότε σίγουρα έμμεσα, αφού αυτοί ζουν σε ένα μόνιμο καθεστώς φόβου. Αυτό ισχύει και για αυτούς που έχουνε χαρτιά, για να αποφύγουν μπλεξίματα. Επίσης, με τις συλλήψεις και τις απελάσεις ανακυκλώνει το εργατικό δυναμικό και διατηρεί την παρανομοποίησή του. Βέβαια είναι λογικό οι μπάτσοι να αναλαμβάνουν ως η μόνη κι αποκλειστική λύση του «προβλήματος της μετανάστευσης.» Γιατί μιλάμε για άντρες και γυναίκες που έχουνε γεννηθεί και μεγαλώσει σε τελείως διαφορετικές συνθήκες από τους πρωτοκοσμικούς. Δεν είναι δα και τόσο εύκολο να αποχαυνώσεις αυτούς που δεν έχουν λεφτά να ξοδέψουν με το όνειρο της κατανάλωσης, ούτε είναι δυνατό να τους πειθαρχήσεις με τα μήντια και τις βλακείες τους (πόσο μάλλον όταν δεν μιλάνε ελληνικά). Άρα η (πιο εύκολη θα λέγαμε) λύση για το κράτος είναι η ανάθεση της βρώμικης δουλειάς στην αστυνομία.

Οι μετανάστες και οι μετανάστριες είναι κομμάτι της εργατικής τάξης, ουσιαστικό το πιο υποτιμημένο κομμάτι της εργατικής τάξης. Γι' αυτό αντιμετωπίζονται έτσι: για να παραμείνουν το πιο υποτιμημένο κομμάτι της εργατικής τάξης. Και σ' αυτό το παιχνίδι μπαίνει και ο κοινωνικός ρατσισμός. Ο ρατσισμός δηλαδή που είναι «άτυπος». Πόσες και πόσες φορές έχουμε ακούσει το τραγικό «μας κλέβουν τις δουλειές»? Ή το άλλο ότι «βρωμίζουν τον τόπο»? (Κυρίως σε σχέση με την παλιά Λευκωσία). Ο ρατσισμός δεν είναι ένα στατικό πράγμα, έχει αλλάξει άπειρες μορφές. Σήμερα δεν κινείται τόσο στα πλαίσια της εθνοφυλετικής ανωτερότητας όσο στα πλαίσια του πολιτισμικού ρατσισμού, που λέει πάνω κάτω ότι «αυτοί είναι διαφορετικοί, δεν μπορούν να αφομοιώσουν την ταυτότητά μας και τον πολιτισμό μας άρα είναι ανεκτοί μόνο ως αστείρευτο εργατικό δυναμικό – μέχρι να την πατήσουν και να απελαθούν». Ο λόγος αυτού του είδους βρίσκει συχνά και «αντιρατσιστές» συνεργάτες. Τέτοιες αντιλήψεις όμως είναι τα ιδεολογικά όπλα της κρατικής στρατηγικής για τη μετανάστευση, και χαρίζουν άλλοθι στα αφεντικά και όσους εκμεταλλεύονται τους μετανάστες που τρίβουν τα χέρια τους. Και πως να μην το κάνουν άλλωστε, αφού ο διαχωρισμός «εμείς» (κυπριακή κοινωνία) και «αυτοί» (μετανάστες) είναι αποδεκτός από τόσους πολλούς.

Εμείς λέμε πως οι μετανάστες, όπως και πολλοί ντόπιοι, ανήκουν σε ένα άλλο «εμείς», ένα «εμείς οι από κάτω», ένα «εμείς» με ταξικά χαρακτηριστικά. Οι μετανάστες σηματοδοτούν επίσης τον πάτο για την εκμετάλλευση της εργασίας. Σήμερα όμως σε καιρούς κρίσης, η υποτίμηση της ζωής όλων μας είναι προ των πυλών, και άρα ο κοινωνικός πάτος διευρύνεται, και όσο πιο χαμηλά μπορούν να ρίξουν κάποιους από εμάς (τους μετανάστες) τόσο πιο χαμηλά θα μπορούν να ρίξουν και τους υπόλοιπους αύριο μεθαύριο. Οι καιροί μας είναι δύσκολοι, αφού οι από πάνω δε θέλουν μόνο να αδειάσουν τις τσέπες μας (και να γεμίσουν τις δικές τους) αλλά να αδειάσουν και τα κεφάλια μας, και να τα γεμίσουν με κάθε λογής βλακείες, για να μη βλέπουμε αυτό που όλο και πιο γρήγορα επιβεβαιώνεται: ότι τα επιχειρήματα των ρατσιστών θα 'ναι πάντα στη διάθεση των αφεντικών...

antifa συναυλία & διαδήλωση

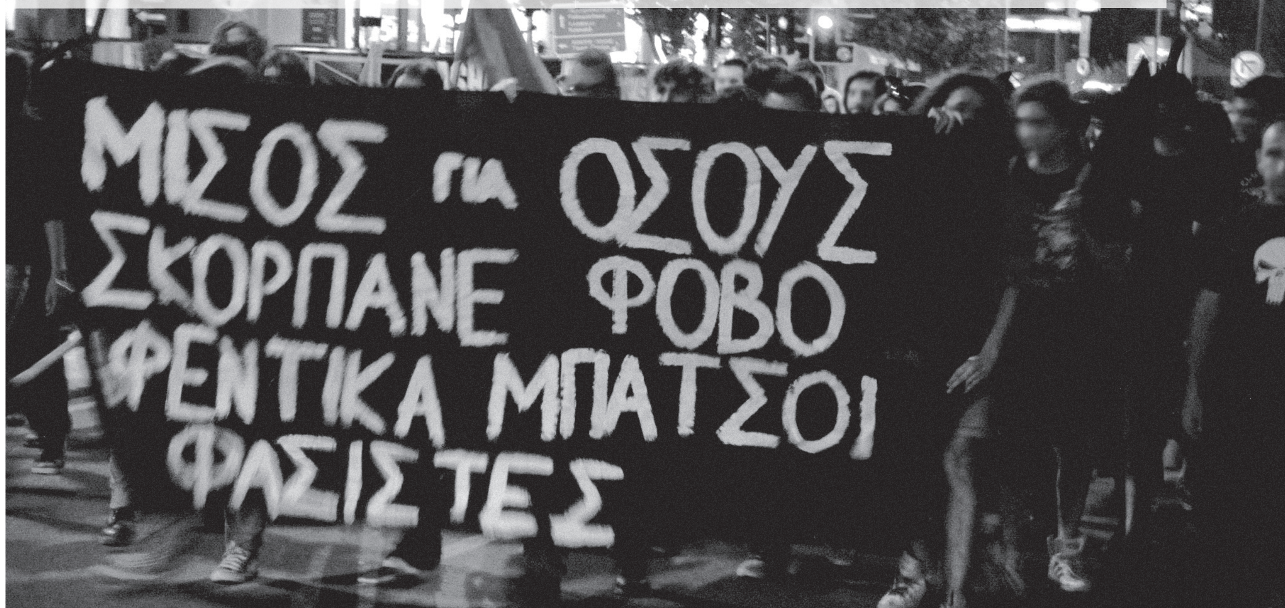
ακολουθεί το κείμενο που μοιραζόταν στις αντιφασιστικές εκδηλώσεις στις 13 και 20 του Οκτώβρη

Ο κυπριακός φασισμός δεν είναι υπόθεση του παρελθόντος. Διακρίνουμε γύρω μας σημάδια που μας λένε πως ισχύει το ακριβώς αντίθετο. Ότι δηλαδή ο φασισμός υπάρχει γύρω μας, άσχετα αν δεν είναι πάντα ορατός και άσχετα αν δε θέλουμε να τον βλέπουμε. Ως φασισμό έχουμε ορίσει πάνω κάτω το εξής: Ο φασισμός δεν είναι απλά εκείνοι οι ξυρισμένοι τύποι που λιώνουν στα γυμναστήρια και φοράνε μαύρες "pit bull" φανέλες – είναι κάτι πολύ πιο περίπλοκο, και βαθιά ριζωμένο στην κυπριακή ιστορία. Ως φασισμό θα ορίσουμε την επίθεση του κεφαλαίου απέναντι στους εργάτες -για ταξικά συμφέροντα που βαφτίζονται συνήθως «εθνικά» ή «πολεμικά»- και την υποτίμηση των τελευταίων, τη χάραξη κάθετων διαχωρισμών στο εσωτερικό της εργατικής τάξης και τη στρατιωτική διαχείριση είτε κάποιων κομματιών της, είτε της εργατικής τάξης ολόκληρης, καθώς και της εξόντωσης – όχι κατ' ανάγκη σωματικής – εκείνων που «περισσεύουν».

Θα ισχυριστούμε λοιπόν πως οι εθνικές ονειρώξεις που παίρνουν πολύ σοβαρή μορφή με την κάθοδο του Γρίβα στο νησί και τη σύσταση της ΕΟΚΑ ήταν κάτι πολύ πιο σκοτεινό από όσο αφήνεται να εννοηθεί. Γιατί μετά το '50 πέθαναν οι εργατικοί αγώνες? Για την ελληνική πλευρά, τη θέση των εργατικών διεκδικήσεων πήρε το εθνικό όραμα της ένωσης με την Ελλάδα, και για τους «άλλους» (τουρκική πλευρά) αυτό της διπλής ένωσης/διχοτόμησης.

Επίσης πρέπει να πούμε ότι αυτό που ονομάζουμε φασισμός, σ'αυτό το νησί είναι κάτι ιδιαίτερα περίπλοκο. Για να εξηγήσουμε, αυτοί που παίρνουν θέση ενάντια στο φασισμό (με ποικίλους τρόπους), θεωρούν τον Γρίβα (και την ΕΟΚΑ Β') ως τους κύριους εκφραστές αυτού του φαινομένου. Και θέτουμε εμείς την εξής, καθόλου αθώα ερώτηση: η στρατηγική του Μακάριου για εντάσεις και συγκρούσεις (με μπροστάρηδες φασίστες παρακρατικούς) που οδήγησαν τους τουρκοκύπριους να μένουν σε «θύλακες» που ήταν γύρω στο 5% του νησιού (ενώ οι τουρκοκύπριοι ήταν γύρω στο 20% και υπήρχαν πολλά μιχτά χώρια) πώς μπορεί να ονομαστεί αν όχι φασισμός?

Ο φασισμός δεν είναι κάτι που ανοίγεις 1-2 βιβλία, ακούς καμιά ιστορία για τις βαρβαρότητες του '63 και το ΄χεις καταλάβει. Δεν ισχυριζόμαστε προφανώς ότι κατέχουμε το κλειδί σ' αυτή τη θολούρα που έχουν κατασκευάσει οι κυρίαρχες αντιλήψεις γύρω από το φασισμό. Όμως ρίχνοντας μια ματιά στην ιστορία, ο φασισμός στρέφεται ξεκάθαρα εναντίον των καταπιεσμένων αυτού του τόπου, τους διαχωρίζει και τους

βάζει να μισούν το γείτονα, το συνάδελφό τους. Σήμερα βέβαια παίρνει και άλλες μορφές: στρέφεται και εναντίον των χιλιάδων εργατών και εργατριών μεταναστών που βαφτίζονται «παράνομοι» και βιώνουν την πιο άγρια εκμετάλλευση, μια εκμετάλλευση που οι πλείστοι επιλέγουν να παραβλέπουν, μια εκμετάλλευση που κρύβεται πίσω απ' το βλακώδες «μας παίρνουν τις δουλειές».

Το να σταθούμε απέναντι στο φασισμό λοιπόν, φαντάζει μαραθώνιος. Από πού να το πρωτοπιάσεις? Εμείς δε θέλουμε έναν αντιφασισμό αντανακλαστικό, που να ξυπνάει και να θυμάται ότι υπάρχει όποτε κάνουν κάτι οι φασίστες. Θέλουμε έναν αντιφασισμό που να είναι καθημερινός αγώνας, όχι μόνο ως αντίθεση σε κάτι, αλλά ως κομμάτι της επικοινωνίας μεταξύ μας, των σχέσεων που προσπαθούμε να χτίσουμε, την κοινωνική αλληλεγγύη που δε γνωρίζει φύλο, έθνος, ηλικία. Αυτό ήταν και το σκεπτικό πίσω από τη διαδήλωση στις 20/10. Ότι δηλαδή δε περιμένουμε τις «αφορμές» αλλά κάνουμε πράξη την προσπάθεια για έναν αντιφασισμό που να είναι μέρος της καθημερινότητάς μας. Σε θέμα συνείδησης, κουλτούρας, σχέσεων...

Το σάββατο 13/10 πραγματοποιήθηκε ολοήμερη αντιφασιστική εκδήλωση στο πάρκο ειρήνης - από το μεσημέρι με χαριστικό παζαράκι, μουσική και άραγμα. Το απόγευμα έγινε συζήτηση γύρω από το θέμα του φασισμού με ενδιαφέρουσες τοποθετήσεις και σκέψεις για ένα ζήτημα με βαθιές ρίζες στην κυπριακή κοινωνία. Τη νύχτα έγινε η συναυλιάρα με τους joro, εν ψυχρώ από δω και τους kill the cat από την Αθήνα. Χορός, διάθεση, πάθος. Αφισοκολλήσεις, μοιράσματα και γενικά δουλειά πολλών εβδομάδων απέδωσαν. Το σάββατο 20/10, μια βδομάδα αργότερα καλέστηκε αντιφασιστική διαδήλωση στην πλ. ελευθερίας. Ανταποκρίθηκαν γύρω στα 80 άτομα, και πορευτήκαμε για περίπου μιάμιση ώρα στο κέντρο της πόλης, με πανό που έλεγε "μίσος για όσους σκορπάνε φόβο / αφεντικά, μπάτσοι, φασίστες" φωνάζοντας συνθήματα και μοιράζοντας το κείμενο της προηγούμενης σελίδας.

ένα όμορφο βιντεάκι από τη συναυλία μπορείς να βρεις στο σάιτ μας **skapoula.espivblogs.net**

Το ακόλουθο κείμενο γράφτηκε και μοιράστηκε από τους Kill the Cat στην αντιφασιστική συναυλία στις 13/10.

Λοιπόν έχουμε και λέμε:

Πάνω από δύο χρόνια συστηματικής υποτίμησης της εργασίας μας, της νοημοσύνης μας, των συναισθημάτων μας, της ζωής μας....

Πάνω από δύο χρόνια διαρκών περικοπών σε μισθούς, συντάξεις, κοινωνικά επιδόματα και παροχές...

Πάνω από δύο χρόνια ενορχηστρωμένης παραπλάνησης και οργανωμένου αποπροσανατολισμού μας για τα αίτια αυτής της επίθεσης εναντίον μας: κόμματα (ολόκληρου του πολιτικού φάσματος...), μήντια, και λοιποί θεσμοί των αφεντικών εντέχνως προσπαθούν να πείσουν πως για όλα φταίει το ''μεγάλο δημόσιο χρέος'', ''το σπάταλο δημόσιο κράτος'', ''οι τεμπέληδες και υπεράριθμοι δημόσιοι υπάλληλοι'', η ''χαμηλή (ή καθόλου) παραγωγικότητα της ελληνικής οικονομίας'' και άλλα ωραία...

Πάνω από δύο χρόνια συντονισμένου προγράμματος μαζικής αποβλάκωσης και εμπαιγμού μας για τους υπαίτιους της υποτίμησης της ζωής μας, με την καλλιέργεια κλίματος εθνικής ομοψυχίας και συνειδητού αποπροσανατολισμού μας προς την ''ανάλγητη Τρόικα'', το ''ψυχρό ΔΝΤ'' ή και την ίδια την (κακιά..) Μέρκελ, οι οποίοι (όλοι μαζί) δίνουν εντολές σε μια ξεπουλημένη (σε ξένα συμφέροντα...) κυβέρνηση.

Πάνω από δύο χρόνια οργανωμένης απόκρυψης της πραγματικής αιτίας της κρίσης, που δεν είναι άλλη από την επίμονη απαίτηση να γίνουμε φθηνότεροι, να αυξηθεί η εκμετάλλευσή μας, μήπως και έτσι αρχίσουν να ξαναυξάνονται τα πολυπόθητα (καπιταλιστικά) κέρδη, τα οποία έχουν από καιρό καθηλωθεί.

Πάνω από δύο χρόνια οργανωμένης και συνειδητής διαστρέβλωσης του προφανούς (!!) γεγονότος ότι αυτοί που κερδίζουν από την γενική υποτίμησή μας είναι τα αφεντικά, ότι με άλλα λόγια ο εχθρός μας βρίσκεται εδώ και είναι ταξικός.

Πάνω από δύο χρόνια προβολής, προώθησης και ''χαϊδέματος'' των νεοναζί καθαρμάτων και των πάσης
φύσεως εθνικιστών και ελληνόψυχων, με την αποδοχή, ακόμα και εκ μέρους του κράτους, της μισάνθρωπης ατζέντας τους και την επίσημη πια εφαρμογή φασιστικών πολιτικών δημόσιας τάξης, με τη δημιουργία ´´στρατοπέδων συγκέντρωσης´´ για τους ''παράνομους'' μετανάστες εργάτες – για την ώρα-....

Πάνω από δύο χρόνια απλόχερης προσφοράς μαζικού φόβου και τρόμου προς οποιονδήποτε αμφισβητεί, αγωνίζεται και αντιστέκεται ενάντια στην σύγχρονη εκδοχή του κράτους έκτακτης ανάγκης (μαζικές ''προληπτικές συλλήψεις'', βασανιστήρια σε συλληφθέντες, καταστολή σε καταλήψεις και κοινωνικούς χώρους, ένταση της εν γένει επιτήρησης).

Πόσος χρόνος ακόμα χρειάζεται προκειμένου όλοι εμείς οι ´´από κάτω´´ αυτού του κόσμου να συνειδητοποιήσουμε τα αίτια των δεινών μας και να αναγνωρίσουμε –πέρα και μακριά από οποιουσδήποτε παραμορφωτικούς φακούς- ότι έχουμε πιάσει πάτο και ότι από αυτό το σημείο δεν θα μας βγάλει κανείς, παρά μόνο ο δικός μας αποφασιστικός, συνειδητός και οργανωμένος αγώνας.

Πόσος χρόνος ακόμα χρειάζεται προκειμένου όλοι εμείς οι δημιουργοί του πλούτου αυτής της κοινωνίας, όλοι εμείς που δίνουμε ζωή στους δρόμους της πόλης, να ανασυγκροτηθούμε συλλογικά, να λειτουργήσουμε ως οργανωμένο κίνημα και να προτάξουμε (επιθετικά και πολιτικά) τα δικά μας (ταξικά) συμφέροντα.

Οι απαντήσεις σε τέτοια ερωτήματα δεν είναι (ούτε και πρέπει να είναι) εύκολες και γρήγορες και οπωσδήποτε έχουμε πολύ δρόμο και δουλειά μπροστά μας. Ξέρουμε μόνο ένα πράγμα: ότι η μοναδική περίπτωση να παλέψουμε με αξιώσεις ενάντια σε αυτόν τον κόσμο του θανάτου είναι να κρατήσουμε το μυαλό μας και την σκέψη μας στη θέση τους, να έρθουμε ο ένας δίπλας στον άλλο και να δημιουργήσουμε δομές και σχέσεις εμπιστοσύνης, ισότητας και αλληλεγγύης.

συνέντευξη με τους kill the cat (αθήνα)

Πρώτα πείτε μας από που βγήκε το όνομα...

Τζίμης: Επειδή μισούμε τις γάτες (γέλια)

Νικολάκης: Είχαμε κανονίσει να παίξουμε ένα λάιβ στη νομική -παρόλο που δεν ήμασταν μπάντα ακόμα- και μας έφτιαχνε ένας φίλος μας ένα φλαϊεράκι και με παίρνει τηλέφωνο και με ρωτάει «πώς λέγεστε ρε?» και του λέω «ωχ! δε λεγόμαστε κάπως!» κι εκείνη την ώρα κοιτάζω κάτι αφίσες που είχα κολλημένες στο σπίτι μου και συγκεκριμένα μια του Sid Vicious και μου σκάει συνειρμικά ο στίχος του «My Way»που λέει «to think, I killed a cat», και του λέω «Kill the Cat?» και μου λέει «καλό, καλό!» και μου κλείνει το τηλέφωνο. Οπότε κάπως αυτός αποφάσισε το όνομα, μετά οι άλλοι απλά συμφωνήσαμε να μείνει.

Κι από πότε είστε μαζί?

Νικολάκης: Αυτό το λάιβ ήταν τον Μάρτη του 2001. Λίγους μήνες μετά ξεκινήσαμε με όλη τη σύνθεση που 'μαστε τώρα.

Πώς γνωριστήκατε? Ξέρατε ο ένας τον άλλο?

Νικολάκης: Εγώ κι ο Τζίμης από 12 χρονών γνωριζόμαστε και οι Γιούλες μεταξύ τους το ίδιο και κάπως μετά βρεθήκαμε εγώ, ο Κώστας κι η Γιούλα στη νομική που σπουδάζαμε και τον Στρατή τον γνωρίσαμε...

Τζίμης: ...σε ένα πάρτυ Ramones.

Νικολάκης: Α! Είχαμε κι ένα τρομπετίστα τότε, κι ένας τρομπονίστας πέρασε αργότερα...

Πώς επιλέξατε να ακολουθήσετε το DIY? Τι ήταν αυτό που είδατε, στο σάιτ σας αναφέρετε ότι είχατε κάτι θέματα με τα μαγαζιά.

Νικολάκης: Είναι πολλά στη μέση.. Καταρχάς αυτό με τα μαγαζιά.. Βρεθήκαμε
να παίζουμε με τη Σοφία Βόσσου χωρίς να έχουμε ιδέα... (μεσολαβούν 2 λεπτάκια συζήτησης για το ποια είναι η Σοφία Βόσσου που τελικά τραγουδά με τους παπαροκάδες και κάνει ριάλιτι τηλεόραση). Σε κάποια μαγαζιά αντιμετωπίσαμε κάποιες άσχημες συμπεριφορές, αλλά δεν ήταν αυτό το βασικό νομίζω. Το βασικό ήταν ότι μέσα στην πορεία ρε παιδί μου, ενώ στην αρχή απλά γουστάραμε να παίζουμε μουσική -και ξέρεις, πιτσιρικάδες τότε δε μας ένοιαζε και πολύ το πλαίσιο- σιγά σιγά έπαιξε και μια πολιτική συνειδητοποίηση και χωνόμασταν σε κινηματικά πράματα, οπότε μετά μας φάνηκε πολύ λογικό αφού κάποιοι από μας συμμετείχαμε σε πολιτικές ομάδες, η μπάντα να είναι σε συνάρτηση με την υπόλοιπη στάση μας.

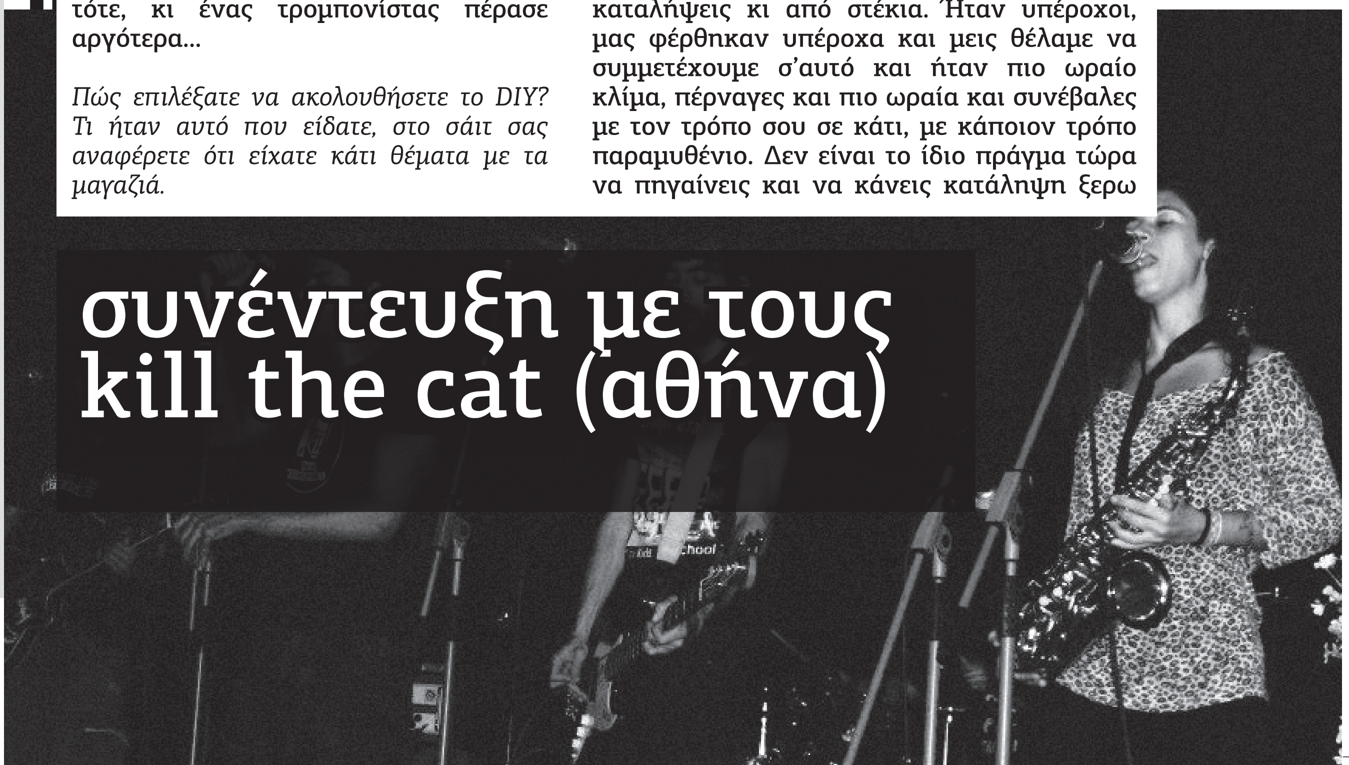
Κι αυτή η απόφαση πότε πάρθηκε?

Κώστας: Στην ελλάδα, οι δομές της αντικουλτούρας γενικά, είχαν ήδη πάρει την «απόφαση», εδώ και αρκετά χρόνια. Δηλαδή η σταδιακή αυτή πολιτικοποίησή μας, μας έφερε σ' αυτόν το «χώρο», ο οποίος είχε κάποιες δομές στις οποίες κατά κάποιον τρόπο «ενταχθήκαμε».

Νικολάκης: Δεν ήταν δηλαδή δική μας έμπνευση να πούμε «δε θα παίζουμε σε μαγαζιά», κάποιοι άλλοι το κάναν πριν από μας.

Κώστας: Έχει μια ιστορία πίσω του αυτό.

Τζίμης: Έχει πολύ να κάνει με τους ανθρώπους που ήταν στη μία και στην άλλη φάση. Ήταν φοβερή έμπνευση οι άνθρωποι που γνωρίσαμε εκείνη την εποχή, από Χάσμα, από καταλήψεις κι από στέκια. Ήταν υπέροχοι, μας φέρθηκαν υπέροχα και μεις θέλαμε να συμμετέχουμε σ'αυτό και ήταν πιο ωραίο κλίμα, πέρναγες και πιο ωραία και συνέβαλες με τον τρόπο σου σε κάτι, με κάποιον τρόπο παραμυθένιο. Δεν είναι το ίδιο πράγμα τώρα να πηγαίνεις και να κάνεις κατάληψη ξερω

γω σε πλατεία και να στήνεις με φίλους και να τρέχετε μαζί και να το κάνετε όλο απ' το μηδέν, αυτό δεν το βρίσκεις στα μαγαζιά. Είναι φοβερά δημιουργικό.
Νικολάκης: Θυμάμαι σε μια από τις πρώτες συναυλίες που είχαμε στήσει στο Θησείο -σε κεντρικό σημείο- ανεβαίνει ένα περιπολικό όταν στήναμε το λάιβ, το μεσημέρι, πάνω στον πεζόδρομο της Ερμού. Εμείς παίζαμε μπάλα εκείνη την ώρα με κάτι πιτσιρικάδες και θυμάμαι σκάει ένας από το crew που στήναμε το λάιβ, ο οποίος ήτανε πάνκης, πιτσιρικάς και νομίζω ήταν και μετανάστης δεύτερης ή τρίτης γενιάς. Και σκάει, πολύ χαλαρός, 16 χρονών παιδί, στο περιπολικό, τους χτυπάει το τζάμι, με τη μπάλα στο ένα χέρι, κατεβάζουν το τζάμι οι μπάτσοι, τους λέει «σήμερα έχουμε συναυλία εδώ, φύγετε». Κι εκείνη την ώρα ήταν αυτό, ότι έσπασε η κανονικότητα, μπορούσε ο πιτσιρικάς, ο πάνκης, ο μετανάστης, που γενικά τον έχουνε στη μπούκα οι μπάτσοι, εκείνη την ώρα, μέσα από τη συλλογικότητα και τη ρήξη που είχαμε πετύχει στο δημόσιο χώρο, έστω για μια στιγμή, να έχει το πάνω χέρι απέναντι στους μπάτσους -οι οποίοι ξέχασα να πω ότι έκαναν αναστροφή και έφυγαν..

Από τις συζητήσεις που κάνουμε τις τελευταίες μέρες καταλαβαίνω ότι αυτό έχει και κάποια προβλήματα, το να στήνεις τα λάιβ μόνος σου.

Τζίμης: Ε ναι, άμα δεν είχε, θα 'χε γίνει επανάσταση!

Θέλετε να μας πείτε λίγο τι δυσκολίες αντιμετωπίζεις σ' αυτή τη φάση?

Νικολάκης: Γιατί δε μας λέτε εσείς που στήσατε αυτή τη συναυλία χτες?
Κοίτα για μας είναι κυρίως οικονομικό το θέμα. Οικονομικό γιατί δεν υπάρχει κόσμος έτοιμος που θα κατεβεί σ' ένα λάιβ ό,τι και να γίνει, όποιος κι αν παίζει. Δεν υπάρχει σκηνή ας πούμε. Οπότε παίρνεις κάποια ρίσκα με τα λεφτά, να φέρεις μια μπάντα, να στήσεις καλό ήχο ξέρω γω, και προσπαθείς να κάνεις δουλειά με αφίσες, να μοιράσεις φλάιερ, ακόμα και στο ίντερνετ, για να καλύψεις αυτό το κενό, αυτό βασικά.

Νικολάκης: Κοίτα αυτό που βάζεις ως οικονομικό πρόβλημα εγώ πιστεύω ότι είναι κεντρικό στην κουβέντα για τα προβλήματα της φάσης ρε παιδί μου. Δηλαδή εκτός απ' το στοιχείο της αυτοοργάνωσης που είναι μια πάρα πολύ ωραία κατάσταση γιατί βάζεις τους δικούς σου όρους -οπότε ξέρεις, αυτομάτως είσαι πιο ελεύθερος, μπορείς να το κάνεις όπως θες- όλα αυτά τα χρόνια έχει αναπτυχθεί η στάση γύρω από το λεγόμενο αντιεμπορευματικό ζήτημα, απέναντι στο οποίο εγώ, όσο περνάει ο καιρός και βλέπω τις ευκολίες και τις δυσκολίες της κατάστασης, γίνομαι όλο και πιο επιφυλακτικός. Γιατί με απασχολεί το πώς μπορείς να κάνεις τη φάση αφενός να επιβιώσει και αφετέρου να εξελιχθεί, ειδικά τώρα που είναι και η κρίση στην ελλάδα.

Κώστας: Ναι, αλλά εγώ νομίζω ότι δεν είναι αυτό το πρόβλημα γενικότερα... Το πρόβλημα, αν πούμε ότι υπάρχει πρόβλημα, για μένα και το οικονομικό, αυτό που λες, έχει να κάνει με το θέμα των σχέσεων. Των σχέσεων που έχεις μέσα στην ίδια την ομάδα που φτιάχνει αυτό το πράγμα και των σχέσεων που έχεις με τρίτους, με αυτούς που έρχονται. Δηλαδή μπορείς να πετύχεις πολλά πράγματα με το να δουλέψεις αυτές τις σχέσεις, πού θες να πας το πράγμα. Αν δεν έχεις καλές σχέσεις μπορεί να έχεις πάρα πολλά προβλήματα, από οικονομικά μέχρι και εγώ δεν ξέρω τί άλλο.. Υπάρχουν πολλά πράματα που έχουμε κατακτήσει μέσα σε μια φάση, υπήρχαν πολλές φορές συναυλίες, είτε σε κλειστούς χώρους, σε στέκια, είτε έξω, όπου δε μαζεύονταν τα έξοδα για μπάντες από το εξωτερικό που έρχονταν ή της εκδήλωσης γενικά. Αυτό σταδιακά ξεπεράστηκε, με δουλειά. Κάναμε κάποιες κινήσεις για να δείξουμε στον άλλο ότι δεν είναι εδώ τσάμπα, δεν είναι δωρεάν η συναυλία -με την έννοια ότι πας κάπου σε μια συναυλία που έχει πίσω της χορηγούς και τα έξοδα είναι εξασφαλισμένα- αλλά είναι μια φάση την οποία την κάνουμε εμείς και τα έξοδα κατά κάποιο τρόπο τα μοιράζονται όλοι, χωρίς να σημαίνει αυτό ότι η μόνη σχέση που έχεις μ' αυτόν που έρχεται στη συναυλία είναι ότι τον βλέπεις αποκλειστικά σαν «χρηματοδότη». Απλά αυτός ο τρόπος είναι κι ένας τρόπος κάπως να νιώσει σα δική του τη φάση εκεί. Έστω ένα προ-στάδιο για να υπάρξει κάτι περαιτέρω, είτε σε ατομικό επίπεδο είτε στο να φτιάξει ο ίδιος μια άλλη φάση με τους φίλους του.

Νικολάκης: Η πιο χαρακτηριστική περίπτωση που συνδέει κάπως όλα αυτά που λέμε τώρα, είναι η φάση με το στούντιο που έχουμε κάνει. Εμείς βάζουμε αντίτιμο στα cd και έχουμε ένα οικονομικό feedback, δηλαδή ο κόσμος συνεχίζει να μας ενισχύει γιατί βλέπει ότι αυτό έχει αντίκρισμα. Επενδύουμε αυτά τα χρήματα σ' ένα αυτοοργανωμένο στούντιο που έχουμε με κάποιες άλλες μπάντες και φτάσαμε σ' ένα σημείο -εκεί που θα δίναμε λεφτά να νοικιάσουμε ένα στούντιο για να ηχογραφήσουμε- τελικά να αγοράσουμε δικά μας μηχανήματα και να κάνουμε τον τελευταίο δίσκο όλο μόνοι μας -που σημαίνει ότι πέρασε η δική μας αισθητική και στην ηχοληψία και στην παραγωγή και στα πάντα, άρα ούτως η άλλως είναι πιο DIY η κατάσταση και πιο ελεύθερη και πιο ωραία. Και ταυτόχρονα, που είναι πολύ σημαντικό, δηλαδή πέρα απ' το θεωρητικό ότι ανεξαρτητοποιηθήκαμε από το μουσικό κατεστημένο, είναι ότι αυτά τα λεφτά που επενδύσαμε και ο εξοπλισμός

που έχουμε πια, έχει συλλογικοποιηθεί, είναι μια έμπρακτη μορφή κομμουνισμού ρε παιδί μου για να το πω λίγο χοντρά. Εδώ και κάνα χρόνο, από τότε που τελειώσαμε το δίσκο, στο στούντιό μας έρχονται μπάντες, άλλες μπάντες, πέρα απ' τις 4-5 που είμαστε στο στούντιο, κάνουν καμιά πρόβα, αφήνοντάς μας για οικονομική ενίσχυση ό,τι θέλουν, ενώ θα μπορούσαν να παν να πληρώσουν πάρα πολλά λεφτά σ' ένα επαγγελματικό στούντιο. Το πόσο καλό είναι το στούντιό μας ηχητικά, νομίζω φαίνεται κι από το αποτέλεσμα του δίσκου, μπορεί να το κρίνει ο καθένας μόνος του – είναι ήδη καλύτερο από όσα είχαμε ακριβοπληρώσει σε επαγγελματικά στούντιο. Έρχονται μπάντες, τους βοηθάμε να κάνουν παραγωγή ή να ηχογραφήσουν καμιά πρόβα, είναι καμιά δεκαριά μπάντες που έχουνε κάνει ηχογραφήσεις στο στούντιό μας.

Έχετε απαντήσει από μόνοι σας οποιαδήποτε ερώτηση μπορούσαμε να κάνουμε (γέλια). Θέλω να μείνουμε λίγο στην αυτοοργάνωση και το DIY γιατί τη συνέντευξη θα τη διαβάσουν κυρίως κύπριοι. Είστε μια μπάντα που δεν ξεκίνησε και είπε «θα παίζουμε σε καταλήψεις/θα παίζουμε για σκοπούς αλληλεγγύης». Οπότε πώς θα απευθυνόσασταν σε μια μπάντα που θα ήθελε να ξεκινήσει αυτό το δρόμο της αυτοοργάνωσης? Τι είναι αυτά που έχετε δει εσείς που αξίζουν για μια μπάντα να επιλέξει αυτό το δρόμο αντί το δρόμο των μαγαζιών και των χορηγών?

Γιούλη: Ρητορική είναι η ερώτηση σου... «Των χορηγών και των μαγαζιών», αυτό τα λέει όλα.

Κώστας: Δεν μπορώ να πω εξαρχής σε κάποιον, πρέπει να την ψάξει κι ο ίδιος.

Πρέπει μια DIY μπάντα να είναι στρατευμένη?

Νικολάκης: Εγώ δεν πιστεύω ότι πρέπει να είναι.. Όσο για το παραπάνω ερώτημα, θα το έθετα αλλιώς: Προτιμάς να αποφασίζεις ο ίδιος για το πώς λειτουργείς με την μπάντα σου ή προτιμάς να αποφασίζουν οι άλλοι για σένα? Το βασικό point, είναι πως κάποιος προτιμά ενδεχομένως να είναι ετερόνομος, είτε επειδή θέλει να βγάλει λεφτά, είτε επειδή θέλει να δοξαστεί ας πούμε.

Γιούλη: Είτε επειδή είναι το πιο εύκολο, υπάρχει κι αυτό. Θέλει προσωπικές θυσίες, εμείς τόσα χρόνια βάζαμε λεφτά απ' την τσέπη μας, είχαμε φτάσει σ' ένα σημείο που δεν πήγαινε άλλο. Και για να απαντήσω, για μένα, η έννοια του DIY έχει πολιτική χροιά από μόνη της. Δηλαδή διαλέγεις να κάνεις κάτι έξω από αυτό που σου πασάρουνε, που σπρώχνουνε πάνω σου με τη βία. Σα στάση, το να διαλέξεις να κάνεις κάτι κάτω απ' τη δική σου αισθητική μόνο και μόνο, που δεν είναι αυτό που κυκλοφορεί γύρω γύρω, έχει κάτι να πει από μόνο του, αυτό θεωρώ εγώ. Μια DIY μπάντα ενδεχομένως να σκέφτεσαι αν θα πρέπει να έχει πολιτικά τραγούδια, πολιτικούς στίχους και τα λοιπά, ή να κάνει πολιτικές συναυλίες. Δεν είναι μόνο αυτό. Για μένα είναι πολιτική άποψη και το να αποφασίζεις να κάνεις μόνος σου, και με δικούς σου κανόνες και αισθητική αυτό το πράγμα. Είναι μια απάντηση. Γιατί πλέον, η ελευθερία, γενικώς στη ζωή μας, είναι κάτι πάρα πολύ σχετικό. Την καταπατάνε καθημερινά.

Τζίμης: Εγώ να πω κάτι συγκεκριμένα, με παράδειγμα, για τη στράτευση. Αν μια μπάντα, αυτό που είπε ο Νικολάκης, θέλει να δοξαστεί, ή να βγάλει λεφτά, ή να ακολουθήσει τον εύκολο δρόμο μπλα μπλα μπλα αυτό, είναι δικό της θέμα. Αυτό που ρωτάς εσύ, έχει να κάνει με μπάντες, γνώμη μου, που αγαπάνε πολύ αυτό που κάνουν. Δηλαδή, τα τραγούδια που εμείς γράψαμε τα τελευταία τρία χρόνια και κάναμε το «φιλιά στο χάος» τα αγαπάμε πάρα πολύ. Έχουμε δώσει πολύ ιδρώτα και

soundcheck στο πάρκο...

αίμα συλλογικά γι' αυτά τα τραγούδια. Αυτά τα τραγούδια τα αγαπήσαμε ακόμα περισσότερο ηχογραφώντας τα με diy τρόπο, σ' ένα αυτοοργανωμένο και αυτοχρηματοδοτούμενο στούντιο με όμορφους ανθρώπους με διάθεση για αλληλοβοήθεια, χωρίς να έχουμε κάποιον να μας κοιτάζει με το ρολόι ότι «παιδιά σε δύο ώρες πρέπει να σταματήσει αυτή η ηχογράφηση». Ξέρεις πόσο σημαντικό είναι να 'χω εγώ την ευκαιρία να κλείνω και δεκαεννιάωρα σερί, μόνο και μόνο από καύλα κι από αγάπη δηλαδή. Να μπορώ να κλείνω όσες ώρες θέλω με τους φίλους μου και να γράφουμε και να φτιάχνουμε και να διορθώνουμε και να βγάλουμε αυτό που θέλουμε όπως το θέλουμε, χωρίς να μας πιέζει κανένας, είναι αυτό που είπε ο Νικολάκης, είναι μια κομμουνιστική συνθήκη ας πούμε. Κάνουμε αυτό που θέλουμε με τους όρους μας, επειδή το αγαπάμε κι επειδή είμαστε αυτό – και δε θα βγει ούτε βεβιασμένα, ούτε με αντιαισθητικούς χορηγούς και δεν ξέρω τι, ούτε με τιμές κι όλα αυτά, και θα είναι αυτό που θέλουμε. Γιατί τελικά ξέρεις τι, καταλαβαίνω ότι αυτό θα θυμάμαι, αυτό σκέφτομαι πριν κοιμηθώ, αυτά είναι τα βιώματα που θέλω να έχω. Τώρα μια μπάντα γιατί να πάρει το ένα και γιατί να πάρει το άλλο, είναι η σχέση της με αυτό που θέλει να κάνει, είναι μπάντα, δεν είναι προϊόν. Εκφράζεται μ' αυτό το πράγμα. Αν αυτό θέλει να το εκφράσει όπως το νιώθει, θα το καταφέρει απ' αυτό το δρόμο της αυτοοργάνωσης.

Έτσι για να κάνω το δικηγόρο του διαβόλου πάλι –σε μια μπάντα που θέλει να περάσει το μήνυμά της και που θεωρεί πως είναι δύσκολο να αποφύγει τους σπόνσορες και τέτοια στο να στήσει μια συναυλία, η απάντησή μας μπορεί να είναι η συλλογικότητα?

Νικολάκης: Η απάντηση είναι ότι το μήνυμα, δεν είναι ρε παιδί μου ο πολιτικός στίχος, η ιδεάρα, η αντίληψη. Το μήνυμα είναι το ίδιο το μέσο. Το μήνυμα είναι το πώς το κάνεις. Και γω όταν ήμουν μικρός τους Rage Against the Machine άκουσα και δε θέλω να υποβιβάσω ότι μια μπάντα περνάει μήνυμα σε πολύ κόσμο, όμως μια τέτοια μπάντα καλλιεργεί θεατές, καλλιεργεί καταναλωτές, καλλιεργεί πελάτες. Λοιπόν, εμένα με ενδιαφέρει μια μπάντα ή μια συλλογικότητα να λειτουργεί με τέτοιο τρόπο που να δημιουργεί ενεργούς ανθρώπους, συμμέτοχους στην κατάσταση, ανθρώπους που αναλαμβάνουν να κάνουν πράγματα. Δηλαδή εμένα με ενδιαφέρει πολύ το ότι ήρθαμε σε σας εδώ και ότι ρε παιδί μου δεν ήρθαμε να παίξουμε ας πούμε σε ένα μαγαζί, στο οποίο εσείς θα ερχόσασταν απλά για να πληρώσετε εισιτήριο, να σας βάλουν σφραγίδα στο χέρι, να μας ακούσετε, ενδεχομένως να μας θαυμάσετε και να σας υπογράψουμε αυτόγραφο και να τελειώσει εκεί η σχέση. Ήρθαμε εδώ και κάναμε πράγματα μαζί κι αναλάβατε κι εσείς δράση, οπότε αμέσως έσπασε το «πομπός-δέκτης» ας πούμε...

Γιούλη: Μέσα στα σπίτια σας μας βάλατε, αυτό τα λέει όλα. Τι άλλο πιο άμεσο?

Νικολάκης: Κανονικές σχέσεις, όπως πρέπει να είναι τα πράγματα. Τώρα θα έλεγε κανείς ότι άμα είναι τόσο άσπρο-μαύρο γιατί δεν το κάνει όλος ο κόσμος? Το ότι εμάς μας αρέσει να αναπτύσσουμε με σας ωραίες σχέσεις δε σημαίνει ότι αυτό είναι κάτι που το προτιμούν όλοι. Κάποιοι προτιμούν να τους θαυμάζεις, να σου υπογράφουν αυτόγραφα. Οπότε αυτοί οι άνθρωποι δε θα το σεβαστούνε αυτό που λέμε εμείς, δε θα το εκτιμήσουν και δεν μας ενδιαφέρουν. Το πρόβλημα είναι -κι εκεί πρέπει να δούμε πώς θα λυθεί για να πάει αυτή η φάση μπροστά- τι γίνεται μ' όλον αυτόν τον κόσμο που ψάχνει για βιώσιμες λύσεις στη δύσκολη συγκυρία που ζούμε και η φάση δεν έχει να του προτείνει κάτι χειροπιαστό. Εμένα θα με ενδιέφερε να έχουμε προτάσεις ζωής απέναντι στην κοινωνία. Αυτή η ενδιαφέρουσα κίνηση που υπάρχει τελευταία με τις συνεργατικές θα μπορούσε ίσως να επεκταθεί και στη μουσική - γιατί τι καλύτερο έχουμε να προτείνουμε

από το πόγκο

στον μουσικό που παίζει σε άθλιες εργασιακές συνθήκες από το να αυτοοργανώσει τις συνθήκες του? Είμαστε ενάντια στην ιδιότητα του καλλιτέχνη, του στυλ «υπογράφω αυτόγραφα», «αποστασιοποιούμαι από την κοινωνία», «εμφανίζομαι ως δημιουργική ελίτ απέναντι στους θεατές». Γιατί να μην διαμορφωθούν όμως ευρύτερες καταστάσεις σαν αυτές που δημιουργούσαν π.χ. οι Crass ή οι Dead Kennedys -δηλαδή κολεκτίβες παραγωγής και διανομής δίσκων- που στο κάτω κάτω, αυτές ήταν και οι αναφορές των πάνκηδων που τέλη του '80 στήσαν την εγχώρια φάση.

Σε καταλήψεις του εξωτερικού έχω δει να μπαίνει μικρή είσοδος, που ίσως αποτρέπει κάποιους που αντιτίθενται στο πνεύμα της συναυλίας. Στην Ελλάδα όμως δεν γίνεται αυτό...

Γιούλη: Παλιά γινότανε και στη Βίλα Αμαλίας (σημείωση: κεντρική κατάληψη στην Αθήνα) για κάποια περίοδο.

Νικολάκης: Και στην Καβάλα γινότανε στην αρχή και στο Βιολογικό γίνεται ακόμα. Ο λόγος που σταμάτησε να υπάρχει είσοδος, π.χ. στη Βίλα Αμαλίας και σ' όλα αυτά τα μέρη στην Ελλάδα, είναι γιατί ήθελαν να είναι προσβάσιμη η συναυλία σε όλους, να μην υπάρχουν διαχωρισμοί ή περιορισμοί οικονομικοί, να μπορεί να μπει και αυτός που δεν έχει μία.

Γιούλη: Το οποίο είναι πολύ σωστό...

Νικολάκης: Στην πράξη, εγώ θεωρώ ότι θα μπορούσε και με είσοδο να επιτρέπεται να μπει κάποιος ο οποίος σου λέει «φίλε, δεν έχω». Αυτό θα λυνόταν κι αλλιώς. Εμείς όταν ασχολιόμασταν πιο πολύ με συναυλιακές ομάδες σε καταλήψεις κτλ. -επειδή έλεγε πριν ο Κώστας για τη δουλειά που πρέπει να γίνεται, για τις σχέσεις που πρέπει να αναπτύσσονται και το πώς πας τη φάση μπροστά- με τη δουλειά που γινόταν στην είσοδο του τύπου «παιδιά γεια χαρά, εδώ η φάση είναι αυτοχρηματοδοτούμενη, στηρίξτε, βάλτε κάτι στο κουτί ελεύθερης συνεισφοράς μπλα μπλα μπλα» συν κείμενα, παρεμβάσεις απ' το μικρόφωνο και τέτοια, είχε φτάσει ένα σημείο που μαζεύονταν αρκετά λεφτά, δηλαδή μαζεύονταν 400-500 ευρώ σε κάθε συναυλία απ' το κουτί μόνο, όχι απ' τις μπύρες. Έγινε δουλειά και είχε αποτελέσματα. Παρ' όλα αυτά, ακόμα και τότε, υπήρχαν -και υπάρχουν- πάρα πολλοί που σε αγνοούν επιδεικτικά..

Κώστας: Υπάρχει ένας κόσμος, ναι, που δεν βάζει στο κουτί ενώ όντως έχει και μπορεί. Πρέπει να ζυγίσεις όμως πάντοτε ανάμεσα στο να βάλεις σε έναν χώρο είσοδο, που σε παραπέμπει σ' όλα αυτά (περί μαγαζιών, διαχωρισμών κτλ...)που είπαμε πριν, και στο να δουλέψεις πάνω στο να καλλιεργήσεις στον άλλο την συνείδηση να βάλει κάτι στο κουτί.

Εντυπώσεις από Κύπρο?

Τζίμης: Πεζεβένγκηδες όλοι. (γέλια)

Γιούλη: Ήτανε το πιο ωραίο μέρος που έχουμε παίξει νομίζω εγώ.

Τζίμης: Είναι το πιο ωραίο μέρος στην ανατολική Μεσόγειο που παίξαμε φέτος (γέλια).

Νικολάκης: Να το κάνω σαφές, εννούνε το πάρκο που παίξαμε, όχι τη Λευκωσία.

Γιούλη: Ήτανε θεϊκό το πάρκο... Τέλειο...

Κώστας: Όταν λέει εντυπώσεις περιμένει κι άλλα πράματα (γέλια). Εμένα μου κάνει εντύπωση το πού ήμασταν, ήμασταν σε ένα χώρο στον οποίο στην ελλάδα αποκλείεται να παίζαμε συναυλία, ανάμεσα στο κοινοβούλιο και στον άρειο πάγο (γέλια). Δε θα υπήρχε περίπτωση αντικειμενικά! Ντάξει, πιστεύω για τα δεδομένα της πόλης, όπως μου τα περιέγραψαν, ήταν πολύ αισιόδοξη η όλη εκδήλωση γενικά.

Θα θέλατε να προσθέσετε τίποτα για το κλείσιμο?

Νικολάκης: Ήταν μια πολύ ευχάριστη και ελπιδοφόρα εμπειρία το ταξίδι μας στην Κύπρο. Αξίζει να ξέρει ο κόσμος ότι μας καλύψατε όλα τα μεταφορικά μας έξοδα παρόλο που είμαστε τόσα άτομα, δώσατε τόσα λεφτά για να βγει ένας καλός ήχος, πήρατε ένα ρίσκο, που ακόμα κι αν τυχόν δεν σας έβγαινε, εγώ πιστεύω ότι θα σας ανέβαζε όμως τις απαιτήσεις σας γύρω από το πώς πρέπει να είναι μια εκδήλωση και θα σας έβαζε στην πρίζα να τρέχετε για όσο το δυνατόν καλύτερα πράγματα στο μέλλον. Εγώ λοιπόν το χάρηκα πάρα πολύ που τελικά βγήκανε όλα σας τα έξοδα, γιατί αποδείχτηκε ότι αν ρίξεις δουλειά, μπορείς να ανεβάσεις το επίπεδο.

Τζίμης: Να ευχαριστήσουμε τη Σκαπούλα, που μας έκανε αυτή τη συνέντευξη, που κλέβει τόσο ξεδιάντροπα το Αντίδοτο και είναι χαλαρά το καλύτερο περιοδικό που βγάζει αυτή η πόλη, επειδή δεν έχει βγάλει άλλο περιοδικό ποτέ μάλλον. Εμείς που τους γνωρίσαμε, το παίζουν ότι είναι μαθητές και νεολαίοι κι όλα αυτά, αλλά είναι 47 χρονών και προσπαθούν να προσηλυτίσουνε αθώες ψυχές...(γέλια)

Α! και κάτι τελευταίο: Τα τραγούδια πώς τα γράφετε?

Τζίμης: Τα αγοράζουμε τα κομμάτια, στο ίντερνετ τα ψάχνουμε και τα βρίσκουμε. Στο facebook τα ανεβάζουμε, αυτό. (γέλια)

Κι άμα παίρνει πολλά likes είναι καλό?

Τζίμης: Άμα παίρνει περισσότερα dislikes είναι ακόμα καλύτερο!!! (γέλια)

Δεν υπάρχει dislike...

Τζίμης: Δεν υπάρχει dislike?! Ε σκατά στο facebook! Είναι σαν να ψηφίζεις και να είναι υποψήφιο μόνο ένα κόμμα... Βασικά απλά ακούμε Μούχλα και Εν Ψυχρώ, τα πειράζουμε λίγο και τα παρουσιάζουμε ως δικά μας... (γέλια)

Γιούλα: Και βάζουμε λίγο λαλαλα και γίνεται kill the cat!

Περισσότερες πληροφορίες για τους kill the cat, φωτογραφίες, αφίσες, τα κομμάτια τους σε mp3, κείμενα που έχουν γράψει και γενικά μπόλικο υλικό μπορείς να βρεις στη σελίδα τους, killthecat.gr. Εντωμεταξύ, για όσους έχασαν τη συναυλία, έχει κυκλοφορήσει ένα βιντεάκι με πλάνα από την εκδήλωση το οποίο είναι ανεβασμένο στο youtube και μπορεί να βρεθεί και μέσα από το σάιτ της σκαπούλας.

ανάπλαση του κέντρου

Τελευταία βλέπουμε μια έντονη «ανάπτυξη» στην καρδιά της Λευκωσίας (και όχι μόνο, απλή αυτή είναι που βιώνουμε εμείς σε τακτική βάση). Αναφερόμαστε συγκεκριμένα στα καφέ και τα high-κλε club στην παλιά Λευκωσία. Πόσο θετικό και ευπρόσδεκτο είναι όμως αυτό για τους θαμώνες και τους κατοίκους της περιοχής?

Τελικά ο περίσσιος χρόνος στον καπιταλισμό όλο και εμπορευματοποιείται, προωθώντας μας όλο και περισσότερο στην κατανάλωση και στην καλλιέργεια μιας τέτοιας «υγιούς» κουλτούρας. Αυτή η κατανάλωση στα πλαίσια του ελεύθερου χρόνου παράγει κέρδη για το σύστημα.

Τώρα με την ανεργία ο κόσμος, ειδικά η νεολαία, έχει περισσότερο «ελεύθερο» χρόνο αλλά δεν έχει την δυνατότητα να καταναλώσει την στιγμή που η είσοδος σε χώρους διασκέδασης ισούται με μια ολόκληρη μέρα σκληρής δουλειάς (στην καλύτερη περίπτωση).

Οι μαγαζάτορες αυτών των «διασκεδαστηρίων» μας κλέβουν στην ουσία τις επιθυμίες για επικοινωνία, γλέντι, ξεγνοιασιά, έρωτα για τα δικά τους κέρδη, χωρίς να αναφερθώ για την εργασία στους χώρους διασκέδασης. Έτσι ο καπιταλισμός βγαίνει ακόμη μια φόρα κερδοφόρος μέσα από την κατανάλωση και την βιομηχανία της διασκέδασης, περιορίζοντας παράλληλα τη διάθεση για δημιουργία.

Σήμερα βλέπουμε σε πλατείες-πάρκα η όπου άλλου προσπαθούν άτομα να απομακρυνθούν όσο το δυνατό περισσότερο από αυτό το φαινόμενο «μιας εμπορευματικής ζωής», να ανοίγουν μοντέρνες καφετερίες και χλιδάτα clubs, τα οποία με την σειρά τους θα αναπαράξουν ένα μοδάτο τρόπο ντυσίματος, τη μοδάτη μουσική και πάει λέγοντας, προσπαθώντας να μας πακετάρουν από παντού ή να γίνουμε και εμείς (μετανάστες, άνεργοι, φτωχοί, συνειδητοποιημένοι, περιθωριακοί τούτης της κοινωνίας) μια και καλή σαν τα μούτρα τους.

-Κινήματα και ρεύματα που αναπτύχτηκαν κόντρα σ' άυτο το ποτάμι είναι για παράδειγμα:

-Η DIY σκηνή (βλ. Σκαπούλα 3,diy collective)
-Το reclaime the streets στα μέσα του 90' στους δρόμους του Λονδίνου
-Συνελεύσεις γειτονιών (κυρίως στην Αθήνα)
-Τους εναλλακτικούς και αντιεμπορευματικούς τρόπους διασκέδασης στην Κύπρο όπως το street parade και τα πάρτυ δρόμου.-κοινωνικοι χώροι και συλλογικότητες (βλ. καταλήψεις, στέκια κτλ)

για την αλληλεγγύη στους Παλαιστίνιους

Το κείμενο αυτό μοιράστηκε στην πορεία αλληλεγγύης στους Παλαιστίνιους που πραγματοποιήθηκε στις 24/11

Καθώς οι βάρβαρες αεροπορικές επιδρομές πάνω από τις αποπνικτικές πόλεις της Γάζας μαίνονται αδιάκοπα, καθώς δεκάδες άνθρωποι, μεταξύ των οποίων άμαχοι και γυναικόπαιδα χάνουν καθημερινά τη ζωή τους και καθώς τα τύμπανα του πολέμου ηχούν εκκωφαντικά πλέον από τη γειτονική περιοχή, η ελάχιστη συνδρομή μας είναι η κατανόηση των γεγονότων και η αλληλεγγύη στον κατατρεγμένο λαό της Παλαιστίνης.

Η 64χρονη ιστορία του ισραηλινού κράτους είναι σημαδεμένη από τη βαρβαρότητα που δέχθηκαν οι εβραίοι στα χρόνια πριν το 1948 και από τη βαρβαρότητα που εξασκεί η κυβέρνησή τους έκτοτε. Είναι μια ιστορία διαρκούς πολέμου, υποτίμησης, εξευτελισμών και βασανιστηρίων εναντίον των Παλαιστίνιων. Το 1947, μετά τις κτηνωδίες του φασισμού ενάντια στους εβραίους, η Γενική Συνέλευση του ΟΗΕ αποφασίζει τη διαίρεση της Παλαιστίνης (μέχρι τότε υπό αγγλική κυριαρχία) σε ένα ισραηλινό και ένα αραβικό κράτος. Αυτό γίνεται δεκτό από την εβραϊκή κοινότητα, αλλά όχι από τον Αραβικό Σύνδεσμο και το Arab Higher Committee. Μετά από εχθροπραξίες ξεκινά ένας εμφύλιος πόλεμος ο οποίος καταλήγει στον αραβο-ισραηλινό πόλεμο του 1948, αποτέλεσμα του οποίου ήταν η καταναγκαστική φυγή 700,000 Παλαιστινίων και η ίδρυση του κράτους του Ισραήλ.

Η ιστορία της περιοχής είναι αδύνατον να καταγραφεί σ' αυτό το κείμενο, το θέμα είναι όμως η κατανόηση της ατέλειωτης σύγκρουσης στην περιοχή και της βαρβαρότητας που επιδεικνύει το ισραηλινό καθεστώς. Το ισραηλινό κράτος ευθυγράμμισε τα συμφέροντά του με τη δύση (όντας περιτριγυρισμένο από αραβικές χώρες) και εγκαθίδρυσε την ηγεμονία του μέσω της εκμετάλλευσης των Παλαιστινίων, των εργατών και των πρώτων υλών της Μέσης Ανατολής: έγινε ένα κράτος χωροφύλακας.

Αλλά να μη ξεχνάμε ότι η στρατηγική του Ισραήλ ενάντια στους Παλαιστίνιους είναι, σήμερα περισσότερο από ποτέ, πέρα για πέρα ταξική. Αποτελεί πάντα ένα εργαλείο καθυπόταξης των συνειδήσεων των εργατών στο ίδιο το Ισραήλ, και οι πρόσφατες επιχειρήσεις δεν μπορούν παρά να ειδωθούν υπό το πρίσμα των επερχόμενων εκλογών. Πρόκειται δηλαδή για μια στρατιωτική διαχείριση ενός κομματιού της εργατικής τάξης, των Παλαιστινίων που έχει οριστεί ως «εθνικός εχθρός» αλλά και μια διαχείριση «εθνικής ενότητας» και αποπροσανατολισμού της ντόπιας εργατικής τάξης. Είναι επίσης ένα σχέδιο χωροταξικού και στρατιωτικού στραγγαλισμού της καθημερινής ζωής των Παλαιστινίων στο όνομα της ασφάλειας και των συμφερόντων του ισραηλινού κράτους και των συμμάχων του.

Ανάμεσα σ' αυτούς τους συμμάχους βρίσκεται και η Κύπρος (και η Ελλάδα φυσικά). Ω, ναι! Η φιλία του κυπριακού με το ισραηλινό κράτος δυναμώνει μέρα με τη μέρα, χτισμένη πάνω στη λογική του «ο εχθρός του εχθρού μου φίλος μου» (εννοώντας προφανώς την Τουρκία) και στα γεωπολιτικά και οικονομικά συμφέροντα της περιοχής (βλέπε πετρελαιοκηλίδες). Κορωνίδα της συνεργασίας αυτής ήταν η απαγόρευση (τον Μάη του 2010) σε πλοία που μετέφεραν ανθρωπιστική βοήθεια προς τη Γάζα, απόπλευσης από κυπριακά λιμάνια.

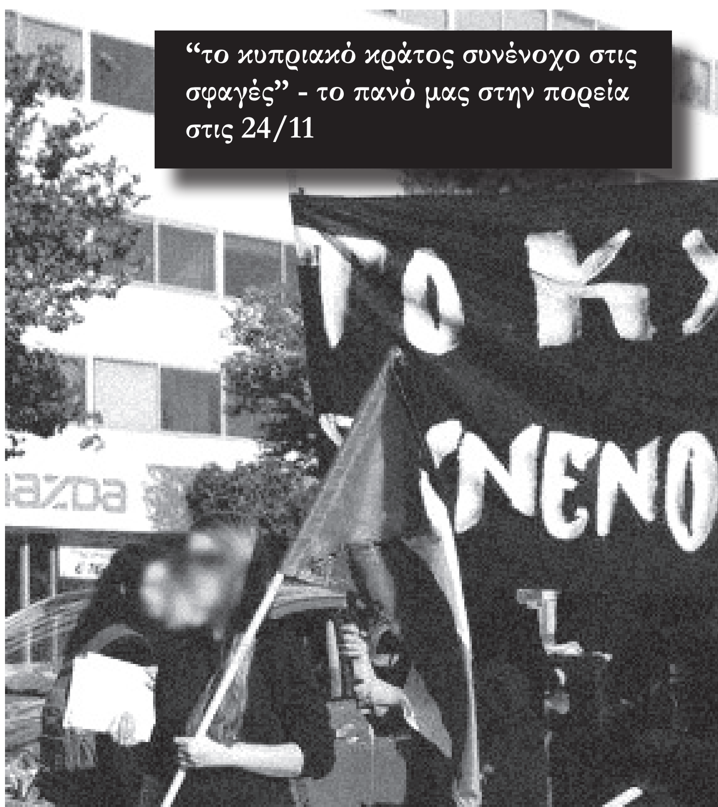
Το χειρότερο όμως είναι το γεγονός ότι το

μέλλον του «παλαιστινιακού» δεν νοείται να δείχνει αισιόδοξο. Αντίθετα όλα τα σημάδια λένε πως η καθημερινή βαρβαρότητα θα συνεχιστεί – για πολύ ακόμα. Οι Παλαιστίνιοι μοιάζουν να είναι κυκλωμένοι από παντού και εύκολες «λύσεις» αλληλεγγύης δεν υπάρχουν: η σύγκρουση είναι πολύ πιο περίπλοκη από το "ανθρωπισμός" εναντίον βαρβαρότητας. Πρόκειται για μια άνιση μάχη μεταξύ ενός πάνοπλου μιλιταριστικού κράτους με έναν λαό που παλεύει με τα λιγοστά του μέσα για ανεξαρτησία. Τόσο η τόνωση του εθνικισμού των ισραηλινών από την κυβέρνησή τους, όσο και ο θρησκευτικός φονταμενταλισμός ενός κομματιού των παλαιστινίων, κάνουν σχεδόν αδύνατο έναν κοινό αγώνα αλληλεγγύης της ισραηλινής και της παλαιστινιακής εργατικής τάξης. Ο κύκλος αναπαραγωγής παλαιστινίων φονταμενταλιστών από τον μιλιταρισμό του Ισραήλ, και ισραηλινών εθνικιστών από τις απειλές περί «εξόντωσης όλων των εβραίων» από μερίδα αράβων φονταμενταλιστών συνεχίζεται δυστυχώς αδιάκοπα.

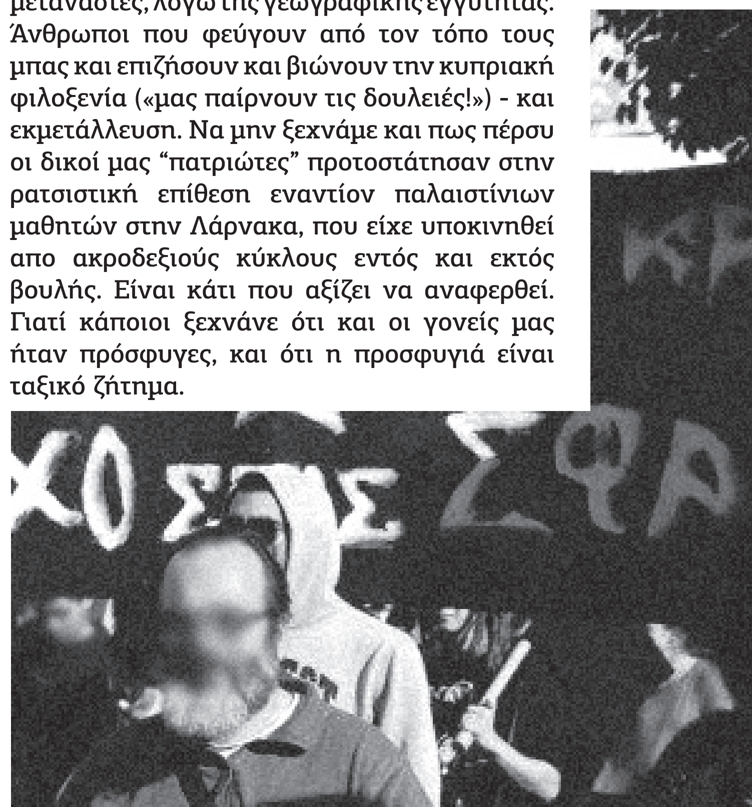
Εντωμεταξύ θα βγουν και οι ακελικοί (και οι φίλοι τους) να διαδηλώσουν την «αλληλεγγύη» τους στην Παλαιστίνη. Η συμμαχία του κυπριακού κράτους με το Ισραήλ δεν παίζει να χαλάσει για ανθρωπιστικού λόγους, και οι σφαγές των Παλαιστίνιων συνεχίζονται. Οπότε εμείς λέμε: για να τους εναντιωθούμε, πρέπει πρώτα να εναντιωθούμε σ' αυτό το τέρας που ονομάζεται «εθνικό συμφέρον», δηλαδή τα συμφέροντα του κυπριακού κράτους και των αφεντικών. Γιατί ο εχθρός μας, από τη Γάζα ως τη Λευκωσία (και σε κάθε γωνιά αυτής της γης) είναι ο ίδιος – το «εθνικό συμφέρον», η καταπίεση των «από κάτω», ο μιλιταρισμός, οι επεκτατικές βλέψεις των εθνικιστών. Οι συσχετισμοί με την περίπτωση του μοιρασμένου μας νησιού είναι έντονοι. Και σ' αυτό το νησί έχουμε μια δική μας μάχη να δώσουμε, όχι κατευθίαν ενάντια στο ισραηλινό κράτος θα πουν κάποιοι, αλλά όσοι αντιλαμβάνονται τους αγώνες των απανταχού καταπιεσμένων ως ένα ταξικό θέμα, ως μια μάχη ανάμεσα σε ένα συλλογικό «εμάς» (τους καταπιεσμένους) και ένα επίσης συλλογικό «αυτούς» (τα αφεντικά) θα καταλάβουν την αξία του.

Και να μη ξεχνιόμαστε. Η 64χρονη ιστορία του Ισραήλ, τα ποτάμια από αίμα, όλη η συνεχιζόμενη φρίκη αυτής της εθνοκάθαρσης είναι πράγματα που δεν τα χωρά ο νους των «πρωτοκοσμικών». Αλλά για τους Παλαιστίνιους, ο κύκλος της αντίστασης και της εξόντωσης μοιάζει αναπόφευκτη, προκαθορισμένη, συλλογική μοίρα. Αυτοί που υψώνουν το ανάστημά τους έχουν τον σεβασμό και την αλληλεγγύη μας. Στη λογική του συλλογικού αγώνα των καταπιεσμένων, οι εναπομείναντες ελπίδες είναι στην κοινή μάχη ισραηλινών και παλαιστινίων, που θα παλεύουν για αξιοπρεπή ζωή και απαλλαγή από τα αφεντικά-δολοφονικές μηχανές Και παρ' όλη τη προπαγάνδα που τρώνε, υπάρχουν κι αυτοί που κάνουν βήματα στο δρόμο του αγώνα των δύο κοινοτήτων ενάντια στη βαρβαρότητα – βλέπε για παράδειγμα τη συμμετοχή ανθρώπων και από τις δυο πλευρές στην ομάδα "Anarchists against the wall".

Υ.Γ. Στην Κύπρο υπάρχουν πολλοί Παλαιστίνιοι μετανάστες, λόγω της γεωγραφικής εγγύτητας. Άνθρωποι που φεύγουν από τον τόπο τους μπας και επιζήσουν και βιώνουν την κυπριακή φιλοξενία («μας παίρνουν τις δουλειές!») - και εκμετάλλευση. Να μην ξεχνάμε και πως πέρσυ οι δικοί μας "πατριώτες" προτοστάτησαν στην ρατσιστική επίθεση εναντίον παλαιστίνιων μαθητών στην Λάρνακα, που είχε υποκινηθεί απο ακροδεξιούς κύκλους εντός και εκτός βουλής. Είναι κάτι που αξίζει να αναφερθεί. Γιατί κάποιοι ξεχνάνε ότι και οι γονείς μας ήταν πρόσφυγες, και ότι η προσφυγιά είναι ταξικό ζήτημα.

"το κυπριακό κράτος συνένοχο στις σφαγές" - το πανό μας στην πορεία στις 24/11

μιλώντας για τρόικες (& άλλα χαρμόσυνα)

Να μη μιλήσουμε για «εισβολείς», «κατακτητές», «ξένα συμφέροντα» και πράσινα άλογα. Να μη μιλήσουμε για εχθρούς στην άλλη άκρη της Ευρώπης. Να μη μιλήσουμε για «απαραίτητες θυσίες», «το καλό της πατρίδας» και το εθνικό συμφέρον. Αυτά ας τα αφήσουμε στα κόμματα και στα ΜΜΕ, στα αφεντικά και τους παρατρεχάμενούς τους, όλους όσους προσπαθούν να οργανώσουν τη σιωπή μας.

Να μιλήσουμε για τις τράπεζες. Τις τράπεζες που εδώ και χρόνια είχαν ως σκοπό την αύξηση της κατανάλωσης (δάνεια, κι άλλα δάνεια, και ξανά δάνεια) υποθηκεύοντας τη μελλοντική εργασία και επιβεβαιώνοντας την ακόμη πιο βίαιη υποτίμησή της όταν η φούσκα της κατανάλωσης θα έσκαγε. Για τις τράπεζες που καλούσαν τον κόσμο να επενδύσει τις αποταμιεύσεις του σε χρεόγραφα (με επιτόκια ουρανοξύστες) τα οποία δεν έχουν πια καμιά αξία, που τις αποτυχημένες επενδύσεις τους (και το κούρεμα των ομολόγων) καλούμαστε εμείς να πληρώσουμε. Να μιλήσουμε για τα κοράκια των τραπεζών, για την κρατικοποίηση της Μαρφίν, για τον Βγενόπουλο, τον Ορφανίδη. Για τους πασάδες επιχειρηματίες όπως τον μεγαλομέτοχο Λούη Κωνσταντίνου που έφυγε «νύχτα» από το νησί, αφήνοντας πίσω τη χρεοκοπημένη εταιρία του[1]. Να μιλήσουμε για τους μεγαλοϊδιοκτήτες γης που κινούν γη και αέρα για να αλλάξει η προτεινόμενη νομοθεσία και να περιοριστούν οι φόροι για τη μεγάλη ακίνητη περιουσία[2]. Ποιο «εθνικό» συμφέρον μας ενώνει μ' όλους αυτούς;

Να μιλήσουμε για την «αριστερή» διακυβέρνηση. Το ΑΚΕΛ και ο «σύντροφος» Χριστόφιας μας ανακοινώνουν τα μέτρα με δάκρια στα μάτια, πάντα υπάκουοι στο καλό του εργαζόμενου λαού. Την ώρα που αποδέχονται τη νεοφιλελεύθερη λαίλαπα, την αποθέωση του καπιταλισμού. Οι αριστεροί υπάλληλοι του κράτους (του κόμματος των αφεντικών!), λυπούνται λέει, που δεν είχαν άλλη επιλογή από ένα μνημόνιο που κόβει επιδόματα τα οποία θα οδηγήσουν όντως πολλούς από μας σε φτώχεια. Την ίδια ώρα η ΠΕΟ, η μεγαλύτερη συνδικαλιστική οργάνωση της χώρας, έχει καταπιεί τη γλώσσα της. Οι ψηφοφόροι του ΑΚΕΛ θα ξυπνήσουν ποτέ από τον βαθύ τους ύπνο;

Να μιλήσουμε για την Εκκλησία. Την μεγαλοεταιρία με τον αφορολόγητο πλούτο: με 868 εκατ. ευρώ αποθεματικό, με ακίνητα, ξενοδοχεία, τραπεζικές καταθέσεις, μετοχές στο χρηματιστήριο και αμύθητη γη. Ο μέγας ρασοφόρος Χρυσόστομος, προκαθήμενος του βασιλείου αυτού, κάνει εκκλήσεις στις συντεχνίες «να προσγειωθούν και να μην κατεβαίνουν στους δρόμους και να ζητούν αυξήσεις» και δηλώνει ότι ο λαός μας για να

σώσει τη χώρα θα κόψει «ακόμα και από το φαγητό»[3]. Πρώτα θα κόψουμε τα γένια και τα ράσα τους όμως. Πώς είπατε; Φταίνε οι μετανάστες που μας κλέβουν τον πλούτο;

Να μιλήσουμε για την Τρόικα. Που θέλει να θέσει όλα τα έσοδα του φυσικού αερίου στην υπηρεσία της αποπληρωμής του χρέους. Που επιδιώκει την ιδιωτικοποίηση κερδοφόρων κρατικών οργανισμών, κάνοντας τα ντόπια αφεντικά να μην συγκρατιούνται από χαρά. Να μιλήσουμε για τις επιπτώσεις που είχε η «διάσωση» με μέτρα λιτότητας από τους ευγενείς διεθνείς οργανισμούς σε άλλες χώρες, βλέπε Ελλάδα, Αργεντινή κτλ;

Να μιλήσουμε για την Εκπαίδευση. Για τη φαεινή ιδέα να αυξηθεί το ωράριο εργασίας των εκπαιδευτικών με αποτέλεσμα από το Σεπτέμβριο του 2013 να ξεκινούν τα μαθήματα στις 8:00 ή 9:00 το πρωί και να λήγουν στις 15:30 ή 16:30 το απόγευμα[4]. Σε μια εποχή που τα μόνα όπλα που μας μένουν είναι η συλλογικότητα και ο ελεύθερος χρόνος, τα αφεντικά απαντάνε με το να κάνουν τα σχολεία παιδο-πάρκινγκ/φυλακές και να θέσουν υπό επιτήρηση όσες πιο πολλές κοινωνικές σχέσεις γίνεται. Να μην ξεχάσουμε επίσης να μιλήσουμε για τους συμβασιούχους εκπαιδευτικούς που θα οδηγηθούν στην ανεργία λόγω της μιας επιπλέον ώρας εργασίας την εβδομάδα για τους υπόλοιπους εκπαιδευτικούς[5] (των οποίων χειροτερεύουν κι οι συνθήκες).

Να μιλήσουμε για την καθημερινή μας ζωή, που θα γίνεται όλο και πιο δύσκολη με πρόφαση το καλό της οικονομίας. Να μιλήσουμε για τις ανάγκες μας που τα αφεντικά λένε πως είναι «υπερβολή» (!) Να μιλήσουμε για το μέλλον μας, που φαντάζει βουτηγμένο είτε στην ανεργία είτε στην εκμετάλλευση.

Να μιλήσουμε για τη βαρβαρότητα που καλπάζει προς το μέρος μας, για τον νέο ολοκληρωτισμό που θέλει να μας καταπιεί. Να μιλήσουμε για την εντατικοποίηση της εκμετάλλευσης σε βάρος μας, σε βάρος όσων εργάζονται με αφεντικό πάνω απ' το κεφάλι τους. Να μιλήσουμε για τη φρίκη του ατομισμού που αναδύεται ως η νέα «αξία» στο βούρκο της καθημερινότητας – «να σωθώ εγώ και οι άλλοι ας ψοφήσουν».

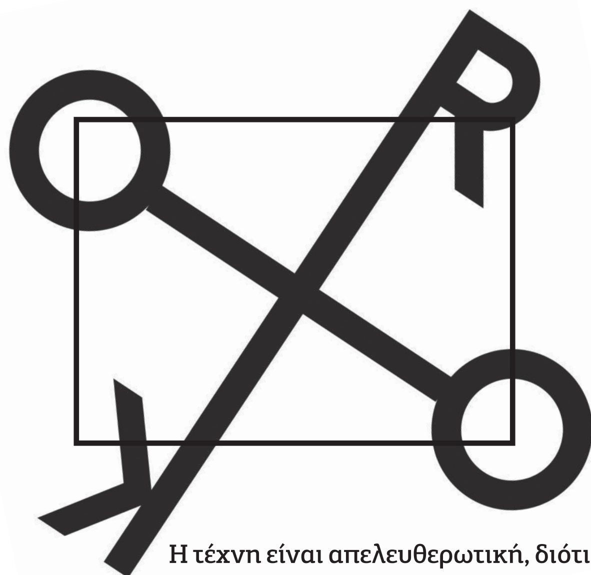
Να μιλήσουμε για όλες τις μαλακίες που μας ταΐζουν τα ΜΜΕ και να τους πούμε: Όχι ρε ξεφτίλες! Εμείς δε θα θυσιαστούμε για την πατρίδα, δε θα γίνουμε δούλοι, δε θα πολεμήσουμε για το «εθνικό» συμφέρον όσων μας εκμεταλλέυονται! Δε θα «σώσουμε» μια οικονομία που θέλει να περάσει από πάνω μας!

Να μιλήσουμε για τον μύθο του «εχθρού-στις-Βρυξέλλες-ή-κάπου-στ'-ανάθεμα-τελοσπάντων» και να κάνουμε ξεκάθαρο πως ο εχθρός μας είναι εδώ (και είναι ταξικός). Είναι όσοι ακούνε τρόικα και τρίβουν τα χεράκια τους, όσοι θα κερδίσουν από την υποτίμηση της ζωής μας – όσοι υποτιμάνε καθημερινά και συνεχώς τη νοημοσύνη μας! Και μη γελιόμαστε: σκουλήκια σαν κι αυτά δεν νιώθουν ίχνος φόβου όταν ακούνε κάποιους να φωνάζουν για διαφθορά, «σπάταλους δημόσιους υπάλληλους» ή «τους-κακούς-κάπου-στην-Ευρώπη» γιατί κριτική τέτοιου επιπέδου τους ξεπλένει από κάθε ευθύνη. Ίσα-ίσα, να μην εκπλαγούμε καθόλου όταν βγούνε και πούνε ακριβώς τα ίδια!

Να μιλήσουμε για όλα αυτά που τόσο μας λείπουνε, σήμερα περισσότερο από ποτέ. Για σχέσεις αλληλεγγύης, συντροφικότητας κι εμπιστοσύνης, για τη μαχητικότητα και την οργάνωση, την αληθινή επικοινωνία, τις πραγματικές σχέσεις και την πολιτική των δρόμων – που κάνουνε περίπατο για χάρη του facebook και της ψηφιακής αποξένωσης. Αλλά το πιο σημαντικό απ' όλα: να μιλήσουμε, να σκεφτούμε, να δράσουμε συλλογικά. Να μην αρκεστούμε στο να μοιραστούμε τα ψίχουλα που μας πετάνε – εμείς θέλουμε όλο το γαμημένο το φούρνο! Να μοιραστούμε τον πλούτο που μας κλέβουν!

Σημειώσεις:

1. http://www.sigmalive.com/inbusiness/news/property/21203
2. http://defterianaynosi.com/article.php?id=462
3. http://www.politis-news.com/cgibin/hweb?-A=224817&-V=articles
4. http://www.sigmalive.com/news/local/20958
5. http://www.sigmalive.com/news/local/21030

Η τέχνη είναι απελευθερωτική, διότι μέσα στην απελευθέρωση της φόρμας που επιδιώκει, καταγράφει την απελευθέρωση της κοινωνίας. Για το λόγο αυτό, κάθε κατεστημένο ενοχλείται από την προωθημένη φόρμα. Όμως η τέχνη δεν είναι οι αποτυχημένες καμπάνιες προώθησης μιας καλύτερης ζωής πάνω στα συντρίμμια μιας κουλτούρας. Η τέχνη βρίσκεται σε αντίθεση με την εμπειρική πραγματικότητα κι έτσι μόνο αποκτά την αυτονομία της. Ενώ, δηλαδή, η πραγματικότητα πραγματοποιεί, η τέχνη εκφράζει το μη εφικτό, το μη πραγματοποιημένο. Κι αν η πραγματικότητα δημιουργεί τη συνείδηση, η τέχνη μπορεί ν' αλλάξει τη συνείδηση, να τροποποιήσει τα «δεδομένα», κι έτσι να αποτελέσει αυτή και μόνο αυτή το μέσο έκφρασης για την υπόσχεση ελευθερίας που φέρει μέσα της κάθε αληθινή επανάσταση.

Ο αντικατοπτρισμός της ζημιάς που προκαλεί η παρούσα κατάσταση προς την τέχνη φαίνεται και σε ένα πολύ σημαντικό κομμάτι της τέχνης, την παράδοση. Η ίδια η λέξη «παράδοση» προέρχεται από τη λέξη «παραδίδω». Προκειμένου να μιλήσουμε για μια υγιή παράδοση της τέχνης είναι σημαντικό για μας (ως γενιά) να αφήσουμε το δικό μας στίγμα, αλλά η σύγχρονη κοινωνία μάς έχει οδηγήσει ως νεολαία προς την εσφαλμένη εντύπωση ότι η καλλιτεχνική ανάπτυξη είναι λιγότερο σημαντική από την ακαδημαϊκή ανάπτυξη. Για παράδειγμα, μια οικογένεια στην Κύπρο θα φροντίσει η τέχνη να ανθίσει και να καλλιεργηθεί μέσα στα παιδιά, μόνον όμως με την προϋπόθεση ότι δεν έρχεται σε αντίθεση με την ακαδημαϊκή πρόοδο, περιορίζοντας έτσι τις ευκαιρίες για τους νέους να εξελιχθούν πλήρως καλλιτεχνικά. Το παρών εκπαιδευτικό σύστημα όπως θα περίμενε κανείς, δεν αφήνει περιθώριο στην τέχνη να υπάρξει μέσα στο ακαδημαικό κομφούζιο που υπάρχει στη ζωή κάποιου εφήβου. Έτσι το κάθε άτομο καλείται να εξερευνήσει και να μάθει έξω απο τη σχολική ζωή την τέχνη. Ως αποτέλεσμα, η τέχνη υπάρχει ως ακόμη ενα φροντιστήριο ή σαν έκθεμα σε μουσείο. Ενώ στην πραγματικότητα θα έπρεπε να συμβαδίζει η σωστή ακαδημαϊκή παιδεία με την καλλιτεχνική παιδεία και το ένα να θρέφεται από το άλλο. Παράλληλα, από την άλλη μεριά βρίσκονται τα διάφορα ωδεία που διδάσκουν την τέχνη στους ενδιαφερόμενους μέσα σε αυστηρά πλαίσια εξετάσεων μουσικής, οδηγώντας χιλιάδες νέους μακριά από την τέχνη και από την παράδοση. Η παράδοση τοποθετείται μεσα σε ενα γυάλινο κουτάκι που κανείς δεν τολμά να το αγγίξει ή να το πειράξει.

Η ύπαρξη της τέχνης οφείλεται στην ανάγκη να υπάρξει μια μορφή προσωπικής έκφρασης με οποιονδήποτε τρόπο με την οποία ο καλλιτέχνης να εκφράζεται. Στον πυρήνα κάθε ανθρώπινης εμπειρίας, καθώς και σε οποιαδήποτε καλλιτεχνική δημιουργία, αυτό που φωλιάζει είναι ο αγώνας που πρέπει κανείς να καταβάλει από τη διαδικασία της αντανάκλασης του εαυτού του μέσα από τις εμπειρίες του, το περιβάλλον και τον εσωτερικό εαυτό του. Ερχόμενοι στα κυπριακά δεδομένα μια άλλη πάλη προκύπτει για τον Κύπριο καλλιτέχνη. Ο αγώνας για να βρεθεί ένας τρόπος για να αναδείξει τη τέχνη του. Η Κύπρος φαίνεται να στερείται την καλλιτεχνική υποδομή για την υποστήριξη της τέχνης (όχι με επικερδή τρόπο) ως μια ανθρώπινη ανάγκη. Η τέχνη στις μέρες μας έχει αναπτυχθεί σε μια αυταρχική διαδικασία, με τη μορφή πειθαρχημένης πράξης, δημιουργώντας ένα χάσμα ανάμεσα στον καλλιτέχνη και το κοινό. Η ανάγκη της δημιουργίας διαφορετικών εκφραστικών μέσων, όπως στο κίνημα DIY, ως εκ τούτου γίνεται όλο και πιο εμφανές. Έτσι κάπως γεννήθηκε το Χωρκό που είναι μια συλλογική προσπάθεια διαφόρων ατόμων, με έναν πολύ απλό στόχο για αρχή: την προβολή της συνεργασίας μεταξύ Κύπριων καλλιτεχνών με βασικό κοινό παρονομαστή την τέχνη και την αγάπη τους προς αυτήν. Απώτερος στόχος του Χωρκού είναι η συμβολή στη δημιουργία βασικών εσωτερικών δομών που να επαναδιεκδικούν την τέχνη ως κάτι που ανήκει στο λαό, έξω απο τα χλιδάτα γραφεία των δισκογραφικών και λοιπών διοργανωτών αυτού του τσίρκου που πλασάρουν την τέχνη ως τέτοια, την οποία εν τέλει καταστρέφουν μέσω της εκπόρνευσης της για τα λεφτά ή για τη δόξα. Εμείς δηλώνουμε παρών και στεκόμαστε πλάι σε οποιαδήποτε παρόμοια εγχειρήματα που έχουν ως σκοπό την ανάδειξη της τέχνης ως τέχνη καθεαυτή και όχι ως κερδοφόρα επιχείρηση.

ασσιχτήρ!
(έντυπο δρόμου)

Μετά από εσωτερικές συζητήσεις αποφασίσαμε πως πρέπει να ξεκινήσουμε πιο εντατικές παρεμβάσεις στα λύκεια της πόλης. Το περιοδικό «σκαπούλα» μοιραζόταν ήδη όπου είχαμε παρουσία, όμως το πρόβλημα είναι ότι ένα περιοδικό 44 σελίδων είναι κάπως «βαρύ» για να το δίνεις στο φλου, οπότε μοιραζόταν κάπως επιλεγμένα, σε άτομα που ξέραμε πως θα το εκτιμούσαν. (Επίσης η σκαπούλα διανέμεται με ελεύθερη συνεισφορά και όταν μοιράζεις σε μεγάλες ομάδες ατόμων π.χ. σ' ένα ολόκληρο λύκειο είναι λίγο δύσκολο να λες «με ελεύθερη συνεισφορά» σε όλους). Οπότε αποφασίσαμε να κυκλοφορήσουμε ένα μικρό, 12σελιδο εντυπάκι για να μοιράζουμε χέρι με χέρι σε λύκεια το πρωί πριν το μάθημα και το μεσημέρι μετά το σχόλασμα. Τυπώθηκε σε 2000 αντίτυπα τα οποία μοιράστηκαν σε 5 λύκεια αλλά και σε εκδηλώσεις/διαδηλώσεις δικές μας και συντρόφων. Το «ασσιχτήρ» (απάντηση στη διανοητική στέρηση που μοιράζει το σχολείο, όπως γράψαμε στην εισαγωγή του) έχει μέσα όχι μεγάλα άρθρα και αναλύσεις σαν τούτο δω το περιοδικό αλλά μικρά κειμενάκια σκέψεις και κάποιες εικόνες από τη δράση της ομάδας μας που ευελπιστούν να κινήσουν το ενδιαφέρον όσων το παίρνουν και το διαβάζουν, να ξεκινήσουν μικρά «σκάνδαλα» και συζητήσεις στις αυλές των σχολείων. Τα έξοδά του καλύπτονται εξ' ολοκλήρου από τη συνέλευση της σκαπούλας και το μοίρασμα πάλι το αναλαμβάνουμε εμείς – με όλες τις δυσκολίες του. Γιατί αν και είναι ταλαιπωρία να ξυπνάς μια ώρα αρχύτερα και να τρέχεις να προλάβεις να 'σαι στις 7 στην πόρτα του σχολείου που δόθηκε το ραντεβού, είναι πολύ σημαντικό το να μιλάς με κόσμο και να προσπαθείς να επικοινωνήσεις σκέψεις και απόψεις σε μια εποχή οργανωμένης σιωπής...

Εντωμεταξύ μάθαμε ότι μετά από ένα μοίρασμα, μια καθηγήτρια που είχε πάρει το έντυπο (και πρόλαβε να διαβάσει και να κρίνει) κάλεσε τους μπάτσους, επειδή λέει, ήταν ακραία τα περιεχόμενα αν και είχαμε ήδη αποχωρήσει. Και κάτι ακόμα που πήρε το αυτί μας είναι ότι σε άλλο σχολείο, ένας καθηγητής που του άρεσε το έντυπο διάβασε ένα απόσπασμα στους μαθητές του!

Το "intro" του ασσιχτήρ:

Το έντυπο που κρατάς στα χέρια σου είναι το πρώτο βήμα στο χτίσιμο μιας συνεχούς επικοινωνίας με μαθητές και μαθήτριες που δεν έχουν ψευδαισθήσεις για κανένα λαμπρό μέλλον. Εκδίδεται από τη μαθητική ομάδα σκαπούλα, που κυκλοφορεί και το ομώνυμο περιοδικό. Η σκαπούλα είναι συνέλευση μαθητών που συζητά, δρα και οργανώνεται μέσα από οριζόντιες δομές, δηλαδή χωρίς αρχηγούς και καθοδηγητές και χωρίς ιεραρχία ανάμεσα στους συμμετέχοντες. Δρούμε αυτόνομα από κόμματα, ΜΜΕ και κρατικούς θεσμούς. Όσον αφορά την ονομασία του εντύπου, "ασσιχτήρ", για όσους δεν το κατάλαβαν, αποτελεί μια δική μας ελάχιστη απάντηση στους καταναγκασμούς και τη διανοητική στείρωση που προσφέρει απλόχερα το σχολείο.

Όταν τα λόγια και οι υποσχέσεις γίνονται μια συνήθεια τότε ο θυμός, η οργή, η άρνηση, η ανυπακοή, η αναρχία, η τρομοκρατία υπερβαίνουν τα αισθήματα και την αγάπη για να υπερασπιστούν το δίκαιο και τότε κανένα συναίσθημα και καμιά πράξη δεν είναι δυνατό να σταματήσουν αυτό που ήδη έχει ξεκινήσει. Η αδυναμία και η ανικανότητα του ανθρώπου να κατανοεί και να σέβεται τον δίπλα του είναι το πιο μεγάλο επίτευγμα που έχει καταφέρει μέχρι σήμερα. Κατά τα άλλα είμαστεν πολιτισμένοι, μορφωμένοι και διδάσκουμε το σωστό και το δίκαιο. Δημιουργήσατε κόσμους, πολιτισμούς, θρησκείες, όνειρα, πολέμους, αρρώστιες, μέσα μαζικής καταστροφής, όνειρα σάπια και τα πλασάρεται στον απλό και άβουλο κόσμο και φτιάξατε ένα στρατό από άβουλα και ασήμαντα όντα, ΟΧΙ ΡΕ εμείς θα αντισταθούμε θα πολεμήσουμε μέχρι και ο τελευταίος φασίστας, δικτάτορας και κάθε σύγχρονο γουρούνι να χαθεί για πάντα από αυτό το υπέροχο μέρος που το ονομάζω πατρίδα γη και σπίτι μου. Ελευθερία πολιτισμού σε όλους τους ανθρώπους. Είναι δικαίωμα του καθενός να λέει και να κάνει αυτό που θέλει όπως ο ίδιος επιθυμεί αν αυτό παραβιαστεί τότε θα είμαστε πάλι εκεί για να ξεβρωμίσουμε τη βρωμιά του βρωμίζει τη δροσιά μας… γαμημένοι πολιτικοί και εξουσία ούλλου του κόσμου.

μας στείλατε

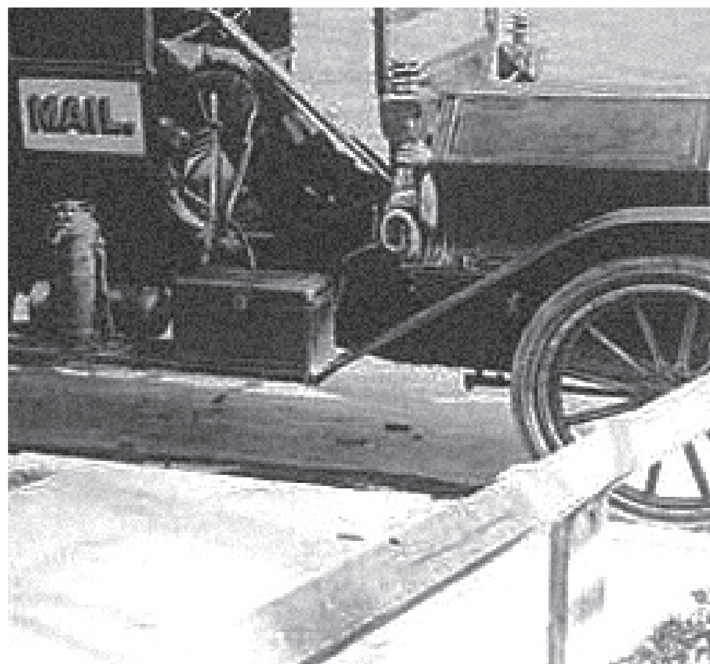
κειμενάκια και ποιήματα που έφτασαν στα χέρια μας

Τότε για Τώρα, Τώρα κανείς.

Κατερίνα… Παίρνω το θάρρος να σου γράψω.
Πολύχρωμος ο κόσμος σήμερα, Κι όμως χάσαμε τα χρώματα
Τα παιδία, δεν κάνουν πια τραμπάλα στις ταράτσες των σπιτιών
Δεν έχουμε λέει τραμπάλες,
Μήτε διαλέγουν γονιούς, Τι πάει να πει γονιός?
Οι φίλοι ακόμα μετανάστες στη Γερμανία
Και οι μετανάστες, τώρα εχθροί μας
Παρόλα αυτά, ψάχνουμε ακόμα για τις λέξεις
Βρήκαμε κάνα-δυο : εξευτελισμός, καταπίεση
Σάπισε ο κόσμος Κατερίνα, σημαδέψανε στο «στόχο» σου
Πλήγωσαν τα αλήτικα μας παπούτσια
Η ελευθερία τους, αδέσποτη στα εμπορικά κέντρα
Και ο μοντέρνος κόσμος, να θυμίζει φυλακή
Θα σου γράψω Κατερίνα, θα σου γράψω ξανά, το ξέρω
Μα μοναχά όταν αλλάξει κάτι

(ραφαήλ λαμπριανου / υπάρχουν αποσπάσματα από τα έργα της Κατερίνας Γώγου)

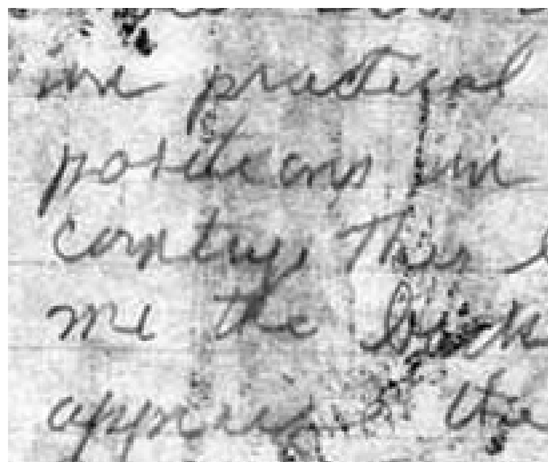

Οι ακόλουθες σκέψεις έφτασαν στα χέρια μας με έναν όμορφο τρόπο. Κάποια, έβαλε μέσα στο κουτί εισφορών της αντιμιλιταριστικής συναυλίας (29/6) μια κόλλα χαρτί με χειρόγραφο το ακόλουθο κειμενάκι. Το βρήκαμε ελαφρώς τσαλακωμένο και ανάμεσα στα νομίσματα λίγο αργότερα.

Όταν καταλαβαίνεις το βάθος στο οποίο ασυνείδητα θάβεις σκέψεις, αισθήματα, εμπόδια, δυσκολίες, ακόμα και επιθυμίες, αρχίζεις ν' αναρωτιέσαι αν όντως (ως ένα βαθμό τουλάχιστον) ξέρεις ποιος είσαι, που βαδίζεις και τι πραγματικά απ' όλα αξίζει. Τα κρύβουμε όλα κάτω από πολλαπλές στρώσεις άγνοιας, ανημποριάς και κυρίως, φόβου. Μα όταν ήρθε η στιγμή που ξεχείλισαν όλα, που αφέθηκα ελεύθερη να γίνω για πρώτη φορά μετά από τόσο καιρό τύφλας, λόγω εξάντλησης, μιζέριας και εξαθλίωσης, μπερδεύτηκα. Ανακατώθηκαν τόσο έντονα οι καταπιεσμένες επιθυμίες, τα αισθήματα που συγκρατούσα εγκλωβισμένα, ανήμπορη να τα δεχτώ, που βρέθηκα σε μια κατάσταση ανισόρροπη, αβέβαιη αν αυτό με οδήγησε στο να βρω τον εαυτό μου ή να χάσω εντελώς τον έλεγχο, εσωτερικό και εξωτερικό. Αλλά ποιος είναι εν τέλη ο εαυτός μου?

Κουράστηκα, οι σκέψεις τρέχουν σαν άνεμοι στο μυαλό μου αλλά η πένα σφίγγει στα δάχτυλά μου. Και ξέρω πως το να ειπωθούν στο χαρτί δεν τα επιβεβαιώνει περεταίρω, μα ορισμένες φορές ξεχνιέμαι, χάνομαι, και κατά κάποιο τρόπο το παραλήρημα με θυμίζει πάντοτε το τι ήμουν, το τι είμαι, και το τι θέλω να είμαι.

Η ζωή είναι πολύ μακριά...

This wall will fall

Ασταμάτητα πυρά στους φτωχούς και στους άοπλους, ασταμάτητα πυρά από τον γολιάθ, απο πολλούς γολιάθ, στον ασήμαντο μικρό δαβίδ της ανατολής. Μήπως είναι πολιτικές οι διαφορές; θρησκευτικές; οικονομικές; Όπως και να έχει οι γνωστοί άγνωστοι, βολέμενοι στην προεδρική τους καρέκλα, δίνουν διαταγές στα στρατιωτικά τους πιόνια να σκοτώνουν όποιο βρίσκεται στον δρόμο τους.

Οι ισραηλινοί, τα θύματα του ολοκαυτώματος των ναζί, έγιναν τώρα οι θύτες, και αυτή την στιγμή, κάνουν οτι τους έκαναν τα Σούτζσταφφελ του Χίτλερ τον προηγούμενο αιώνα. Μην παει το μυαλό σας σε φούρνους και στρατόπεδα συγκέντρωσης, όμως στην Λωρίδα της Γάζας στην Παλαιστίνη, σκοτώνονται μικρά αθώα παιδιά, για τα βίτσια των μεγάλων, για τις υπερχειλισμένες τσέπες τους, για την ικανοποίηση της απληστίας τους, που συνεχώς οργιάζει.

"Ένας Παλαιστίνιος έπεσε νεκρός από ισραηλινά πυρά και πολλοί αναφέρονται ως τραυματίες, την Παρασκευή κοντά στην Πράσινη Γραμμή που αποτελεί τα όρια της Λωρίδας της Γάζας." Το κάθε ΜΜΕ λέει τα ίδια πράγματα, όλο ανθρωποι που πεθαινουν. Μέσα από τα βομβαρδισμένα κτήρια, ακούγονται τα κλάματα των παιδιών.

Πως αντέχεις να προκαλείς το κλάμα ενος μωρού; Μήπως δεν ξέρεις; Μήπως δεν νοιάζεσαι; Μήπως δεν μπορείς να ξεχωρίσεις ποιο είναι το δίκαιο; Εμείς όμως δεν το ανεχόμαστε. Διότι ξέρουμε, διότι νοιαζόμαστε, και διότι μπορούμε να ξεχωρίσουμε το δίκιο. Δέν είμαστε τυφλοί, και ήρθε η ώρα, το τείχος να πέσει. Ήρθε η ώρα για ακόμη μια Ιντιφάντα, σαν εκείνη στις 8 του Δεκέμβρη το '87.

This wall will fall. Ο λόγος, για το τείχος του Άπαρντχάιντ.

αναρχισμός & extreme μουσική

Από τις αρχές τις δεκαετίας του '70 βλέπουμε μία εξέλιξη στην μουσική σκηνή από τη rock μεριά. Ανθίζουνε 2 πιο σκληρά είδη μουσικής ειδικά στο Ενωμένο Βασίλειο, η Metal και το Punk. Αυτά τα 2 νέα είδη έδωσαν μια νέα πνοή στην νεολαία που ζητούσε τότε κάτι διαφορετικό και πιο "εξεγερμένο", ειδικά το Punk που και οι στίχοι του μιλούσανε για ελευθερία και γενικώς είχαν ένα πιο επαναστατικό χαρακτήρα. Οι σκηνές προχωρώντας, εξελίσσονταν και βγάζανε διάφορα παρακλάδια που χωρίζονταν και από δύο κουλτούρες, την Mainstream και την Underground. Ο καιρός πέρασε και άλλα είδη μουσικής σκέπασαν το Metal και το Punk στην mainstream κουλτούρα αλλά η underground σκηνή κρατάει ακόμα την φλόγα αυτών των δύο ειδών ζωντανή και δυναμώνει χρόνο με το χρόνο.

Όπως αυτά τα είδη έμειναν ζωντανά λόγω του underground έτσι και το αναρχικό κίνημα και φιλοσοφία παραμένει ζωντανή ανά το παγκόσμιο από μικρές και μεγάλες ομάδες που διοργανώνοντας διάφορες δράσεις περνάνε αυτό το μήνυμα.

Δυστυχώς η άγνοια επισκίασε την παγκόσμια κοινωνία, έτσι παραπληροφορώντας τον κόσμο και αφήνοντας τον με μια λάθος εντύπωση και για τα δύο αυτά κινήματα. Θα σας έτυχε σίγουρα να έχετε μιλήσει με κάποιον περί αναρχίας και αυτού αμέσως το μυαλό να πάει στο χάος και τη βία και να είναι απόλυτος πως αυτό σημαίνει χωρίς να έχει διαβάσει βιβλία περί αναρχικής φιλοσοφίας ή θα ακούσατε αρκετές φορές κάποιον να κατηγοράει μια μορφή extreme μουσικής σαν το Crust Punk ή το Black metal πως είναι ατάλαντα και είναι μόνο θόρυβος χωρίς να έχει ακούσει Nausea ή Wolfbrigade και Bathory ή Darkthrone.

Πολλές μπάντες από το φάσμα της extreme μουσικής επηρεασμένες από το αναρχικό κίνημα και τις δράσεις της αποφάσισαν να συνδυάσουν την μουσική που παίζουνε με την ιδεολογία αυτή, δημιουργώντας ένα νέο τρόπο έκφρασης στον μουσικό κόσμο.

Μπάντες που παίζουνε μουσική όπως την Crust Punk, την Black Metal, την Grindcore, την Thrash Metal ακόμα και την Heavy metal σκηνή η οποία δεν είναι ιδιαιτέρα πολιτικοποιημένη έχουνε εμπνευστεί γράφοντας στίχους πού αντικατοπτρίζουν αυτά τα πιστεύω.

Ακόμα ένα θέμα είναι πως πολλές μπάντες κατάλαβαν την απειλή που κρυβότανε πίσω από μεγάλα δισκογραφικά συμβόλαια και μεγαλοεπιχειρηματίες που απλά θέλουνε να βάλουνε φράγκα μέσα στις τσέπες τους και αυτό αποτέλεσε ακόμα ένα λόγο πού ώθησε τις μπάντες αυτές να γράψουνε στίχους για αντικαπιταλισμό/αναρχία, πιστεύοντας πως είναι ένας τρόπος να πεις "αϊ γαμήσου" σε όλους αυτούς.

Ειδικά από την Crust και Grind σκηνή τα πλείστα συγκροτήματα συμμετέχουνε σε συναυλίες αλληλεγγύης, αντιφασιστικού ή και αντικαπιταλιστικού χαρακτήρα. Στην black metal σκηνή η μεγάλη άνοδος συγκροτημάτων με εθνικοσοσιαλιστικό χαρακτήρα, η ανάγκη για αντεπίθεση σε αυτή τη σκηνή οδήγησε στην δημιουργία αυτού του ρεύματος.

Έχουν δημιουργηθεί πολλές μπάντες επίσης από την Crust/Grind, Black, Death, Thrash και Heavy metal σκηνή που προωθούν τον Οικολογικό αναρχισμό και περιβαλλοντισμό λαμβάνοντας μέρος ή διοργανώνοντας συναυλίες, πορείες και άλλες δράσεις συνήθως με αντισπισιστικό και περιβαλλοντικό χαρακτήρα. Μπάντες όπως οι Assuck, Disrupt και οι Gammacide έπαιξαν μεγάλο ρόλο στην δημιουργία αυτού του κινήματος.

Επίσης συγκροτήματα σαν τους Battle Of Disarm, Peregrine, Panopticon κ.α βλέποντας τις μεγάλες εταιρίες να κάνουν κατάχρηση ζώων για ζωοτομία, και θέλοντας να διαμαρτυρηθούν για την τεχνολογική εξέλιξη, που πιστεύουν πως αυτό φταίει για την παγκόσμια διαφθορά, έγραψαν στίχους οι οποίοι επικεντρώνονταν σε θέματα πρωτογονισμού, εναντίον της βιομηχανίας και ριζοσπαστικού περιβαλλοντισμού.

Βλέποντας την κατάσταση της σημερινής οικονομίας και πολιτικής να παρακμάζει πληθώρα κόσμου καθημερινά αρχίζει και συνειδητοποιεί την "καταπίεση" που δέχεται από την mainstream πολιτική και οικονομική κουλτούρα, απορρίπτουν το υφιστάμενο πολιτικό σύστημα και ένα μέρος από αυτούς στρέφεται προς τον αναρχισμό - επίσης έτσι γίνεται και στα άτομα που καταλαβαίνουνε πως η κουλτούρα της mainstream μουσικής ανήκει στα σκουπίδια (είναι σκουπίδια βασικά αλλά anyway) έλκεται αυτόματα στην underground και D.I.Y κουλτούρα, μεγαλώνοντας έτσι την σκηνή που και εκεί πολλά άτομα προσελκύονται στον αναρχισμό. Βλέπουμε τώρα πως η αναρχία φέρνει την underground και D.I.Y κουλτούρα και πώς η αλληλεγγύη και η ενότητα που πηγάζει από την underground/D.I.Y σκηνή φέρνει την αναρχία.

reviews

(από την underground κουλτούρα)

Ο Tug ξεκίνησε την punk/rock του πορεία το 1997 , συμμετέχοντας σε συγκροτήματα όπως οι Πάρκινσονς και οι Reality Bites με φωνητικά και κιθάρα. Ως DIY καλλιτέχνης από το 1997 μέχρι σήμερα μετρά συνολικά 12 demo κυκλοφορίες οι οποίες κυκλοφόρησαν ελεύθερα στο διαδίκτυο ενώ το 2010 κυκλοφόρησε την πρώτη του ολοκληρωμένη δουλειά, το ''Άλλη μια μέρα τοξική''. Ο Tug δικαίως αυτοαποκαλείτε ''One Man Band'' καθώς ο ίδιος γράφει την μουσική και τους στίχους, παίζει και ηχογραφεί τα όργανα του δίσκου (κιθάρα, μπάσο, βιολί, τύμπανα και πιάνο), ερμηνεύει και αναλαμβάνει το mastering, την μίξη και την προώθηση του άλμπουμ. Το ''Άλλη μια μέρα τοξική'' είναι ένα punk-rock άλμπουμ με πολλά προσωπικά στοιχειά, με φωνητικά γεμάτα συναίσθημα, σωστά δομημένες μελωδίες και κοινωνικοπολιτικούς στίχους μέσω των οποίων εκφράζει τις απόψεις του για την σάπια κοινωνία που ζούμε, ενώ άλλοτε είναι πιο ονειρικός και ερωτικός. Το άλμπουμ μπορείτε να το κατεβάσετε δωρεάν μέσω του: http://tuggr.bandcamp.com/ ή να το αγοράσετε στην ελάχιστη τιμή τον 5 ευρώ ενισχύοντας, έτσι, το έργο του οικονομικά.

Αδιόρθωτο Λάθος Demo: Το πρώτο demo με όνομα Ξεκινάμε Χαλαρά από την κυπριακή hip hop μπάντα Αδιόρθωτο Λάθος που κυκλοφόρησε φέτος σε ένα από τα φεστιβάλ μας. Το demo περιέχει πέντε τραγούδια με σκοτεινά και χιουμορίστικα μπιτάκια, στίχους που κριτικάρουν την εκκλησιά, το σχολείο, την νεολαία της κύπρου και γενικά ότι γίνεται σε αυτόν τον σάπιο κόσμο. Ένα μεγάλο respect στα παιδία που γράψανε τέτοια τραγούδια που κριτίκαραν αυτή τη σάπια κοινωνία και ένα πιο μεγάλο respect για το τραγούδι που λεεί την αλήθεια με έναν αστείο τρόπο για την κυπριακή νεολαία. Μια αρκετά καλή D.I.Y προσπάθεια την οποία αξίζει να ακούσει οποιοσδήποτε fan του ελληνόφωνου hip hop.

Antimob “s/t” LP: Λοιπόν, έχει χαρακτηριστεί η καλύτερη punk/hardcore κυκλοφορία της χρονιάς κι όχι τυχαία. 8 κομματάρες με απίστευτη ενέργεια και αν και τα παλιά κομμάτια των Antimob ήταν φοβερά αυτός ο δίσκος είναι το κάτι άλλο. Επειδή τα πολλά λόγια είναι φτώχεια, για παραγγελία (σε βινύλιο) στείλε στο punkunin@hotmail.com ή άκου το από δω https://soundcloud.com/antimob

D.I.Y. CORNER

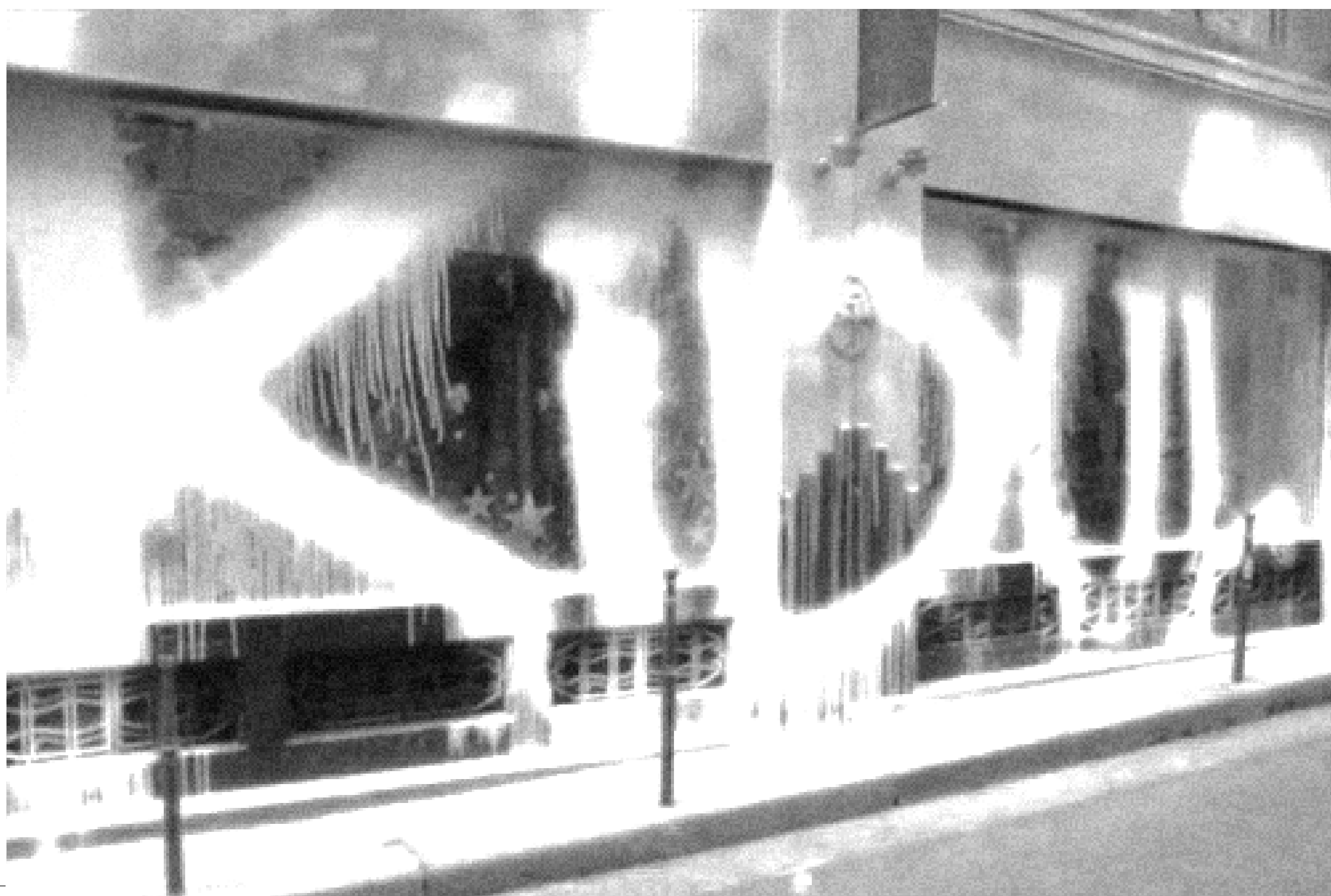
πυροσβεστήρας με μπογιά
για extreme καταστάσεις

Υλικά:
-Πυροσβεστήρας νερού (H2O)
-Μπογιά

Πυροσβεστήρα μπορούμε να βρούμε εύκολα σε σχολεία. Αφού τελικά βρούμε και αδειάσουμε το νερό που περιέχει, τον ανοίγουμε (ξεβιδώνεις την κεφαλή, συνήθως είναι σφιχτά σφηνωμένη οπόταν ότι θα μας φανεί χρήσιμο ένα σφυρί ή παρόμοιο εργαλείο). Έπειτα βάζουμε την μπογιά μέσα (2/3 μαζί με το αραίωμα η ιδανική ποσότητα) και την αραιώνουμε όσο χρειαστεί, κλείνουμε σφιχτά ξανά την κεφαλή. Το πιο δύσκολο σημείο είναι η πίεση που πρέπει να βάλουμε. Αυτό μπορεί να επιτευχτεί με μια επίσκεψη στο πιο κοντινό βενζινάδικο ή για τους πιο hardcore με την χρήση «μπόμπας χεριού» (που φουσκώνεις τις μπάλες ποδοσφαίρου) και της κατάλληλης βαλβίδας. Σημείωση ο δείκτης της πίεσης πρέπει να φτάσει στο πράσινο. Καλή τύχη.

Η φωτογραφία από κάτω είναι από την δουλειά του kidult, γάλλου γκραφιτά που στοχεύει κυρίως καταστήματα ρούχων που έχουν χρησιμοποιήσει το γκράφιτι για διαφημιστικού σκοπούς με πυροσβεστήρες και ανακαινίζει ολίγον τι τις βιτρίνες τους.

ποιήματα & άλλα

Είσαστε μωρά που ψάχνετε κάποιο να σας πληνίσκει την πιππίλλα τζιαι να σας αλλάσσει τις πάνες, εννα βρετε μιαν φάουσα σκάρτα σε τούντην πραγματικότητα αλλά ούτε με επιφύλαξη εν θα κάτσετε να αναλύσετε να δείτε ακάμα τζιαι να φανταστείτε αποσπάσματα μιας άλλης. Τζιαι περιμένετε που μας να σας σερβίρουμεν την ολοκληρωμένη μακέτα τζιαι να έχουμεν έτοιμα τα μέσα για την οικοδόμησή της. Ε νομίζω ξέρετε την διαφορά του να πιάννεις κάτι ετοιμοπαράδοτο που το να δημιουργείς. Οπότα κάμε την χάρη στον εαυτό σου Ανθρωπάκο, γιατί κανένας άλλος εν θα σε κλάψει, τζιαι σπάσε το περίβλημα του κράχτη που αυνανίζεται με το είδωλο για να κυνηγήσεις την παράδοση του σπέρματος στην μήτρα. Σύλληψις

Εναλλακτικό τέλος στο κείμενο της σελίδας 32 / Να μιλήσουμε για όλα όσα μας λείπουν, σήμερα περισσότερο από ποτέ. Και τα πούπουλα που μας κλέψαν από τα μαξιλάρια και αντικαταστήσανε με δείχτες του ρολογιού. Επικριτικους δείχτες, που όλο δείχνουν αυτούς που δεν συμμορφώνονται με το νόμο, το θεσμό, το ίδρυμα, την κοινή γνώμη. Για τις φωνές των μικρών παιδιών που γεμίζανε τα σοκάκια αυτές τις φωνές που κάποτε βγαίνανε μέσα από τα δικα μας λαρύγγια. Για τους περίπατους στα πάρκα, για τις ώρες γύρω από την φωτιά σε μη επιτηρούμενες κατασκηνώσεις, για τις λαμπρατζιές που κάποτε ήτανε ο χώρος και ο χρόνος της ζύμωσης μεταξύ των ανθρώπων, άνευ ηλικίας, σε κάθε χωριό, σε κάθε γειτονιά. Για την καλημέρα και την κάθε χαζοκουβεντούλλα που αντάλλαζες με όλους τους περαστικούς, για την αγνότητα και την αμεσότητα μπροστά στη ζωή που πλέον αναγνωρίζεις μόνο στα μάτια κάποιου γέρου, που τυγχαίνει να βλέπεις μια φορά κάθε τόσο όταν περνάς τυχαία με το αυτοκίνητο από κάποιο χωριό. Για τις μέρες που ήξερες ότι θα πήγαινες στην πλατεία, στο καφενείο η στο πανηγύρι για να γνωρίσεις κόσμο και δεν περίμενες από το facebook να σου φέρει τις ψηφιακές αναπαραστάσεις ΤΟΥΣ ένα κλικ μακριά. Για τις μέρες που ήξερες ότι προσέφερες ένα κομμάτι από εσένα σε αυτή την κοινωνία, για τις μέρες που αντί να κάνεις παραλαβή έκανες Παράδοση.

Θλιβερό το πως τα παιχνίδια εξουσίας των θηλυκών προορίζονται για την προσέγγιση των αρσενικών και πως είναι καθολικά αναγνωρισμένο σαν το μονοπώλιο της κοινωνίας του θεάματος του αρσενικού.
Συγχαρητήρια στην γυναίκα που κέρδισε το δικαίωμα να είναι «δούλα και κυρά»
Συγχαρητήρια που μπόρεσε να διεκδικήσει ώρες εργασίας χωρίς να αφήσει λεπτό το νοικοκυριό.
Συγχαρητήρια για τα χιλιάδες mall που
χτίστηκαν και θα χτιστούν για χάρη της.
Για όλες τις boutique, τα κέντρα αδυνατίσματος, τα κομμωτήρια, τα new age αντικαταθλιπτικά και λυποδιαλυτικά, τα push up bra, τους πολύχρωμους φακούς επαφής, τα κέντρα αισθητικής και τις γιγαντοαφίσες της Coco Channel και της Lana Del Rey Μη Χέσω.
Καλύτερα να κοιμάμαι με μια μπριζόλα.
Τουλάχιστο αυτή μυρίζει αίμα

Γιατι φοράτε συνέχεια μαύρα?

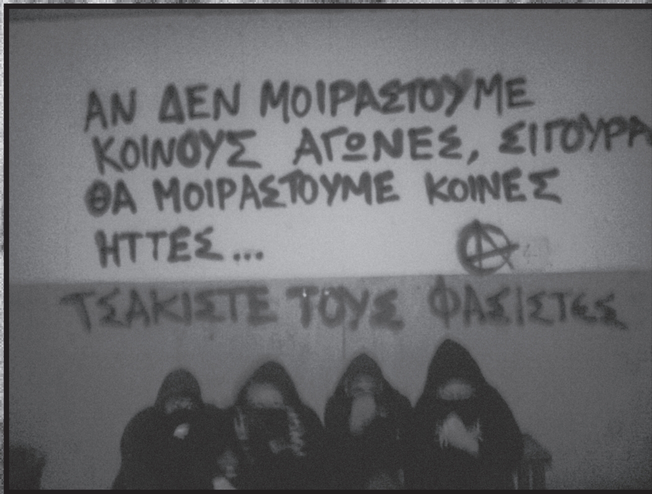
Δεν φοράμε μαύρα, αποχρώσεις του κόκκινου φοράμε. Όταν όμως σε φιμώνουν και σου σφραγίζουν όλες τις διόδους, όταν προσπαθείς να φωνάξεις και σε πατάνε στο λαιμό, τότε το κόκκινο μαύρη πίσσα τάρταρο γίνετε που σου φράζει τις αρτηρίες

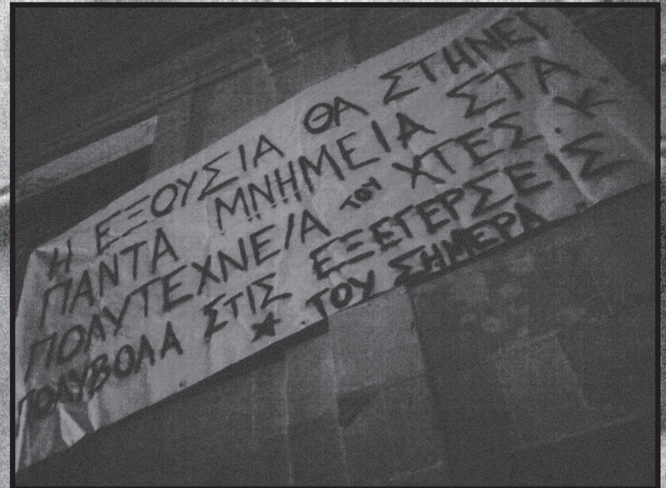
(απάντηση σε μια βραζιλιάνα γειτόνισσα)

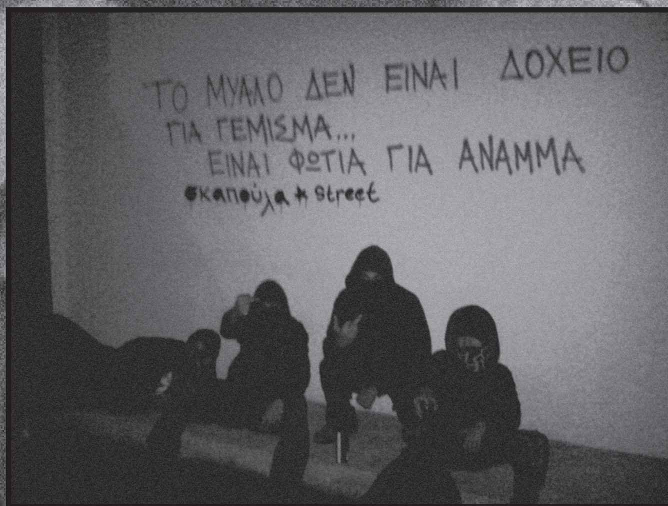

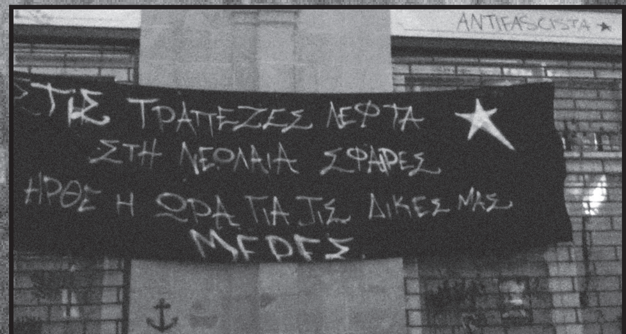
στους δρόμους

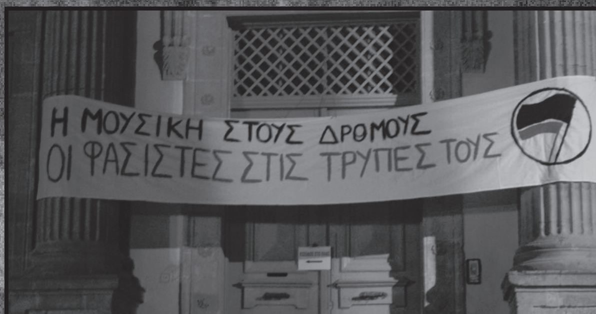
η ζωή θέλει χρώμα - οι αφέντες στο χώμα!

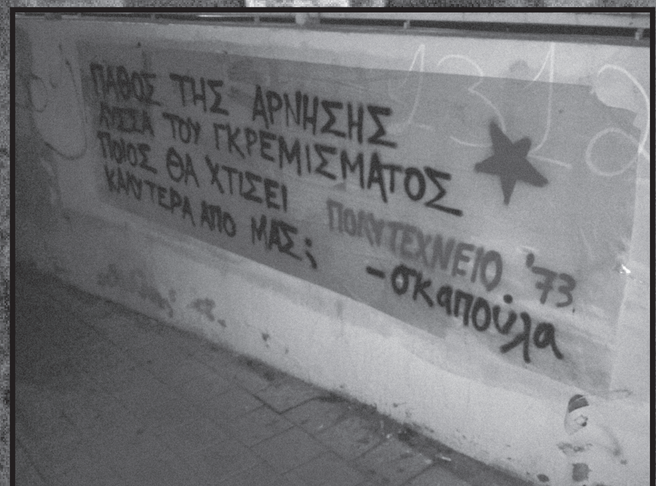

ν’ αντισταθούμε
σε μας ανήκει η ομορφιά
και η ζωή
σε μας ανήκει αυτή η γη